

MEČ, CO NENÍ ZE STŘÍBRA

...a další povídky

ALISSA

Meč, co není ze stříbra

a další povídky

Alissa

2017

M. H.

*Protože za své železné betačtenářské nervy si to vážně
zaslouží.*

Obsah

Meč, co není ze stříbra.....	5
Je to v krvi.....	21
Zkřížit meč se zákonem.....	41
Na křídlech holubic.....	57
Tanec mezi střepy.....	67
Hlavně nebýt sama.....	89
Tak pravila věštba.....	102

Meč, co není ze stříbra

„Aisling as Cill Airne?“

V rozhlehlé místnosti s kamennými stěnami zazněl mužský hlas ozvěnou.

„Nemám čas,“ zamručela v odpověď zrzavá dívka, stočená do klubíčka v nepohodlné sedačce a studující v kůži vázanou knihu.

„Budeš muset mít.“

Zrzka zvedla pohled od alchymistických schémat a prohlédla si postavu ve dveřích.

„Ty mi tak budeš říkat, co musím, skrčku čarodějnická,“ prohodila nevzrušeně.

„Co děláš tak důležitýho?“ zajímal se mladý muž a naklonil se dívce přes rameno, aby viděl na stránky knihy, kterou držela v klíně.

„Učím se na mistrovky. Zacláníš,“ zamumlala netrpělivě zaklínačská adeptka a smetla si prameny čarodějových světlých vlasů z ramenou.

„Dáš si studijní pauzu. Jedeš s námi jako doprovod na konferenci do Castelgrande.“

„Další konference, ty génie? A kdo je to my?“

„Já a Orinda Cantenay z posledního ročníku, trochu šprtka i na můj vkus.“

„Tak to je co říct, šprte,“ přikývla zrzka. „Ať vám Rayner dá někoho jinýho.“

„Nedá, prý všichni mají co dělat a já nemám co mluvit do vlastního doprovodu. Máme tebe a Filipa de Lyss-Norde ze druháku. Věř mi, že jsem z toho nadšený úplně stejně jako ty. Mohl nám dát alespoň jednoho mistra.“

„To víš, Theodore, mistry mistrům. Zatím si musíš stačit se sobě rovnejma,“ podotkla jedovatě Aisling a s povzdechem zavřela alchymistickou učebnici.

Na nádvoří *Acadaemie Magicy* vklusali dva nenápadní koně a klapot jejich podkov se k nim vracel ozvěnou ze všech stran. Jezdci projeli nádvořím a zastavili se před druhou, o něco menší bránou, vedoucí do hloubi komplexu budov. Před každým z otevřených křídel stál jeden strážný.

Aisling si shodila z hlavy kápi, pohodila vlasy, aby jí volně spadly na záda, a zadívala se na stráž u brány.

„Jsme tu jako stráž Theodora a Orindy,“ vysvětlila bez průtahů.

„Slečna Cantenay a pan Carwyn dorazí,“ zabručel netečně hlídač, čímž pro něj zaklínači u brány přestali představovat sebemenší problém k vyřešení. Aisling s Filipem mezi sebou chvilku soutěžili o nejpohrdavější grimasu na čarodějný účet a pak se k jejich úlevě ozval odkudsi zevnitř příkaz k otevření brány. V klenutém průchodu se objevili oba světlolvasí čarodějové vedoucí si za uzdy koně. Aisling se už už nadechovala k nějakému neuctivému pozdravu směřovanému na Theodora, který ještě nestačila vymyslet, když se z vnitřního nádvoří *Acadaemie* ozval výbuch.

Čaroděj se svému koni pověsil na otěže a podařilo se mu udržet si nad ním kontrolu, ale útlé, nijak silou oplývající Orindě se její šedák vyškubl a překotným cvalem zmizel za zákrutem cesty. Z nádvoří začal stoupat sloup nazelenalého dýmu a hemžily se kolem něj černé pláště mistrů čarodějů. Zrzavá zaklínačka to celé považovala za celkem ucházející divadlo.

„Moc pěkněj kůň,“ ohodnotila uznale.

Theodor protočil oči v sloup, zatvářil se zmučeně a pak se rozhodl, že i když je na některé věci zcela nevhodná situace, udělat se musí.

„Orindo, Filip de Lyss-Norde a Aisling as Cill Airne, přidělila nám je rada mistrů zaklínačů jako stráž. Filipe, Aisling, Ghislaine Orinda Cantenay, studentka a výzkumná síla Acadaemie.“ Nikdo z jmenovaných nedal nijak najevo, že ho slyšel a vnímal, ale Theodor i tak usoudil, že bontonu bylo učiněno zadost a může nastoupit tvrdé velení. Trochu přidal na hlase. „Filipe, Aisling, chyt'te Orindina koně. A fofrem!“

Zaklínačka ho počastovala ostrým pohledem, ale rozhodla se protentokrát mlčet a vyrazila za kolegou splnit zadaný úkol.

Orinda vrhla na Theodora pohled, ve kterém efektně smísila vztek a zoufalství.

„Proč nám posílají na ochranu děti?“ kníkla tenkým hláskem.

Nejsou to děti, pomyslel si Theodor. U zaklínačů nehraje věk tu hlavní roli. Každý zaklínačský adept měl za sebou povinný výcvik v šermu i kurz léčitelství a ani jeden obor se nespokojil s pouhou teorií. Kdo se dostal až k mistrovským zkouškám, uměl léčit a uměl bojovat. A neuměl téměř nic jiného.

Čaroděj ovšem postrádal chuť a náladu to své kolegyni vysvětlovat.

„Nevím.“

Celodenní jízda se na Orindě Cantenay podepsala zřejmě ze všech nejméně. Aisling už necítila ruce, Theodor si stěžoval na rozlámanou páteř – to rudovlasá zaklínačka komentovala opovrhlivým odfrknutím, které naznačovalo, že čaroděj neví, o čem mluví – a Filipův kůň sotva pletl nohama. Zaklínačský adept si ale udržoval pozoruhodnou energii a náladu a byl

jediný, kdo ochotně odpovídal na Orindiny pokusy o společenský rozhovor.

„Že by to byla zrovna procházka růžovou zahradou, tak to se fakt říct nedá,“ hlaholil vesele v odpověď na otázku tak tichou, že ji vzadu jedoucí Aisling vůbec nezaslechla, „ale ono to fakt jinak nejde. Člověk si prostě musí vypracovat reflexy, a to se nedá jinak, než prostě spoustou drilu.“

Pauza. Podle náklonu Orindiny hlavy pravděpodobně další dotaz.

„Naprosto nutný. Reflexivní reakce je rychlejší než vědomá. Myslíte, že takovej vlkodlak nad tím přemýšlí, kam kousne? Jestli má člověk šelmu zabít, musí bejt rychlejší než ona, a když šelma jedná automaticky, člověk musí taky,“ tlachal Filip, a znělo to jako citace z učebnice. Hodně neformální učebnice, která se s ničím moc nepáře.

„Výcvik zabijáků,“ sykla tiše Aisling a věnovala Theodorovi sarkastický úsměv. „Jedinečný náhled do fungování zaklínačského tréninku, zjistěte, jak se školí automatický řezník!“

„Nemůžeš se divit, pro běžného člověka je to dost nepochopitelné, fascinující,“ zafilozofoval si Theodor.

„Fascinující.“ Aisling naznačila odplivnutí. „A taky je fascinuje poprava na šibenici a kohoutí zápasy. Nějak se tím necejtím poctěná. Dobře, řekněme, že jsem takovej větší krysař, ale co je na tom?“

„Někdo to dělat musí,“ zvolil si Theodor další ořepané motto.

„Někdo to dělat musí, ale ať si laskavě vyberou, jestli mě nesnáší, nebo je fascinuju,“ zaprskala Aisling.

„To se nevyklučuje.“ Theodor zasadil konverzaci smrtelnou ránu.

„Už mlč, nebo po tobě něco hodím.“

Na malém plácku mezi skalami plápolal oheň a vydatně zahříval prázdnou trojnožku. Kotlík, který na ní nejspíš původně visel, rychle vyjídali oba zaklínači. Theodor se ukázal jako grand a ze sedlové brašny vylovil dva cínové talíře a stříbrné lžíce. Podle erbu na rukojetích si je vypůjčil v jídelně *Acadaemie*. Podal jeden talíř s porcí kašovitého žvance Orindě, druhý si položil na kolena a natáhl k čarodějce ruku s lžící.

Orinda zběsile zamrkala, cukla sebou, jako by ji lžíce měla spálit, a natáhla třesoucí se ruku k vlastnímu batohu.

„Lžíci mám svoji,“ zamumlala nezřetelně. Vylovila dřevěnou lžíci a váhavě začala jíst.

Aisling se zamyšleně kousla do rtu. Filip ukořistil poslední zbytky jejich večeře a když jeho společnice nezaprotetovala, chvíli na ni udiveně zíral.

Po večeři se Filip ujal úkolu bavit společnost a vsadil na vyprávění příběhů. Orinda poslouchala se zájmem, Theodor s kamennou tváří. Aisling se posadila vedle Orindy a začala pečlivě leštit čepel svého meče. Čarodějka se úzkostlivě ohlížela, kdykoliv se Aisling trochu víc rozmáchla.

Nech těch pitomostí, vyzýval zaklínačku vzteklý Theodorův pohled.

Vím, co dělám, mhouřila oči, ale nedělala si přílišné naděje, že by jí čaroděj rozuměl.

Filip začal vyprávět o hradním pánu z Antaloru a o tom, jak jeho dvořané reagovali, když jim na hrad přitáhla pětice zaklínačských učňů, aby zbavila celé rozsáhlé sklepení dectaranů. Podle Filipova líčení zaklínačská tlupa vyjedla zásoby, vypila půl sklepení a nastrkala dvorním dámám do komnat chcípé myši.

Orinda se tiše rozesmála. Theodor zvedl koutky úst a Aisling se naklonila, aby se na Filipa zářivě usmála. Převrhla přitom kotlík s vodou.

„Jejda,“ ušklíbla se omluvně. „Donesu další.“ Pružně se vymrštila ze země a svůj meč položila na klín Orindě. „Podrž mi ho,“ zaškemrala.

Orindě se rozšířily oči strachem, ale ucuknout nestihla. V rukou jí ležel zaklínačský meč.

Aisling nad ní chvilku vyčkávavě stála, pak se na ni znovu usmála a odběhla k pramínku.

Když se vracela, čekal na ni kus před tábořištěm Theodor.

„Cos tím zatraceně sledovala?“

Aisling postavila kotlík s vodou na zem.

„Chtěla jsem vědět, jestli se Ori štítí tebe nebo stříbra,“ odpověděla.

„Co je to za pitomost?“ Theodor si výhrůžným gestem založil ruce na hrudi.

Aisling zamyšleně pokračovala.

„Připadá mi dost divný, že se bojí sáhnout na stříbro. Vyloženě bojí, viděls ji s tou lžící? A s mým mečem? A šperky má všechny zlatý, toho jsem si všimla. Tvoje kolegyně nám něco tají.“

„To je-“ štěkl Theodor, ale další slova se mu zadrhla v krku. Zkusil to znovu. „Nesmy-“ zarazil se a polkl naprázdno. „Aisling, to naprosto nic neznamená.“

Zaklínačka se zadívala směrem k tábořišti.

„Myslíš? Já teda nevím, ale zrovna moc důvodů, proč by jeden neměl sahat na stříbro, mě nenapadá, což?“

Theodor dlouhou chvíli mlčel.

„Aisling, jestli naznačuješ, že Orinda je upír nebo vlkodlak nebo jaká ještě stříbroplachá nestvůra, tak si laskavě uvědom,

že držela v ruce tvůj meč. Slavný stříbrný zaklínačský meč, ne? A nic jí neudělal. Vůbec nic. Takže se uklidni.“

Aisling nechala uplynout dramatickou chvilku ticha, než odpověděla.

„A ty si laskavě uvědom, že zaklínačskej meč není ze stříbra.“

Theodor se zarazil.

„A z čeho tedy je?“

„Kvalitní a dobře zpracovaná příměsová ocel. Víš, co by udělala čepel ze stříbra, kdybych se s ní pokusila někoho seknout? Fakt netuším, proč se pořád vykládá o stříbrný zaklínačský čepeli. Evidentně si to myslela i Orinda, nemyslíš?“ Aisling zvedla ze země kotlík s vodou a udělala krok směrem k tábořišti.

„Hele, nechci ti nic nutit, a rozhodně nemám v plánu udělat si za tvoji spolužačku zářez. Ale říkám ti, dám si trochu bacha. Ty dělej, jak myslíš.“ Otočila se k čaroději zády a vydala se k ohni, chvilkami probleskujícímu mezi stromy.

„Ty, Aisling,“ ozval se Theodor. Aisling se zastavila. „Jak teda by ses bránila vlkodlakovi nebo upírovi?“

„Těžko,“ broukla ze tmy zaklínačka. Shýbla se a z pouzdra ukrytého ve vysoké botě vytáhla házecí nožík s krátkou čepelí. „Nic moc, ale aspoň pro ten pocit. Čistý stříbro.“

„A že určitě hrozně ublíží, když je z tak měkkýho kovu?“ zajímal se ironicky Theodor.

„Neublíží,“ připustila Aisling. „Ale při dobrým míření by to skrz kůži šlo, a třeba u upíra by to na rozptýlení vcelku stačilo.“ Dvěma prsty vzala nůž za konec střenky a lehce s ním zakývala ve vzduchu. „Z toho by byl řetízek s přívěskem, náramek a na prstýnek by taky zbylo. Ale nějak se mi víc líbí takhle.“

Když se ráno čarodějové a Filip probudili, Aisling seděla u plápolajícího ohně zabalená v dece, krájela z bochníku chleba trochu křivé krajíce a pokládala na ně kousky sýra. Z kotlíku na ohni voněly jahody a malinové listí.

„Berte to jako náhradu za čaj,“ ukázala špičkou nože na kotlík místo ranního pozdravu. Filip se pro kotlík natáhl a odlil si porci odvaru do lahve. Orinda tiše zasyčela něco o vodě a kotlíku se ani nedotkla.

„Vem si,“ vybidla Aisling Theodora. „Já už jedla, Orinda si zřejmě nedá, pohni kostrou, nebo ti Fil nic nenechá.“

Theodor zůstal nehybně sedět.

„Co jsi provedla Orindě?“ zeptal se tiše.

Aisling se přemítavě zahleděla k nebi.

„Myslíš ještě kromě toho, že jsem na ni spáchala atentát při čištění meče? Vůbec, ale vůbec nic.“

„A proto zřejmě nechce pozřít nic, čeho ses dotkla?“

Aisling se na čaroděje shovívavě usmála.

„Myslíš, že tě podezřívá, že jí chceš něco udělat?“ zeptal se Theodor zamyšleně.

Zaklínačce se úsměv trochu pokřivil.

„Nás všechny, řekla bych. My dva jsme jí cpali stříbro a Filip hodiny mlel o zabíjení nestvůr. Jestli má Orinda nějaký problém se stříbrem, vůbec se nedivím, že má nervy na pochodu.“

Theodor si ukousl sousto chleba a dopřál si tím chvilku na přemýšlení.

„Co budeme dělat?“ zeptal se nakonec.

„Coby,“ nezaváhala Aisling, „dovezem ji v pořádku do Castelgrande.“

Čaroděj se na zaklínačku nejistě pousmál.

„A úplněk bude až za deset dní,“ dodala Aisling jakoby mimochodem.

Druhý den cesty uplynul v dusivé náladě. Orinda se po svých společnících ani neohlédla. Filip s tíživým tichem bojoval tím, že se co chvíli od skupinky oddělil pod záminkou, že jede prověřit cestu. Theodor držel svého koně vzadu, aby nemusel skrývat grimasy zmatení a nerozhodnosti, a Aisling věnovala veškerou pozornost obhlížení okolí na všech světových stranách. Zastavila koně a chvíli se dívala mezi stromy zpátky po cestě, kterou přijeli. Táhl se přes míli po pláni, než zmizela za obzorem. V dalším okamžiku koně otočila a tryskem ho hnala za ostatními. Minula Theodora i Orindu a srovnala krok svého koně s Filipovým hnědákem.

„File, tady je někde pramen,“ vychrlila ze sebe, trochu zadýchaná.

Mladý zaklínač přikývl. „Vidíš před náma ty kopce? Tam je voda. Potřebuješ se napít?“

„Řekněme, že jo. Dělej, pojed,“ vybídla ho Aisling, otočila se před rameno a zamávala na čaroděje. „Pojedte, je tady voda!“

Filip je zavedl do úžlabiny mezi kopci, kde opravdu prýštil slabý pramínek ledové vody.

„Můžem se tu naobědvat, co říkáte,“ navrhl zoufale, ale ani tím si od čarodějky nevysloužil jediný pohled.

„Fajn,“ zabručel Theodor na půl úst, odepnul od sedla láhev a snažil se ji z pramínku naplnit.

Aisling seskočila z koně, ani se neobtěžovala s jeho přivazováním a odběhla zpátky směrem k cestě. Filip a Theodor ji sledovali, dokud se neztratila mezi stromy, a pak se podívali na sebe navzájem.

„Nevíš, co se děje?“ zeptal se tiše Theodor a letmo se ohlédl přes rameno, jestli ho nemůže slyšet Orinda. Dělal si zbytečné

starosti, čarodějka stála daleko, strnule a s rukama založenýma před tělem.

„Nemám šajn,“ odpověděl zaklínač s lehkým zamračením. „Ale nelíbí se mi to. Ais je trochu zmatkářka, ale – já nevím, nějak z toho mám blbej pocit,“ rozhodil bezradně rukama.

Theodor chvíli mlčel a díval se do země. Nakonec se váhavě zeptal: „Neměl by jeden z nás jít za ní, co myslíš?“

„Jestli myslíš, tak já padám,“ souhlasil Filip s úlevou v hlase a rychle vykročil směrem, kde zmizela Aisling.

Napůl čekal, že ji najde na cestě zkoumat stopy, brala to s tou bezpečností moc vážně. Ale na dohled nebyla. Stál a rozhlížel se, když se z dálky slabounce ozvala kopyta.

Strnul.

Třeba jenom jede posel do Castelgrande nebo felčar objíždí vesnice, pomyslel si. V hlavě mu rezonoval dusot kopyt spolu s nejasným pocitem, že je něco špatně.

Z mohutného buku nad jeho hlavou se ozvalo ostré syknutí. Škubnul sebou. V koruně stromu seděla Aisling a její zelenkavý plášť a tmavá tunika ji dokonale maskovaly.

„Schovej se, dělej!“ poručila mu ostře. Filip se rychle vyškrábal do větví.

„Proč-“ chtěl se zeptat, ale zaklínačka ho vzteklým zasyčením zarazila.

„Chci vědět, kdo jsou,“ vydechla tiše a upřeně sledovala zatačku, ze které se jezdci měli vynořit. Filip se čelem opřel o kmen a na chvíli zavřel oči.

Slyšel, že Aisling zatajila dech.

Zarazil se v poslední chvíli, když už měl ústa otevřená a na jazyku *Co se děje?* Místo toho otevřel oči a prohlédl si jezdce sám.

Pět. Šedé pláště, černé kalhoty, černé košile. Aisling pátrala po erbu, znaku, kokardě, čemkoliv, co by jí prozradilo něco o totožnosti jezdců, ale nenašla nic. Nejistě se kousla do rtu.

Jeden z jezdců – na pravém koni – gestem ruky zastavil ostatní, předjel a prohlížel si stopy. Filip si všiml, že Aisling zaťala prsty do kůry stromu, až jí zbělely klouby. Stopy jejich koní, krásně zřetelné, nepřekrývající se, vedly k prameni. Zpátky už ne.

„Ví o nás?“ zeptal se jiný s náznakem nervozity. „Uhnuli z cesty.“

„To nevadí.“ Vůdce skupiny se spokojeně ušklíbl. „Tahle cesta je slepá, můžeme je dostat tam. I bez Ragnarových chlapů. Jedeme.“

Filip se ohlédl. Aisling měla rozostřené oči a pootevřená ústa.

„Já káča blbá,“ slabikovala nehlasně. „Proč sem vůbec poslali nás? Proč ne někoho z mistrů, proč nás?“ lamentovala šeptem s očima upřenýma na svého spolužáka.

Filip se horečně zamyslel. Cesta k prameni byla dlouhá serpentýna. Lehce se dotkl zaklínaččiny ruky.

„Jedou oklikou,“ šeptl tiše. „Poběžíme rovnou.“

Sotva poslední šedý plášť zmizel v zákrutu cesty, seskočili oba zaklínači na zem a rozběhli se do kopce.

Theodor povolil svému koni řemeny sedla a nechal ho, aby se napil. Sám pozoroval Orindu. V jednu chvíli čarodějka zachytila jeho pohled a na tváři se jí objevil výraz bezmocného vzteku. Znovu sklopil oči k zemi a přemýšlel.

Ais je trochu zmatkářka, ale – já nevím, nějak z toho mám blbej pocit.

Zaklínači byli jejich stráž, tak proč jim nevěřit ohledně bezpečnosti?

Vždyť to ani nejsou zaklínači, jen adepti!

Ale kdo, proboha, by mohl mít spadeno na inteligentní, talentovanou Orindu Cantenay? Bylo spousta jiných, inteligentnějších, talentovanějších.

Lovec upírů.

Pitomost.

Zaklínač... za to je platí.

Aisling výslovně řekla, že na ni spadeno nemá.

Odkdy věřím něčemu, co řekla Aisling as Cill Airne?

Od té chvíle, kdy jsem zjistil, že nosí v botě nůž. Co je to za holku, když neudělá krok beze zbraně? Čím ji vyděsili? Co jí provedli? Co se musí stát děvčeti, že radši nosí zbraň, než šperky?

Od cesty se nejasně ozval hlas. Theodor se ohlédl.

Nespatřil dvě postavy, obě v zelených pláštích a jednu s rudou hřívou, které čekal. Roklinou se blížilo pět jezdců na koních.

Theodor ztuhl na místě. Kde byli zaklínači? Co se děje? Kdo to je?

„Orindo,“ zavolal přes rameno. „Chyt' si koně. Připrav se, odjedeme,“ snažil se, aby jeho tón zněl klidně, ale nedařilo se mu to.

Orinda vyděšeně zírala na blížící se skupinu jezdců ve černém, neschopná se pohnout.

„Frolikovo ko- komando,“ zadržela vyděšeně. Theodor se po ní prudce ohlédl. „Kdo?“

„Frolik, vévoda A-adorský,“ koktala Orinda. Čaroději blesklo hlavou, že doteď nikdy neslyšel nikoho koktat zděšením. „Nesnáší ča- čaroděje. Posílá voj- vojáky.“ Orindě se nekontrolovatelně klepala čelist a už ze sebe nebyla schopná vypravit další slovo. Jezdci se blížili.

V té chvíli je zahlédl. Zaklínači běželi do rokliny nejrychleji, jak dokázali, Aisling trochu napřed. V běhu sípavě volala na svého koně. Kupodivu poslechl a dal se do pomalého klusu směrem k ní. Aisling k němu doběhla, vydrápala se do sedla a tasila meč. Na obranu Orindy Cantenay tu teď stála udýchaná, vyděšená zaklínačka s dlouhými rudými vlasy, které jí povlávaly přes oči.

Filipovi trvalo trochu déle, než dohonil svého hnědáka a mohl se k ní přidat. Vyděšení zaklínači byli dva.

Černé komando stálo proti nim a velitel vypadal, že si situaci nanejvýš vychutnává. Zaklínačce věnoval dlouhý pohrdavý pohled, než gestem poslal mužstvo do útoku.

Jeden vyrazil proti Filipovi. Filip na něj v poslední chvíli strhl koně, takže ho přinutil vybočit a zakolísat. Jeden se rozjel k Aisling a dobře mířenou, brutální ranou zaklínačku smetl ze sedla. Další dva s velitelem v čele zamířili přímo k Orindě a zatlačili ji ke zdi.

Velitel si vychutnal chvíle klasického triumfu, než se rozhodl posunout děj zase o kousek dál. Chvíli se na čarodějku samolibě šklebil.

„Blanche de Lestate?“ zeptal se mile.

„Co?“ hlesla Orinda.

Velitel překvapeně zamrkal. „De Lestate, čarodějka?“

„Cože? Ne! Jmenuju se Ghislaine Orinda Cantenay. Zřejmě tu došlo k omylu. Nechte nás na pokoji,“ zaškemrala Orinda.

Velitel si to chvíli rozmýšlel, ale pak bleskurychle sesedl a vzal do ruky kotouč provazu, který měl přehozený přes hrušku sedla.

„Nevadí. Čarodějka jako čarodějka,“ pravil s pohledem upřeným na erb *Academie* na Orindiných šatech.

Za pár okamžiků byli svázaní. K jednomu stromu přivázali Filipa a Orindu, ke druhému Theodora a Aisling, a za slabou

hodinu se Frolikovo komando válelo okolo ohně, popíjelo z lahví, ve kterých byla – podle účinku, který měla – nejmíň pálenka, a opilecky se předhánělo ve vychvalování svého úlovku.

„Za ty prachy, co mně dá,“ holedbal se jeden, „můžu chodit k mamá Sabinne, kdykoliv dostanu chuť! Třeba celý rok! A ty její holky...“ Místo toho, aby se ostatní dozvěděli, jaké jsou holky od mamá Sabinne, dočkali se od žoldáka mocného škytnutí.

„Jó, Sabinne a její holky,“ podpořil ho druhý, „to je fakticky ráj na zemi! Sabinne!“ vykřikl opile a velkorysým gestem připil bordelmamá na zdraví.

Třetí evidentně přebíral ze všech nejvíc. Zašilhal k zajatcům, zašklebil se a zahýkal: „K Sabinne je daleko... ale tady máme... slečinky, žejo...“

Aisling zaryla Theodorovi nehty do ruky. Orinda měla bezvýrazný obličej a skelný pohled.

V dalším okamžiku se v provazech zazmítalo tělo obrovského šedého vlka. Trvalo mu jen chvíli se vyprostit, a pak se vrhl svým věznilům po krku.

„Jsem v tomhle maléru úplně zbytečně,“ konstatovala Aisling a šťouchla do překvapením ztuhlého čaroděje. „Tohle děvče ochranku mít nemusí.“

Brána Velkého sálu školy magických umění v Castelgrande se otevřela. Prošla jí studentská delegace *Acadaemie Magicy*, jak ochotně ohlásil dveřník. S čím už nepočítal, bylo, že se dotyční studenti v uváleném oblečení vydají nejkratší cestou ke stolu předsednictva konference a jejíich vůdkyně se bude tvářit nadmíru vztekle.

„Slečno Cantenay,“ vypravil ze sebe překvapeně postarší bělovlasý čaroděj, ale víc už říct nestihl. Tichá, skromná a

poddajná studentka Ghislaine Orinda Cantenay se do něj s vervou pustila.

„Byla nám zaručena bezpečnost při cestě do Castelgrande, bylo nám zaručeno, že okolí bude střeženo. Všichni víme o nebezpečí, které znamená vévoda Adorský. Bylo nám slíbeno, že toto bude odvráceno, že hranice budou hlídány. Nestalo se tak!“ Orinda třískla pěstí do stolu. „Místo stráže jsme dostali děti! Frolikovým komandem byl ohrožen život můj i mého doprovodu,“ velkorysým gestem obsáhla rozpačitého Theodora, zbídačelého Filipa a Aisling, která se kousala do jazyka s vědomím, že pro tentokrát její výřečnost a drzost za čarodějkou dalece zaostává, „a také život velmistryně Blanche de Lestate, na kterou mělo to komando spadeno. Žádám vysvětlení! Takové porušení bezpečnosti nemůže být tolerováno!“

Rada se po sobě rozpačitě podívala. Nakonec se slova ujal tentýž bělovlasý čaroděj, který Orindu předtím oslovil.

„Slečno Cantenay, podívejte se, otázku vaší bezpečnosti projednáme s představeným zaklínačského cechu a za svoji trestuhodnou nedbalost bude sankcionován, žádali jsme výslovně o stráž složenou ze zaklínačů, v životě bych si nepomyslel, že s vámi pošle nevycvičené adepty. Ale, víte, došlo k jisté,“ očividně zaváhal, „shodě. Z bezpečnostních důvodů byly plány cest některých významných účastníků konference oznámeny úmyslně jinak, jistě chápete... Vy jste cestovala po trase, která byla ohlášena pro velmistryni de Lestate-“

„Udělalí jste ze mě návnadu? Ksaku proč?“ Poslední zbytky čarodějčina sebeovládání vyvanuly oknem.

„Skutečně nikoho z nás nenapadlo, že komando napadne studenty.“

„Jo, přesně tohle si řekl i mistr Rayner, když sestavoval stráž. Kdo by útočil na studenty?“ vmísila se Aisling do hovoru.

Orinda se prudce otočila, až kolem ní zavlála sukně, a ze sálu odešla.

Theodor a zaklínači využili šumu a šepotu, který v sále Orindina scéna vyvolala, a proklouzli ven.

„Tak jsem měla pravdu,“ řekla zamyšleně Aisling, opřela se o balustrádu terasy a prohlížela si město pod sebou. Měla pocit, že zaslechla, jak Theodor vedle ní zaskřípal zuby. „Ale já fakt doufala, že přeháním a pletu se,“ dodala zasmušile.

Čaroděj pomalu vydechl.

„Díky,“ broukl, trochu proti vlastní vůli. „Ale stejně pořád přemýšlím, proč poslali vás. Myslíš, že považovali Orindu za tak nedůležitou, že je to jedno?“

„Jiný vysvětlení mě nenapadá. A fakt mě to štve. Po tom všem, co naplkali o stavovský cti a zodpovědnosti, jsem od nich fakt čekala trochu víc. A oni ode mě zjevně taky,“ zachmuřila se Aisling.

Prostranstvím pod terasou projelo několik kočárů, jeden jízdní kurýr a chlapec na oslu. Pradleně na břehu řeky proud odnesl bílou spodničku a zvony z věže ohlásily šestou večerní.

„Ais?“

„M-hm?“

Čaroděj zaváhal. „Vracíš se teď do školy?“

„Jo. Už bych měla vyrazit, tady mě zřejmě neubytujou,“ zaklínačka letmo ukázala za sebe na castelgrandeskou školu. Pak se ohlédla po čarodeji. „Proč?“

„Jenom tak. Jo. Uhm. Tak šťastnou cestu.“

Je to v krvi

„Myslíš, že z toho ještě něco vyčteš?“ rejpnul si Ulick, pobídl koně a obklusal mě kolem dokola. Naštěstí je můj vlastní oř flegmatik non plus ultra a rozhodl se neprojevit žádné námitky.

„To není ten caldarvanskej dopis,“ ujistila jsem ho.

Ulick nezaváhal. Srovnal svého koně po boku mého, vzal mě kolem ramen a sklonil se nad pergamenem, který jsem držela v ruce.

„Proč kradeš vývěsky z *Acadaemie*?“ nechápal.

„Pust' mě, pak ti to řeknu,“ poručila jsem. Kolega zaklínač loktemnení zrovna lehkej jak peříčko, abych jeho váhu udržela na rameni věčně.

Ulick se s pohrdavým odfrknutím přemístil zpátky do svého sedla a přehnaně tázavě zvedl obočí.

„Proč kradeš vývěsky z *Acadaemie Magicy*?“ zopakoval.

„Šla jsem kolem a všimla jsem si, že je tam zmínka o Crannu, to je hrad blízko Caldaranu.“

„Takže čistě akademickéj zájem, jo?“

Je to akademickéj zájem, když chci mít přehled, kdo všechno se motá kolem města, ve kterém řádí upíři, toho času moje lovná zvěř? Moje a Ulickova, samozřejmě.

„Jasně.“

„A co o tom Crannu píšou?“ zajímal se Ulick.

„Tamní čaroděj si bere jako praktikanta někoho ze studentů.“

Ulick se nesouhlasně zamračil a protočil oči v sloup.

„A nemůžeš si to nejdřív *přečíst*, než ukradneš zbytečnej přípis?“

„Kdybych na to měla čas, tak ho nekradu,“ prskla jsem.

„Soustřed' se. To město před námi je Caldaran.“

Caldaran si pamatuju větší.

To se asi dá čekat, když jsem tu naposled byla ve třinácti. Ale taky byl tehdy nějaký... živější. Teď není na ulicích málem ani noha, a kdo už z domu musí, jde rychle, ostražitě a div si krk neukroutí, jak se pořád rozhlíží kolem. Ani příslušník městské stráže, který se uvolil odvést nás s Ulickem na radnici, se zjevně necítí obzvlášť bezpečně.

„Práh mého domu nepřekročíš.“ Z domu v ulici, kterou procházíme, na mě tichoučce syčí postarší dáma ověšená amulety a na krku se jí pohupuje hrst čehosi, co dost připomíná seno, svázaná křivě uříznutým koženým řemínkem.

Pak bylinku poznám.

„Dojemný, jak se mezi lidma drží pověry,“ šeptá mi Ulick. Má pravdu. Hrstka medvědího česneku bude paní domu, do kterého mám oficiálně zakázáno vstoupit, celkem na pytel.

„Kdo ti o to stojí,“ mručím na její adresu.

Radní města Caldarvan sídlí v celkem pěkném hrázděném stavení na největším rynku. Náš průvodce strážný se před jejím vchodem zarazil a nejistě se po nás ohlédl. Jako by si snad nebyl jistý, jestli má právo jít dál. Ulick mu chvíli pohled oplácel, pak ho odstrčil kousek stranou a na dveře zabušil sám. Otevřely se celkem neobřadně a strážný, který z nich vystrčil hlavu, neměl ani zbraň.

„Poslali jste pro zaklínače?“ Jednoduchá věta, pronesená zároveň ženským a mužským hlasem, na dveřníka žádný zvláštní dojem neudělala.

„Ulick z Rhodri a Aisling as Cill Airne, mistři zaklínači z Graaffského Institutu,“ vzmužil se náš průvodce. „Přijeli kvůli... *záležitosti*.“ Zvláštní přízvuk na slově *záležitost* má zřejmě určovat tu jednu konkrétní věc, o které se v Caldarvanu mluví pokud možno co nejmíň.

Dveřník přikývl a gestem nás pozval dál.

První věc, které jsem si v hale caldarvanské radnice všimla, byla dveřníková halapartna opřená v koutě. Její majitel rychlými kroky zmizel za ohybem schodiště do vyšších pater, strážný od brány se zřejmě vydal zpátky na své místo a my s Ulickem jsme se v jinak prázdné hale zmohli tak akorát na pokrčení rameny. Ulick se pak z nedostatku jiné činnosti jal zkoumat dva meče, zkřížené pod městským znakem na čestném místě nad schodištěm, a já si prohlížela mapu kraje, jedinou výzdobu místnosti.

„Je to běžnej postup, nechat vážený hosty nastydnout v hale?“ zamumlala jsem si pro sebe.

„Třeba je ten krvesaj až tak netrápí,“ usoudil lehce Ulick a zkusil, jestli by se některá ze zbraní nedala zpod erbu vytáhnout. Nedala.

„Jako malej...“ neodpustila jsem si. „Chovejte se laskavě trochu důstojněji, mistře zaklínači!“

„Neříkej, že tě to nenapadlo,“ ohradil se dotčeně, ale pak si i on všiml ozvěny kroků. Někdo scházel dolů po schodech.

Někdo se nakonec ukázal být poněkud obtloustlým a skrz naskrz vyděšeným starostou města v patách s celou bandou radních.

„Vítejte, pane... a paní,“ zamumlal, že mu bylo stěží rozumět. Ulick na mě mrknul.

„Poslali jste pro zaklínače?“ zarecitovali jsme znovu, až nám klenba haly vrátila slaboučkou ozvěnu. Nebohý starosta vypadal, že každou chvíli omdlí hrůzou.

„Ano!“ zakoktal, čímž mu zjevně došly slova. Chvíli to byla hodně nevyvážená parodie na boj pohledů, kdy jsme na něj zářili, jak nejlíp jsme uměli, a on zřejmě litoval, že si takovou verbež s meči vůbec pustil do města. Pak se mi ho přece jenom zželelo.

„Jsem Aisling as Cill Airne, můj kolega, Ulick z Rhodri. Jsme mistři zaklínači z Graaffského Institutu. Podle vaší zprávy se tady ve městě objevil upír. Přijeli jsme na vaši žádost, abychom to nějak... vyřídili.“ Chystej pokladnu, starosto, zadarmo to nebude, dodala jsem alespoň v duchu. Upíři jsou bestie, a nemáš tu jenom jednoho, to si buď jistej.

„Pravda, pravda to je,“ našel konečně starosta ztracenou řeč. „Jsem Sture, starosta, to já jsem pro vás dal poslat, když ty bestie krvavé udeřily...“ V duchu jsem se ušklíbla. Milý pan Sture doháněl západní přízvuk do skoro směšného extrému. „Ani nevíte, co za hrůzu to bylo, hokynářovu dceru našli bez krve a bez života, a pak hospodskou, a muže z městské stráže...“

Teď už jsem se zašklebila doopravdy. Nemám ještě zaklínačský medailon tak dlouho, abych viděla všechen hnus, bolest a zoufalství, co je na tomhle světě k vidění, ale žádnéj měšťák v brokátový vestičce mi nebude vykládat, že nevím, co to bylo za hrůzu najít holku zřízenou od upírů.

„Je ještě některé z těl v márnici? Potřebujeme se na něj podívat.“ Ulick projednou nechal vtipkování a řekl, co bylo potřeba.

„Jistě,“ Sture se teď pajtloval jako osika, „městský medikus vás doprovodí.“ Jemně zezelenal, nervózně kývl na postaršího muže v tmavém plášti a obrátil se zpátky ke schodům.

„Starosto!“ nehodlala jsem mu útěk ulehčit. „Naše část dohody je jasná, zbavíme vás upíra. Ale co ta vaše?“

Sture zamrkal tak rychle, že jsem na tváři skoro cítila závan vzduchu, který jeho řasy musely zvířit.

„Za upíra se příslušníku cechu zaklínačského platí patnáct stříbrných,“ napověděla jsem mu sladce. „Za jednoho upíra.“

Starosta polknul naprázdno. „Za jednoho upíra...?“ zašeptal potichoučku. Pak vytřeštil oči. „Myslíte, že jich je tu víc?“

„Určitě,“ potvrdil mu Ulick.

Caldarvanskému medikovi jsem musela přiznat alespoň tolik, že při pohledu na mrtvolu neomdlával. Klidně nám ukázal tělo nebohé hospodské a pevnou rukou jí odhrnul od krku límec, aby byly vidět stopy po zubech. Dva vpichy, vedené šikmo proti sobě, jeden špičák z horní a jeden z dolní čelisti. V okolí rány ani stopa po krvi.

„Ten krk jí někdo umyl?“ zeptala jsem se napůl proti vlastní vůli.

„Nikoliv,“ odpověděl medikus škrobeně. „Takto byla nalezena.“

„V těchhle šatech?“ ujistila jsem se. Přes tělo hospodské po mě Ulick hodil nechápavý pohled.

„V těchto šatech.“ Medikův tón naznačoval, že jsem sice poněkud úchylná, ale dokud se projevují jenom neškodnými hloupými otázkami, je pod jeho důstojnost na to reagovat.

Rozhodla jsem se ignorovat chvění kolem žaludku a důkladně jsem si prohlédla nebožčiny paže a hrudník.

„Má nějaké rány na zádech?“ Obrátit tělo tváří dolů jsem se nepřinutila.

Medikus odměřeně potřásl hlavou. „Nikoliv.“

Couvla jsem od stolu s tělem tak daleko, abych se mohla zády opřít o kamennou zeď márnice. Myšlenky mi v hlavě kroužily zběsilým tempem a zaklínačský instinkt ječel z plných plic, že bych měla tasit meč a nedat ho z ruky. Medikus po mě pohrdavě loupnul okem.

Ulick se hospodské sklonil ke krku a pořádně si prohlédl rány. V jednu chvíli - k medikovu ne úplně dobře maskovanému zděšení - mimoděk pootevřel ústa, jakoby chtěl upíra napodobit. Škoda, že jsem fakt neměla náladu posmívat se výrazu, s jakým ho medikus v tu chvíli pozoroval.

Ulick vzhlédl s vážným výrazem. Přejel pohledem po mně, po těle hospodské a pak si jeho oči znovu našly ty moje.

„To nebyl upír,“ oznámil mi tiše to, co já už nějakou chvíli věděla.

„Co je venefika?“ tázal se nechápavě a nešťastně starosta Sture, hrál si záda u velkých kachlových kamen a co chvíli si na kuráž zavdal z poháru plného medoviny.

Ulick po mě sekl rychlým pohledem. Dobře, vysvětlím to já.

„Venefika je vlastně příbuzná upírů, ale je nebezpečnější,“ začala jsem opatrně. „Je větší, svým způsobem chytřejší a dovede používat magii, sice hrubě, ale umí s ní dost účinně útočit. Upír je v podstatě malá šelmička, není až takový problém je jí zbavit. Zbavit se venefiky je problém. Velkej.“

Kolega zaklínač mě podpořil vážným přikývnutím.

„Jak máme vědět, že je to skutečně tahle...“

„Venefika,“ napověděla jsem jednomu z radních neochotně.

„Venefika, která je údajně nebezpečnější než upír, a tedy za ní budete chtít víc zaplatit?“

„To se vsaď,“ vydechl Ulick tak tichoučce, abych to zaslechla jenom já.

Skoro násilím jsem se přiměla nezačít na ně ječet. „Zaprvé, ty rány po zubech jsou na upíra moc daleko od sebe. Upír prostě nemá tak velkou tlamu. Zadruhé, na těle nejsou žádné další rány. Kdyby na ni zaútočil upír, poškrábal by ji, má ostré drápy, navíc upíři žijí ve smečkách, musela by být hrozně podrápaná a nejspíš by taky měla několik kousnutí. Venefika loví sama a oběť znehybní pomocí magie. Zatřetí, oběť ztratila hodně krve, to vám potvrdí i váš felčar. Upíři tolik nevypijou. Začtvrtý, neměla na krku krev,“ zajíkla jsem se. Vykládat tohle chlapům, kteří si od ní nechávali každé pátek nalejvat pivo, je trochu silný kafe. „Upíři oběť strašně zřídí a moc krve nevypijou,

tekla by jí krev ze všech ran, i z kousnutí. Venefika si krev nenechá ujít, vypije a olíže všechnu, kterou má nadosah...“ Selhal mi hlas.

Radní vybledli do různých odstínů slonovinové a bledězelené.

„Kolik?“ zachraptěl Sture.

Ulick se na něj upřeně zadíval. „Při lovu na venefiku se neplatí za hlavu venefiky, platí se za prolitou zaklínačskou krev. A ta je drahá.“

„Nenecháme se vydírat!“ ozval se jeden z méně zelených radních. Jiný, bílý jak padlý sníh, ho podpořil nejasným zamručením. Vypadal, že když otevře pusou, okamžitě se pozvrací. Jeden po druhém se měšťáci s nepřírozenou barvou ve tvářích pokoušeli vrhnout na nás zdrcující, nekompromisní pohled.

Starosta byl jejich odvážným a hrdým vystoupením úplně ohromen. A ochromen.

„Vaše rozhodnutí,“ pokrčil rameny Ulick. „Pojď, Ais,“ natáhl ruku, lehce mě vzal kolem ramen a odvedl mě z místnosti.

„To je tu chceš jen tak nechat?“ zasyčela jsem na něj, když jsme se dostali na schody, z doslechu.

Ulick na chvíli zaváhal. „To víš, že ne,“ odpověděl. Neznělo to úplně přesvědčivě.

Ponocný líně ohlásil půlnoc.

Ulick si cosi nezřetelně zamumlal. Soudě podle počtu slabik a kolegova výrazu tu bylo extrémně sprosté slovo.

„Hlídat město po nocích, když mi za to platěj, to bych ještě pochopil. Ale dělat jim tu městskou stráž zadarmo, to mně hlava nebere,“ postěžoval si dost hlasitě na to, abych ho slyšela i já.

Olízla jsem si rty. „Za hlavu upíra zaplatěj.“

Ulick se teatrálně praštil do čela. „A kde tu honem budem shánět upíří kebuli, ženská?“

„Ale ne, ty žádnou nemáš?“ zalamentovala jsem s očima v sloup. „Tak to si budeme muset jednu půjčit od tý venefiky.“

„Po vejplatě vrátíme v původním stavu,“ ušklíbnul se můj kolega a jen tak mimoděk nahlédl do nejbližší uličky, která na rynek ústila.

Dýchla jsem si na ruce. Nebylo úplně teplo a kdybych se teď musela chopit meče, asi by se zkřehlý prsty na mojí šermířský technice podepsaly.

„Obejdu to tu kolem,“ oznámila jsem Ulickovi a vyrazila.

Caldarvanští měšťané si nežili špatně, soudě podle toho, jaké si mohli dovolit domy. Hrázděné štíty kolem dokola náměstí dávaly celkem malebný pohled. Za několika okny ještě svítila matná světla; jedno z těch oken byla složitá vitráž z malých barevných sklíček. Jenom tohle okno mělo cenu, jakou jsme si s Ulickem řekli za upíra. Když jsme ještě mysleli, že to je doopravdy upír, to dá rozum.

Přitáhla jsem si plášť těsněji k ramenům a znovu zvedla prsty k puse. Už se ochladilo natolik, že mi šla od úst pára.

Pak někdo začal křičet.

Reakce je automatická, podvědomá. Hmátnu po jílci meče, rychle si zopakuju, s čím se nejspíš setkám, a dám se do běhu. Rynkem zaduní rychlé, těžké kroky. Na okamžik se leknu, než mi dojde, že za mnou běží Ulick.

„Scath!“ houkne na mě a lapne po dechu.

Cože? Jak?

Bohové, jasně, scath, extrakt z několika zajímavých bylin, mimo jiné pečlivě nadávnované atropy, která rozšiřuje zornice a alespoň trochu dorovnává výhodu, kterou mají oproti zaklínačům noční šelmy. Hmátnu do kapsy, rychle malou

lahvičku odzátkuju a půlku drahocenného odvaru vyprsknu na dláždění, protože se mi ho v běhu nepodaří polknout.

Hlas nepřestává vrískat, je to ženský hlas, takový ten vysoký, táhlý jekot, který jen tak neustane, ten, co se řeší dobře mířenou fackou.

Ulice, po které běžím, je delší, než jsem čekala. Začíná se mi zkracovat dech, ale tempo nezvolním, i tak mě, alespoň odhadem podle zvuku, Ulick dohání. Do úzké boční uličky už zatočíme společně a ještě se u toho srazíme.

Žena, stále ještě vyjící, zhroucená u zdi jenom kousek od nás, si nás ani nevšimne.

Několik kroků za ní, na hranici, kam jsem ještě schopná jakž takž dohlédnout, se na zemi pohybuje cosi velkého a neforemného. Mírně to funí.

„Ksaku,“ vydechne Ulick a třesí oči. Podívá se na mě a já mu pohled oplátím, bezradně a vyděšeně. Tak tohle je ta chvíle, o který jsme čas od času fantazírovali v hospodě nad pivem nebo doma na hradě při práci – dva čerstvě vyučení zaklínači, kteří se považují za perfektně sehraný tým, potkají nějakou opravdu hodně nebezpečnou nestvůru a vyřídí ji tak vynikajícím, že o nich začnou trubadúři skládat písničky.

Opravdu hodně nebezpečná nestvůra by tu byla, tak vzhůru do toho vynikajícího zneškodnění, rejpane si protivný hlásek v mojí hlavě.

Napůl proti vlastní vůli tasím meč a přiblížím se venefice a její oběti. Asi tak o tři kroky. Mám u toho pocit strašné nepatřičnosti; co u všech všudy dělám já, holka z celkem slušný rodiny, po půlnoci v temný uličce s mečem v ruce a smrtícím nepřitelem před sebou?

Ty káčo pitomá, zazoufá si moje podvědomí a mě to konečně sepne. Rychlým pohybem vytáhnu z pouzdra v botě stříbrný házecí nožík, namířím na mručící stín před sebou a hodím.

Zasáhnu, jak mi potvrdí bolestný skřek. Venefika se zvedne od své oběti, ještě jednou zakřičí a dlouhými skoky zmizí ve tmě. Ulick se rozběhne za ní, mě trvá několik úderů srdce, než se vzpamatuju a dokážu přimět nohy k pohybu. Je mi to stejně celkem k ničemu, protože venefika není pitomá. Potvora zubatá vyskočila nebo vyšplhala na střechu jednoho z domů v uličce a teď nám zdrhá přes střechy.

„Na to nemáme,“ usoudí Ulick. Lapá po dechu, skoro mu není rozumět.

„Proběhni... okolí...“ Já jsem na tom s dechem ještě hůř než on.

„Zjistím, co je... s tím...“ pohodím hlavou směrem ke zhroucenému tělu oběti, „pak to... vezmu z druhý... strany.“

Ulick kývne a rychle vyrazí dál uličkou, já se vracím zpátky. Na okamžik mě zamrazí, když vidím, že se nad tělem cosi sklání, a hořce zalituju, že nemám nože dva. Až pak si všimnu lampy, která rozhodně u těla ještě před chvilkou nestála.

Postava zvedne hlavu v okamžiku, kdy po prosklené klíčce se svíčkou uvnitř rychle hrábnu a snažím se posvětit neznámému do tváře. Je to městský medikus.

„Díky bohům,“ vydechnu, div lampičku úlevou neupustím, a bez dalšího vysvětlování se mírným, vytrvalostním klusem vydám na obhlídku okolních ulic.

Protože jedna oběť venefiky, když jsou ve městě dva zaklínači, to je šmouha na stavovský cti. Ale dvě za jednu noc, to by byl nenapravitelný průšvih.

„Jsme v háji, za tenhle kšeft už teda prachy určitě neuvidíme.“

Asi měla tahle lamentace na Ulicka obzvlášť hojivej efekt, protože v podobném duchu nadával celou rozhodně ne krátkou dobu, kdy se o našem dalším osudu radili caldarvanští radní.

Nakonec jsem se neudržela. „Tobě nedochází, v jak *hlubokým* háji jsme, vid’? A teď fakt nemluvíme o penězích.“

Ulick tázavě zvedl obočí.

„Nebo máš nějaký plán, jak se tý venefiky zbavíme?“ Snažila jsem se neštěkat tak vztekle, jak bych ráda. Od Ulicka jsem čekala zápornou odpověď, ale já sama jsem už jistý nápad měla. Jeho hlavní vada spočívala v tom, že se Ulickovi nebude líbit. Ani trochu.

„Spíš ne než jo,“ přiznal Ulick, obrátil se k mapě na stěně a začal ji důkladně studovat. „Ty, Ais?“ ozval se po chvílce.

Kdesi v patře bouchly dveře.

Po schodech sešel ten z radních, který první protestoval proti tomu, že nám město za lovnou vyplatí víc, než jsme se dohodli původně.

„Slečno as Cill Airne, pane z Rhodri,“ začal škrobeně a zůstal stát na třetím schodě, aby se na nás mohl dívat svrchu, „městská rada rozhodla, že si již více nežádáme vašich služeb. Jistě uznáte, že není vykonané práce, za kterou bychom vám měli zaplatit.“ Krátce se uklonil. „Buďte zdraví, mistři zaklínači,“ pozdravil s nezastřenou ironií, hlavně ve slově *zdrávi*, otočil se na patě a vystoupal zpátky do schodů.

„A je vymalováno,“ prohlásila jsem hlavně proto, že mi to hezky znělo.

„Ais?“ zopakoval Ulick stejně zaujatým tónem jako prve, když ho radní vyrušil svým ctěným příchodem, „kousek odsud, tak den jízdy, je vesnice Cill Airne, to je náhoda?“

„Není,“ ujistila jsem ho, „jsem odtamtud. Dva roky jsem žila tady v Caldaranu, v tom baráku s lékárnou, tatínek tam byl lékárníkem. Nevšim sis, že místní mi nekomolí jméno? To se mi zrovna často nestává. Ale Cill Airne pusť z hlavy a mrkni se kousek na severovýchod.“

„Kam přesně?“ bloudil Ulick po mapě pohledem.

„Na Crann.“

Dojde mu to rychle.

„A to jako sakra proč?“

„Já myslel, že se nesnášíte,“ zabrblal Ulick. Během cesty už nejmíň popadesátý.

„Frolikovy speciální jednotky a jedna vlkodlačice ti maličko změňj pohled na život,“ vysvětlila jsem mu, rozhodně ne popadesátý, protože většinou jsem ho prostě ignorovala.

„Jak si můžeš bejt tak jistá, že nám pomůže?“

Popadla mě nejasná touha mrštit po Ulickovi něco hodně ostrýho. „Ale nejsem si jistá, taky pořád, dej mi svátek.“

„Je to čaroděj!“ prsknul Ulick jako urážku nejtěžšího kalibru.

„No jasně,“ souhlasila jsem. „Proto za ním jedeme. Bez čaroděje venefiku nedostanem, a když nebude hlava venefiky, nebudou prachy!“ zdůraznila jsem jednoduchou logickou posloupnost. „A jestli se ti to nelíbí, tak drž jazyk za zuby a nahod' nějakej slušnější ksicht. Za chvíli jsme tam.“

Ulick uraženě zmlknul, projeli jsme zatáčkou a před námi se otevřel pohled na pomenší, ale rozhodně ne nedostatečně opevněný hrad.

„Budem se dovnitř dobejvat hlavní branou, nebo ho zkusíme obejít, jestli nemá dveře vod kuchyně?“ zajímal se Ulick ironicky.

Tenhle problém jsme nakonec řešit nemuseli. Jedno křídlo brány se otevřelo a zevnitř vykoul majordomus.

„V jaké věci přicházíte na hrad Crann?“ zeptal se s takovou autoritou, až jsem na chvílku zapomněla, jak se jmenuju.

„Hledáme pana Theodora Carwyna,“ vzpamatovala jsem se.

„Koho mám ohlásit?“

Polkla jsem naprázdno. Tak uvidíme, nakolik jsme ty vzájemný vztahy po castelgrandeský konferenci vylepšili. „Aisling as Cill Airne.“

Majordomus se prkenně uklonil. „Ohlásím vás,“ pravil a zavřel bránu. Na závoru, jak bylo celkem dobře slyšet.

„Asi jsme neudělali zrovna úžasnej dojem,“ usmál se Ulick sladce.

Prohlédla jsem si svůj pravý rukáv, ze kterého se fleky od krve jednoho vzpurného ampeiura nikdy pořádně nevypraly, několikrát roztržený okraj tuniky a Ulickův plášť, který neviděl vodu a valchu od chvíle, kdy opustil dílnu mizernýho krejčího.

„Cos čekal, číši vína na uvítanou?“

„Korbel piva,“ odpověděl klidně.

„Tak to je pak těžký.“

Ulick se samolibě šklebil ještě hodnou chvíli, než se ozval zvuk odsouvané závory. Pak se jedno křídlo brány znovu pootevřelo a ven se protáhl Theodor.

„Buď zdráva, Ais.“ *Tohle není jen tak, tak rychle povídej, kde je v tom schovanej problém, vyzývá mě jeho pohled.*

„I ty. Theodore, Ulick z Rhodri, kolega. Ulicku, Theodor Carwyn, student Acadaemie.“

Podali si ruce. *Když to musí bejt, tak teda jo, ale vezmi na vědomí, že nadšenej z toho nejsem,* z obou svorně sálala tatáž neochota.

Rozhodla jsem se to dál neprotahovat. „Theodore, v Caldarvanu loví venefika.“

„Tvrдили, že upír,“ konstatoval s jenom malým nádechem překvapení.

„Vždyť ani neví, co to venefika je.“ Ulick obrátil oči v sloup.

„Všechno, co se sápe člověku po jugulárce, je pro ně upír.“

„Nicméně tohle je doopravdy venefika,“ pokračovala jsem rychle, než se Theodorův znechucený pohled stihl vyvinout v něco horšího. „Proto jsme přijeli za tebou, Theodore. Potřebujeme pomoc, sami ji nezvládneme.“

„To máš pravdu,“ potvrdil čaroděj a jeho výraz se změnil v ryzí sebevědomí.

Zahlédla jsem záblesk v Ulickových očích a rozhodla se, že ode mě ta otázka vyzní přece jenom snesitelněji. „A už jsi někdy lovil? Králíky nepočítej.“

Moc to nepomohlo, ale alespoň kousek z monumentu Theodorova ega jsem tím urazila.

„Myslíš, že to zabere?“ Teodor se s pochybovačným výrazem díval, jak o zdi domů po cestě na rynek otírám hadr nasáklý krví.

„Navrhnul jsi něco lepšího? Nenavrhnul. Navrhnul jsi vůbec něco? Nenavrhnul. Ty jseš tu od čarování, ale expert přes lovnou jsem já, ne?“

„Nevěřím, že se dá nalákat na hovězí krev,“ brblal čaroděj a prudce ucukl, když jsem se krvavým hadrem nebezpečně přiblížila k jeho dlouhým světlým vlasům.

„To já taky nevím. Nejvyšší čas to zjistit.“

Theodor teatrálně zavrtěl hlavou a vykročil ulicí dál. Já na tmavý trámek hrázděného domu přidala ještě jednu stěží viditelnou krvavou šmouhu a vyrazila za ním. Štěstí, že se v Caldarvanu to hrázdění tak rozmohlo, jinak bych musela krvavou stopu vytvářet na světlých fasádách, a to by se místním asi nelíbilo.

Patláš tu město krví, aby se po tvý stopě vydala venefika, upozornil mě hlásek v hlavě, a místo aby ses bála, přemejšlíš o architektuře.

Zadívala jsem se na Theodorova křečovitě, nesouhlasně vzpřímená záda a vlající hřívu. To je jím, uvědomila jsem si. Kdyby tu nebyl, bručela bych si ty jeho pochyby sama. Někdo si prostě starosti dělat musí. A když to nemusím být já, tím líp.

Začala jsem si hvízdát, zrychlila krok a dohnala zachmuřeného čaroděje.

„Takže co přesně se ode mě čeká?“ zeptal se s povzdechem. Očividně to myslel vážně, takže jsem si zkusila co nejpřesněji vybavit, co nám o venefikách říkali na Graaffu.

„Venefika útočí magií. Zvládá nějaké znehybňující kouzo a silové pulsy, což právě dost komplikuje lov. Ty ji musíš spoutat nebo nějak zablokovat její kouzla, pak ji teprve můžeme vyřídit, aniž by s náma zametla zem.“

Theodor pomalu přikývl. Skoro jsem viděla, jak v duchu listuje sborníky zaklínadel a obsáhlými grimoáry.

„Jo, a ještě maličkost.“ Když ho nevydělala vyhlídka na magické poutání venefiky, můžu dokončit myšlenku. „Venefika si to spoutání nebo blokaci bude vykládat jako útok, takže nejspíš zaútočí na tebe. Drápama a zubama.“

Theodor se na mě podíval s vytřeštěnýma očima a zkřivenou, vzteklou grimasou.

„Neboj, to už zvládneme my. Já jenom abys s tím počítal.“

Tuhle noc nikdo hodiny nehlásil.

Kolem podvyživené krávy, kterou jsme cestou z Crannu koupili od jednoho ze sedláků, se uprostřed rynku rozlévala louže krve. Já s Ulickem a Theodorem jsme byli namáčknutí ve dveřním portálu jednoho z domů tak, abychom na celý rynek dobře viděli a přitom měli krytá záda, a já se tiše modlila, aby si tuhle akci žádný měšťák nevyložil jako zajímavý pokoukání. Jestli je jedna oběť venefiky šmouha na stavovský cti a dvě za jednu noc nenapravitelný průšvih, pak pro oběť padlou při pokusu přilákat venefiku na hlavní náměstí už mi stupnice průšvihovosti nestačila.

„Bojíš se, Ais?“ zašeptal Ulick.

„Jestli ty ne, tak jseš blázen,“ odsekla jsem s pohledem upřeným na temnou louži.

Ulick se zavrtěl způsobem, který měl nejspíš naznačit pokrčení ramen.

„Já jenom že jestli se rozklepeš ještě trochu víc, začne se třást i tenhle barák.“

„To je zimou.“

Theodor mi položil ruku kolem ramen. Než jsem si stihla sesumírovat nějakou vhodnou odpověď, začalo z jeho dlaně sálat příjemné teplo.

„Děkuju,“ kníkla jsem místo protestů.

Ulick syknul. Nejdřív jsem to brala jako jeho názor na čarodějovo konání a čaroděje obecně, ale pak jsem zaslechla slaboučké funění a chlemtání. Když jsem přiměla atropou povzbuzené oči zaostřit na zdechlou krávu, rozeznala jsem shrbenou siluetu sklánějící se nad ránou v kravském hrdle.

„Běž,“ pobídla jsem Theodora.

Čaroděj se nadechl a odhodlaně vystoupil několik kroků od bezpečí, jaké mu poskytovala zeď domu.

Netuším, co udělal, ale v další chvíli se venefika rychlými skoky hnala k němu.

„Ais!“ zařval Ulick, rozběhl se, tasil meč a stihl odrazit venefiku od šokem ochromeného Theodora doslova v poslední chvíli. Nestvůra na okamžik klesla k zemi, ale vzpamatovala se rychle. A tentokrát vyrazila po Ulickovi.

Stihl jí znovu nastavit do cesty svou čepel, a vzápětí se vzpamatoval Theodor a energetickým pulsem ji od Ulicka odhodil na pět délek daleko.

Až v tu chvíli začaly nohy sloužit mě.

„Nesmí utéct!“ vyjekla jsem, proběhla mezi prudce oddechujícími kolegy a vrhla se ke zhroucené venefice.

Tasila jsem, a ve stejném okamžiku se venefika zvedla z dláždění a skočila po mně. Její drápy kovově zaskřípaly, když jsem se instinktivně kryla. Jenže já neměla Ulickovu sílu, abych ji od sebe odhodila o kus dál. Útočila na mě znovu a znovu, napřímená vysoká přes čtyři stopy a s dlouhými, ostrými drápy. Sakra dlouhými drápy. V tu chvíli mi připadalo, že mají alespoň stopu.

Venefika byla raněná a ubývaly jí síly, dýchala rychle a mělce. Jenže já začínala být stejně vyřízená jako ona. Její drápy narážely na mou čepel ve stejném děsivém tempu, já čím dál hůř hledala šance na výpady, kterými bych ji alespoň zranila, a pak jsem minula její pracku a do paže pod ramenem se mi zaryly drápy.

Tak kde sakra jste? zanačovala jsem v duchu na adresu Ulicka a Theodora.

Venefika se proti mně znovu napřímila, otevřela tlamu a předvedla mi sérii ostrých zubů, mezi kterými výrazně vyčnívaly špičáky.

To jsou ty, co se jím u šelem říká trháky? blesko mi hlavou.

Zkusila jsem výpad spodem, venefika mi teď krásně odhalila žebra, stačí se trefit mezi ně. Nebo nějaký přerazit, to ji určitě potěší.

Ruka mě neposlechla. Zírala jsem do tlamy venefice a nemohla se pohnout. Ani křičet.

Křičela jsem alespoň v duchu, tím vysokým, táhlým jekotem, co se řeší dobře mířenou fackou. Sledovala jsem lesklé špičáky venefiky tak, jako se sleduje hypnotizérův disk. Meč mi vypadl z ochromené ruky, zazvonil na dláždění. A já v duchu vřískala. Nalevo ode mě se kmitl stín. Venefika vztekla zařvala, obrátila se k němu – a ztuhla, znehybněla stejně jako já.

Zprava se vynořil další stín, rozmáchl se a proklál venefiku čepelí meče skrz naskrz. Zaslechla jsem prasknutí nějaké kosti, žebra nebo obratle.

Mrtvá venefika padla na dlažbu, její ochromovací kouzlo povolilo a já se složila taky.

„Aisling!“ vykřikly dva různé mužské hlasy a moji kolegové se nade mnou sklonili. Na Ulickově tváři byly i ve tmě znatelné krvavé stříkance.

Konečně jsem našla ztracenou řeč. „Zatraceně, proč vám to tak trvalo?“

„Bude v pohodě,“ ušklíbl se Ulick na Theodora a jal se zkoumat moje zranění. „Prolitý zaklínačský krve se Sture nedoplatí,“ ohodnotil situaci.

„Jestli vůbec něco zaplatí,“ zapochybovala jsem.

Theodor se narovnal a rozhlédl se po okolí. „Ráno najdou na rynku mrtvou krávu v louži krve, mrtvou venefiku v louži krve a louži krve bez mrtvý Aisling-“

„Chvála bohům,“ zamumlala jsem si pro sebe.

„-a to všechno dohromady se mi zdá jako docela dobrý důvod, proč zaplatit.“

„A když ne?“

Theodor se, poprvé od chvíle, kdy na Crannu vystrčil hlavu z pootevřené brány, usmál. Nehezky.

„Tak je přemluvíme.“

A ten křivej úsměv mu docela slušel.

Stála jsem v jednacích síních caldarvanské radnice, Ulicka po pravém boku, Theodora po levém, pravačku na pásce.

„Ať byla dohoda jakákoliv a ať byla jakkoliv zrušena,“ začala jsem a snažila se udržet hlas ledově klidný a přesvědčivý, „ted’ je to takto: Práce byla odvedena. Venefika je skolena, sami se o

tom můžete přesvědčit. Určit za ni cenu není snadné, na jedné straně stojí prolitá zaklínačská krev a taky pracovní útraty.“

„Náhodou je ta kráva ještě dobrá, jen ať si ji upečou,“ zamumlal Theodor tichoučce. Cuklo mi v koutcích, ale udržela jsem se.

„Na straně druhé je fakt, že jsme město neubránili právě nejlépe a venefika napáchala víc škody, než bylo nutné. Stanovili jsme tedy cenu na třicet stříbrných.“

Městská rada nevypadala naším návrhem zrovna uchvácená.

„To je cena za dva upíry, kterou byste rozhodně museli zaplatit, kdyby tu místo venefiky řádili upíři. Upír nikdy neloví sám, pamatujete?“

zkusila jsem to s nimi ještě po dobrém.

Jeden z radních se ošklivě pousmál. „A co když nezaplatíme? Obživne venefika?“

Zleva se ozval výdech. Přísahala bych, že se Theodor v tu chvíli usmívá taky.

„Rozvažte sami, komu odmítnete právoplatnou odměnu,“ pronesl medově.

Já v tu chvíli samozřejmým, nacvičeným pohybem sklouzla levou rukou k jílcí meče. Nikdo nemusí vědět, že levačkou šermuju mizerně. Ulick před sebe zvedl ruku s nožem, který doteď v dlani docela dobře skrýval, a přehodil ho tak, aby prsty držel čepel, jako by se chystal nůž hodit. Šokované tváře radních osvětila měkce oranžová zář z plamenné koule, se kterou si líně pohazoval Theodor.

„Třicet stříbrných, velkomožní!“ vyhrknul starosta Sture, spěšně se nám poklonil a ještě v předklonu se rozběhl k pokladnici.

Theodor nám nedovolil odjet hned. Tedy - mě to nedovolil, Ulick odmítl jet beze mě a čaroděj nakonec pozval na Crann i

jeho. Mistr, kterému hrad patřil a u kterého byl Theodor vlastně jenom na praxi, kupodivu nebyl proti, takže jsme nakonec přijali.

Ze začátku jsem to brala jako příjemnou dovolenou po odvedení práci, ale když Theodor odrážel moje řeči o odjezdu i druhý týden, kdy už jsem měla ruku v pořádku a Ulick se nudil k nesnesení, začalo mi to být divné.

Byla jsem odhodlaná zeptat se Theodora na rovinu, co tím sleduje, ale čaroděj mě převezl, když to ráno požádal Ulicka, aby přivedl naše koně od sedláka ze sedm mil vzdáleného Cill Airne. Crann prý nemá stáj, odůvodnil to Theodor.

Stála jsem v bráně hradu a dívala se, jak Ulick rychlým krokem míří po cestě k mé rodné vesnici. Za mnou se ozvaly lehké kroky a zastavily se mi až těsně za zády.

„Sledovals tím něco konkrétního?“ zeptala jsem se, aniž bych se ohlédla.

„Možná,“ přiznal Theodor nevinně a zezadu mě obejmul.

Zkřížit meč se zákonem

"Na zdraví." Ulick je tradicionalista.

„Na štěstí,“ dodal Bran významně.

„Na ostrou čepel,“ přidala jsem se a po vzoru kolegů pozvedla pohár vína. Jeden pohár a dva korbele se nad stolem srazily, podivuhodně o sebe zazvonily a já pak měla možnost zjistit, že ani loňské víno za moc nestálo. Nu což.

Ulick upil trochu svého piva a pak se přes okraj korbele zadíval na Brana.

„Tak kde máš toho zákazníka?“ zeptal se významně.

Bran na okamžik protočil oči ke stropu. „Řeknu to ještě jednou – já vážně netuším, co chce. Hledá zaklínače, uvažuje o tom, že najme nás, chce to s náma probrat, tečka.“

„Jenom jsem se ptal, kde ho máš,“ pokrčil rameny Ulick.

„Pánové,“ nedalo mi to, „bud' se bavte o něčem příjemnějším, nebo mě ušetřete. Poslední dva tejdny jsem strávila vybíjením upírů z celý Tessary a vzhledem k tomu, že od zejtrka nám zřejmě Bran dohodnul další kšeft, bych alespoň dneska večer jen velice nerada mluvila o práci.“

„Zaklínači z Graaffu?“ ozval se jako na potvoru přímo za mou židlí pevný, sebevědomý hlas. Rychle jsem se podívala přes rameno. Nijak zvlášť vysoký, robustní chlápek v drazě vypadajícím oblečení.

„A sakra,“ ujelo mi spolu s neupřímným, zářivým úsměvem. Oplatil mi ho.

„Jsem Orville, výběrčí daní tohoto kraje,“ představil se nám a znovu předvedl úsměv, kterému jsem už teď přestávala věřit.

„My jsme zaklínači a daně za nás odvádí Institut, to musíte ještě kus dál do hor,“ poradil mu úslužně Ulick. Bran na několik okamžiků schoval obličej do dlaní a zamumlal něco, co znělo jako „u všech bohů“. Pak se vzchopil.

„Co kdybychom tohle nechali být a přešli k věci? Pane Orville, proč sháníte zaklínače? Dokonce několik zaklínačů?“

Orville se krátce rozhlédl, od vedlejšího stolu si vzal volnou židli, s poněkud znechuceným úšklebkem si ji prohlédl – asi uvažoval, jak se sezení na upatlané štokrli projeví na jeho aksamitových kalhotách – a přisedl si k našemu stolu.

„Jedu vybírat daně na sever do hor. Do Pembrynnu, Dolgellanu, téhle oblasti.“ Krátce jsem přikývla; horské vesnice, vzdálené od zbytku světa i jedna od druhé, jsem znala docela dobře ze svých loveckých výprav.

„V čem je problém?“ nechápal Ulick. Upřímně řečeno, mně to taky nedocházelo. Cesta do hor není zrovna procházka růžovou zahradou, ale na najmutí zaklínače - nebo tří zaklínačů, když je o tom řeč - to taky není. Koneckonců, jsme tu na území Graaffského Institutu. V téhle oblasti loví doslova desítky zaklínačů, pro obživu, v rámci výcviku nebo jen tak. Pokud jde o šelmy, těžko byste asi hledali bezpečnější oblast než hory kolem Graaffu. Tak o co tu jde?

Orville si opřel bradu o sepnuté ruce a přejel po nás zkoumavým pohledem. „Obávám se možnosti... přepadení,“ pravil nakonec tónem, který dával znát, že slova pečlivě vybíral.

„Kdo by vás přepadával?“ zeptala jsem se ostře a podpořilo mě v tom Branovu zamručení.

Orville přivřel oči a chvílku bloudil pohledem po umatlané stolní desce. Neochvějné sebevědomí v mírných rozpacích. Pak znovu roztáhl rty do neupřímného úsměvu.

„Jsem výběrčí daní,“ pravil, jako by to vysvětlovalo všechno. Vzápětí zřejmě usoudil, že přece jenom budeme potřebovat ještě trochu nápovědy, a pokračoval: „Nedá se říct, že by mě vesničané měli právě... v oblibě. Už jsem se setkal se sedláckými vzpourami, majícími jediný účel - získat zpátky peníze, jež právoplatně přináležejí knížeti na daních. Pro tento případ se chci... pojistit.“

Bran si zavdal piva a vypadalo to, že rozhodnutí pozvat výběrčího na kus řeči začíná litovat. Ulick nasadil přemýšlivý

výraz a pak následoval Brana do hlubin korbele, takže to zbylo na mě.

„Velkokníže přece posílá s výběřčími stráže, ne? Proč si chcete najmout ještě zaklínače?“

„To posílá,“ souhlasil Orville.

„Tak proč chcete ještě zaklínače?“ zopakovala jsem. Na to, že mi Orville byl nesympatický už od začátku, stihnul ještě dost hluboko klesnout.

Orville přidal do úsměvu ještě jednu lžičku cukru. „Jaké lepší průvodce si přát, než zaklínače, kteří tento kraj dokonale znají?“

„Mě se ten chlap prostě nelíbí,“ zopakovala jsem už asi podesáté. Seděli jsme všichni tři v mém pokoji na hradě – správně by se asi mělo říkat komnata, ale to zní mnohem vznešeněji, než ten kumbál vypadá – Ulick se pokoušel rozpálit miniaturní kamna doruda, což stejně nestačilo pokojík vytopit, a já a Bran jsme upíjeli čaj, který jsme si na kamnech alespoň ohřáli.

„Aisling, neřeš to tolik,“ brouknul netečně Bran. „Chce nám zaplatit za to, že si s ním uděláme výlet do hor, na tom nevidím nic špatného.“

Sevěřela jsem hrnek pevněji, aby alespoň nějaké teplo z čaje přešlo do mých prochladlých prstů. „Já pořád nechápu, proč chce zaklínače. Nabízí hodně a chce toho málo, a už tohle je sakra podezřelý. Šelmy tu skoro nežijou a na pár vesničanů s vidlema by mu stačila ta jeho garda, tak proč chce nás? Proč chce nás tři?“

„Vybírám daně, to nebudou malý peníze. Jednoduše se chce ujistit, že se cestou nic nesemele,“ oponoval Ulick. Musela jsem si přiznat, že vcelku rozumně.

„Když já mám pořád pocit, že je za tím něco víc,“ povzdechla jsem si a kopla do sebe zbytek vlažného čaje. To bylo Branovo jediný štěstí; nebýt toho, vylil by si obsah mého

hrnku do klína, když mě objal kolem ramen a přitáhnul si mě k sobě.

„Neřeš to, Ais,“ doporučil mi znovu. „Nechce po nás nic proti Kodexu a hodlá nám za to slušně zaplatit, to je ta důležitá část.“

Smetla jsem ze sebe jeho paži a šla si nalít další porci čaje. „To nevíš, kam nás vezme a co tam na něj bude číhat, a jestli to bude proti Kodexu,“ odsekla jsem.

„Nemusíš to přijímat, Ais.“ Ulick mi podal naběračku a navrch přidal smířlivou grimasu. „Vyráží za tři dny, nech si to v klidu projít hlavou.“

„A nezapomeň, kolik nabízí,“ dodal významně Bran.

Ulick se zašklebil. „Ais vybila tessarskou kolonii upírů a zbavila Rhodri vlkodlaka, ta teď na rozdíl od nás zlato nepotřebuje.“

„Jo, jsem bohatá,“ odpověděla jsem mu stejným tónem. „V Tessaře byli celí žhaví zaplatit mi po patnácti stříbrných za devět upírů a pokud jde o Rhodri, tak tam v jednu chvíli mluvili o šatlavě za nepovolený zabíjení zvěře, všeobecný pohoršení, pohrdání městskou radou a dluhy v hospodě.“

„Takže pojeděš?“ zeptal se mě Bran, na tváři neveselý úsměv, ten, který si rychle osvojí všichni zaklínači, které někdy někdo využil na špinavou práci a pak chtěl platit karabáčem, vypovězením nebo šatlavou. Jednoduše řečeno, všichni zaklínači.

Chvilku jsem nad tím uvažovala. „Nevím. Ještě o tom budu přemýšlet.“

Přemýšlet, a možná ještě něco.

Ráno jsem vstala brzo, sbalila si do batohu trochu oblečení a dvě teplé deky a osedlala svého koně Faichana. Jako první vesnici, kam má namířeno, jmenovat výběrčí Pembrynn. Zajedu se tam podívat, za to nic nedám, ne?

Ze začátku jsem musela Faichana strmými stezkami vést, ale jak jsme se dostali nahoru na pláň, byly pro mě čtyři nohy navíc výhoda. A i kdybych jela do Pembrynnu zbytečně a zjistila akorát, že tu mají pana výběřčího všichni rádi, tady tu hromádku peněz už pro něj maj nachystanou a cepy jsou zamčený ve sklepe, tak pro ten zážitek z trysku po horských pláních mi tenhle výlet stojí.

Nechtěla jsem Faichana uhnat, zážitek nezážitek, takže většinu cesty jsme urazili rychlým krokem a mírným klusem a do Pembrynnu jsme dojeli za šera.

Sesedla jsem před místní hospůdkou, uvázala Faichana k laťce plotu a vešla dovnitř.

„Dobrý večer, Aisling,“ houknul na mě hospodský přes celou místnost tak srdečně, že jsem se chtě nechtě usmála.

„Dobrej, dobrej,“ zdravila jsem na všechny strany. Přátelské uvítání mě překvapilo, byla jsem tu sice před necelým rokem, přemnožili se jim tu tenkrát eostalpové, ale že si mě budou pamatovat, a navíc mě rádi uvidí, to mě tedy nenapadlo.

Nebo že by na tebe něco chystali?

Ale houby. Kdybych nemohla věřit lidem ze zapomenutý horský vesnice, tak komu už?

Dala jsem hospodskému za korbel piva dva měďáky a sedla si s ním k méně obsazenému stolu.

„Zdravím, Aisling,“ usmál se na mě jenom o něco málo starší, černovlasý a modrooký kluk sedící naproti mně. Na okamžik mi po zádech přeběhlo nepříjemné mravenčení, když mi došlo, kdo to je – loni se mi pokoušel dělat návrhy. Velice neobratně, nutno podotknout. „Co novýho ve světě?“

„Celkem vzato nic, lidi se pořád chtějí zbavovat škodné a pořád se jim za to nechce platit tulákům s meči,“ usmála jsem se na něj, pokud možno nevyzývavě. „Akorát tedy...“ Proč chodit kolem horký kaše, že jo. „Dole ve městě jsem zaslechla, že se k vám chystá výběřčí daní.“

Černovlasý sedlák zamyšleně pokýval hlavou. „Už zas? To abych šel nabrousit vidle,“ pravil nevzrušeně.

„Prosím?“ vypadlo ze mě. Vzápětí jsem si uvědomila, že hovor v místnosti podezřele ztichnul.

„Jestli si to zase přitáhne ten nastrojenej panák s čumáčkem nahoru a s tím svým tři lokte dlouhým účtem, poženem ho odsad,“ vysvětlil mi černovlasý pořád stejně milým tónem. Zbytek hostů ho podpořil souhlasným mručením.

Jejda. Možná jsem Orvilla podcenila, tady by mu pár mečů navíc mohlo být co platných. Ale nepředbíhejme.

„Na daně je zákon, a ten vidlema nezrušíte,“ upozornila jsem je opatrně.

„Když si přijde pro to, co mu podle zákona patří, tak beze všeho, ale on si ty daně vymejší, jak se mu to zrovna hodí, jenom aby vybral co nejvíc,“ ozval se postarší strýc s důstojným plnovousem.

Lapla jsem po dechu. „Nemůže si přece jen tak vymyslet daně!“

„Může, nemůže, dělá to. Ale jestli to zkusí, poženem ho.“ Černovlasý si zamnul ruce. On se na to snad těší! Začínala mě pálit lavice pod zadkem.

„Z toho budete mít jenom problémy.“ Slova mi začínala váznout v krku. „Letos sem prý jede se silnější stráží...“ Ale kdo ta stráž bude, to vám neřeknu ani zanic.

„Aisling,“ napomenul mě další sedlák, „nepokoušej se ho bránit.“

Jo, já vím. Mohli byste vyzkoušet naostřený vidle nejdřív na mě.

„Nebráním ho, od začátku mi připadal jako parchant,“ houknu na celou hospodu. „Jenom bych ráda vymyslela nějakou lepší formu odporu, při který byste nepřišli k úhoně.“

Stejně na mě koukali podezíravě, když jsem odcházela.

Starosta mi i přes můj nesouhlas s ubodáním Orvilla vidlema dovolil přespát ve své chalupě, a dokonce jsem na něm ráno vydyndala brk a kalamář. Sice se tvářil, že takovými předměty se osoba jeho postavení vůbec nezaobírá, ale nakonec kdesi skoro vyschlý kalamář i opelichaný, mizerně seříznutý husí brk vyhrabal.

„Na co to potřebuješ?“ utrousil spíš řečnický, když mi je podával.

Takovou příležitost jsem si nemohla nechat ujít. „Abych si mohla zapsat, jak je to s těma daněma. Posad'te se a řekněte mi, za co všechno vybíral daně loni, prosím,“ usmála jsem se na něj po právnicku.

Starosta se zřejmě v duchu pokusil přemluvit zemi, aby ho milosrdně pohltila, ale nebyl vyslyšen. Pokorně si sedl, povzdechl si, abych si nemyslela, že je to tak snadný, a nasadil výraz usilovného přemýšlení.

„Za strych pole po stříbrném. Za chlív pro dobytek po půli. Za hlavu po půli. Za studnu s pitnou vodou... eh...“

„To je jedno, kolik chtěl, důležitý je, za co to chtěl,“ usměrnila jsem ho a rychle si jednotlivé daně zapisovala. Nejsem právník, natožpak odborník na zákony o daních, ale zatím se mi všechno zdálo v pořádku.

Starosta si mnul čelo. „Za právo chovat a prodávat dobytek. Za právo kácet lesy. My tu pivo nevaříme, ale Styg z Dolgellanu platil jak mourovatej za právo várečné, proto taky tak podražilo. Za používání cest. Za právo lovit ryby, za právo pořádat svatby a oslavy...“

Tyhle daně už v pořádku nebyly, to jsem viděla i já. Rychle jsem čmárala po pergamenu, až mi inkoust stříkal kolem, a krev se mi začínala vařit. U daně z oslav jsem vybuchla.

„To je nesmysl, nemůže vybírat daň ze svateb! Čím to zdůvodnil? Zdůvodnil to vůbec něčím, skrček?“ Orvilla jsem po ruce neměla, ječela jsem tedy na starostu. Člověk si musí vědět rady.

„Že prý úředníci ve městě mají práci se záznamy,“ zakoktal poněkud vyděšený starosta.

„Jo práci? Práci? Kde je ten chlap, já ho zřídím tak, že na ty vaše vidle vůbec nedojde!“ houkla jsem vztekle, nacpala si pergamen popsaný ještě mokrým inkoustem do kapsy a vyřítla se ze světnice nejkratší cestou do stáje. Faichan po mně vyčítavě zašilhal, asi se mu nelíbila síla, s jakou jsem mu na hřbet mrskla sedlo.

„Promiň, hochu,“ pleskla jsem ho po krku, „teď jsme ve válce. Zákony budou lítat a ten výběrčí ať si mě nežádá,“ oznámila jsem povšechně celému světu, pobídla Faichana do cvalu a opustila vesnici ve velkém stylu.

Zabušila jsem pěstí na dveře, a aby nedošlo ke zbytečný mýlce, rovnou jsem sdělila, o co mi jde.

„Theodore? Potřebuju pomoct.“

Za dveřmi se ozvala rána, zvuk tříštěného skla, plynulý proud nadávek mužským hlasem a nakonec kroky. Pak se dveře otevřely a já stála tvář v tvář Theodorovi v pracovním plášti nesoucím spoustu podivných skvrn, s vlasy svázanými do ohonu řemínkem a s nesmírně našťvaným výrazem. Zašilhala jsem dovnitř do jeho pracovny; podle množství střepů v zářivě fialové louži na podlaze právě rozbil týdenní práci šikovného skláře.

„Ais, drahá, jednou tě za tohle přerazím,“ procedil skrz zuby.

„Já vím,“ ujistila jsem ho. Slibuje mi to už dlouho. A to většinou nevstupuju tak zhurta jako teď.

Theodor se zhluboka nadechl, vydechl a nasadil neutrální výraz. „Co potřebuješ?“

„Platnou verzi zákona o daních.“

Čaroděj se ke mně obrátil a pod botou mu zaskřípaly střepy. „Zákon o daních? Kdo si myslíš, že jsem, královskej pokladník nebo co?“

„A kam mám jít?“ nakopla jsem hrdlo jedné z roztržštěných baněk, které doteď zůstalo v jednom kuse. Odletělo ke zdi a s jasným zazvoněním se rozletělo na další hromádku střepů. „Kam mám jít pro platnej zákoník? Graaffská knihovna je jedna pitomá polička, je na ní Herbář a Creatopáipeár, obludárium. Ty nejsi královskéj pokladník, Orville mi zákoník taky nepůjčí, protože by to byla profesní sebevražda, tak mi u všech bohů řekni, co mám dělat!“

Theodor několikrát naprázdno polkl.

„Proč ho potřebuješ?“ zeptal se vážně.

Nervozitou už jsem nevěděla, co s rukama. Zaťala jsem prsty do okraje svojí tuniky, abych je alespoň nějak zaměstnala.

„Protože jsem si skoro jistá, že ten výběřčí, kterej zejtra vyráží vybírat daně do hor, si vymejší a vymáhá daně, na který nemá právo,“ zavrčela jsem.

Chvilí si mě zkoumavě prohlížel.

„Fajn,“ řekl pak rezignovaně, „já seženu platný zákon o daních a ty uklid' ten svinčík.“

„Daň z chleba? Ne, počkej, z chléva, ach jo, měla jsem to nechat uschnout,“ zaúpěla jsem, za odpoledne už poněkolikáté, ve snaze rozluštit rychle načmárané klikyháky, ještě navíc rozmazané, jak jsem pergamen s nezaschlým inkoustem zmuchlala a nacpala do kapsy.

„Daň z chléva, daň z chléva...“ mumlal si pro sebe Theodor a přejížděl prstem po stránce zákoníku. Já si mezitím přitáhla k sobě slušnější pergamen a tak krasopisně, jak jsem jenom dovedla, zapsala slova „daň z chléva“ a čekala na Theodorův verdikt.

„Chlév tu nikde není,“ ohlásil nakonec. „Ale je tu právo obchodovat s dobyt看, a v tom případě odvádí daň obchodník nebo vesnice, když vesnice navenek vystupuje jednotně.“

„Fajn, tak daň z chléva píšu co?“

„Napiš *neexistuje*, a pod to piš *právo obchodovat s dobyt看, pětadvacet stříbrných za obchodní jednotku*,“ přikázal mi čaroděj. „Co tam máš dál?“

Zaskřípala jsem zuby a vzala znovu do ruky umolousaný cár s rozmazaným písmem. „Práce vaře... vaří... aha! Právo várečné.“

Theodor se mi naklonil přes rameno. „Divím se, že vůbec něco přečteš,“ broukl si pro sebe, než se zase sklonil nad zákonem. „Právo várečné tu je, vázané na dům. Dvacet stříbrných. Dál?“

„Právo pořádat svatby,“ vzpomněla jsem si, co mě zvedlo ze židle. Naštěstí, protože z vlnovky, která ta slova reprezentovala na pergamenu, by je nevyčet ani jasnovidec.

„Svatby?“ ověřil si čaroděj nevěřicně.

„Jo.“

„Tak to je pitomost,“ usoudil rovnou, ale pro jistotu seznam daní zkontroloval. „Nic,“ hlásil, „ani nic, co by se tomu jenom vzdáleně podobalo.“

„Píšu *neexistuje*,“ zaradovala jsem se a dala si na jednotlivých písmenech obzvlášť záležet. „Nic dalšího už mi neřekli, ale nemyslím, že by si vzpomněli na všechno. Nejlepší by bylo, kdybych si tam ten zákon mohla vzít s sebou-“

„Na to zapomeň,“ pravil Theodor věčně a dolil mi hrnek čaje.

„-nebo si ho alespoň opsat.“

Zadíval se na hustě popsané stránky zákoníku, na mě, na moji pravou ruku pocákanou inkoustem a znovu na knihu.

„Můžeš začít,“ usmál se.

„Takže my ho prostě necháme, aby nás okrad?“ nevěřil černovlasý, „Aisling, přeskočilo ti?“

Kousla jsem se do jazyka a pomalu napočítala do pěti.

„Ne, nenecháme, hernajs. Zjistila jsem si přesně, co smí a co nesmí, počkám tu na něj a když si dovolí o chlup víc, umlám“

ho zákonama, což je někdy účinnější než mečem.“ A kromě toho bych to mečem nezvládla, protože proti mně budou kromě Orvilovy gardy stát taky Bran a Ulick – stejný výcvik, dvojnásobná přesila.

„Myslíš, že to na něj bude fungovat?“ pochyboval.

„Jsou to jeho vlastní zbraně, takže by mělo. Když ne, dojde holt na ty vidle. Ale jenom když si nedá říct!“ houkla jsem důrazně, když jsem v očích vesničanů zahlédla nadšené ohníčky. „Už to chápeš?“ obrátila jsem se k černovlasému sedlákově.

Nejistě přikývnul. „Asi jo.“

„Výborně. Vysvětlí to ostatním, já už na to nemám sílu.“

Vesničani mi zaraženě ustoupili z cesty, když jsem si to rozhodným krokem namířila ke starostově chalupě, vešla dovnitř, jako by mi to tam patřilo, a rozpleskla se na posteli.

„Aisling? Jsi... v pořádku?“ zeptal se mě starosta hlasem roztřeseným nejistotou.

„Ale jo,“ zahuhlala jsem do polštáře. „Jenom jsem do půl třetí v noci musela opisovat ty pitomý zákony, abych měla co mu o tu hlavu omlátit, jinak jsem v pohodě. Kafe by nebylo?“

„Nebylo,“ zachmuřil se starosta. „Na trhu ve Scamallu hrozně podražilo, že prý obchodníci platí zvláštní daně za prodej zboží, které dovezou přes dhamské hranice.“

Ani velkej polštář nedokázal ztlumit moje vytí. „Daň z kafe! Až se mi ten chlap dostane do ruky, bude litovat dne, kdy se stal výběřčím daní!“

A pak jsem musela usnout, protože chvíle, než mi přišli říct, že je Orville na obzoru, se mi zdála strašně krátká. Jenom pár úderů srdce v měkký posteli, kde je teplo a příjemně a žádný problémy, než do světnice oknem nakouknul můj černovlasej bejvalej ctitel.

„Ling, vstávej! Už je tady!“

„Jmenuju se Aisling,“ zavrčela jsem do bezpečí polštáře. A pak mi nezbylo než zvednout se a zahájit útok ve válce zákonů.

K mý nesmírný smůle to znamená všechno, jen ne poctivejšerm. Ale stejně jsem si ze zvyku zkontrolovala, že mám svoji zbraň u pasu, připravenou k boji.

Snad nikdo z vesnice si nechtěl nechat ujít cennou lekci na téma boje proti vrchnosti. Lidí byla plná návěs a přes můj výslovný zákaz někteří laskali v rukou kosy, vidle nebo cepy.

„Hej – hey, pusťte mě – jestli se s ním někdo bude rvát, budu to já!“ štěkala jsem na všechny strany, jak jsem si davem klestila cestu. Postavila jsem se vedle starosty a černovlasého klučiny k ústí cesty z údolí. Na obzoru už byl vidět vůz tažený dvěma grošovanými koňmi a početná stráž.

Blížil se k nám výběřčí daní s ozbrojeným doprovodem a já se právě pasovala na vůdce davu sedláků s cepy v rukách.

Na to snad už není co říct, lebedil si hlásek v mojí hlavě.

„Nechte ho mluvit,“ zopakovala jsem znovu. „Nechte ho mluvit, dokud bude v právu. Jak překročí hranici, vyřídím to s ním já, já, slyšeli jste? Vy se hnete z místa, jenom když vám to výslovně řeknu, rozumíme si?“ Ne že bych si dělala velký naděje, že to tak opravdu dopadne, ale za pokus nic nedám.

Vůz se příkodrcal tak blízko, že jsem zřetelně rozeznávala Orvilla sedícího na kozlíku. Po pravici měl Brana na rezavém koni, po levici Ulicka na plavém.

Budou to holt brát s nadhledem.

Chvíle napětí, než se Orville se svou gardou dostane až na návěs a budeme si moct promluvit, byla příliš dlouhá a jistá část mě se začínala nudit. Nicméně nakonec se přiblížili dost na to, abych se mohla pokochat Orvillovým částečně nechápavým, částečně vzteklým výrazem.

„Buďte zdraví, dobří lidé,“ zamaskoval to srdečností. „Čemu vděčím za takové přivítání?“

Kdosi za mnou si velice významně odkašlal. Orville zvedl oči ode mě a hledal původce, a já se taky rychle ohlédla. Podle samolibého, neveselého úšklebku bych to tipla na vysokého mladíka se slámovou čupřinou a kosou v ruce.

„Řekla jsem ne!“ zasyčela jsem a chtělo se mi dát mu přinejmenším pár facek.

„Ještě se divíte, že chci zvláštní ochranu, slečno Aisling?“ zeptal se Orville řečnický.

„Ne,“ uznala jsem. Popravdě, nedivím se už ničemu. „Takže to jsme si vyjasnili a můžeme přejít k účelu vaší návštěvy, ne?“

Orville překvapeně zamrkal. „Zajisté. Tedy... výměra daní pro ves Pembrynn. Zaprvé, za hlavu i dítěte, půl stříbrného. Za druhé, za korec pole, jeden stříbrný. Za třetí, za právo obchodu s dobytkem.“

„Zadržte,“ poprosila jsem ho. Jeho věčný, neosobní tón se mi začal zarývat do hlavy jako hřeby. „Půjčte mi to, já si to přečtu.“

Hlava..... 1/2 stř.

Korec pole.... 1stř.

Právo obchodní s dobytkem.... 25 stř.

Právo obchodní všeobecné.... 40 stř.

Studně..... 5 stř.

Provozování hostince..... 20 stř.

Pořádání veřejných slavností.... 10 stř.

Dál už jsem nečetla. Ty slavnosti mě prostě vytočí pokaždý, jak na ně pomyslím.

„Považuji za svou povinnost upozornit vás, že některé podstaty zdanění tu nejsou naplněny, například pro právo obchodní všeobecné, vztahující se na vývoz a prodej zboží mimo město nebo vesnici. A některý sis prostě vymyslel, ty ksindle,“ neudržela jsem jazyk na uzdě.

Orvillovy rysy ztvrdly. Nebyl v nich znát ani náznak překvapení. On čekal, že vyrukují s tímhle.

Tak to má asi v zásobě nějaký plán.

„Dokaž to,“ vyzval mě suše.

Vytáhla jsem dvě přeskládané listiny, které jsem si z nedostatku jiných možností zastrčila za pásek.

„To je opis platné verze zákona o daních pořízený v knihovně *Acadaemie Magicy* za přítomnosti svědků,“ usmála jsem se pracně. Začínaly se pode mnou třást kolena. „Navrhují, abyste výměr daní pro Pembrynn projednal se starostou, s přihlédnutím k tomuto dokumentu.“

„A co když odmítnu?“ Vrátila se mu sebejistota. „Co já vím, co je na tom kusu pergamenu načmáráno a odkud to pochází? Výběrčí velkoknížecích daní se nemůže ohlížet na každý přípis, který se mi připlete do cesty,“ protáhnul úlisně.

Sklouzla jsem pohledem na Brana, pak na Ulicka. Ulick mi ho oplatil, zašilhal na Orvilla a pak výmluvně obrátil oči v sloup. To mi stačilo.

Nenecháš se přeprat po svém, tedy tě vyřídíme po našem.

„Pokud odmítnete,“ vrátila jsem se zpátky ke zdvořilému tónu, „dojdou mi moje právnícky finty a budu muset přistoupit k jiným metodám.“ Hlas mi odkapával jako med a ruka se ocitla na hlavici meče.

Orville se na mě chvíli díval a alespoň výrazem dal průchod vzteku. Pak se nadechl.

„Aisling as Cill Airne, mistryně zaklínačko, zatýkám vás za porušení velkoknížecích zákonů, za odpor a vyhrožování úřední osobě. Pánové – zasloužte si svůj plat.“ Jeho tón naznačoval, že si tu větu chystal dlouho. Garda za vozem poslušně tasila meče.

„To jste se zbláznil, ne?“ přeptal se Bran.

„Možná ne,“ ozval se místo výběrčího Ulick s nápadnou veselostí v hlase. „Možná prostě chce, abysme zatkli osobu porušující velkoknížecí zákony,“ obrátil se k němu s významným úsměvem.

Kolem vozu se po obou stranách hrnula velkoknížecí stráž, ale nějak ti hoši neměli šmrnc. A navíc, přísahám, zbledli leknutím, když proti nim vyrazili vesničani. Vidle a motyky v

rukou davu, který se nemohl pořádně rozmáchnout, vojákům přes kroužkové košile až tak hrozně ublížit nemohly, ale i tak je sedláci celkem rychle udolali. Sešťouchali je k zemi, jinak se to říct nedá. Ke mně se dostali jenom dva, a k mému překvapení se dali snadno vyvést z rovnováhy a srazit základními šermířskými fintami.

Orville byl teď vzteky bílý jako stěna, ale nepřišel na žádná vhodná slova.

Bran sesedl z koně, přešel ke mně a tiše se zeptal: „Co s ním chceš dělat?“

Tak daleko jsem to nedomyslela. Nezbyvalo než improvizovat za pochodu. „Asi není šance dostat ho před řádnej soud, co? Když poručí tý svý stráž, tak nevím, jestli na ně máme.“

„Nemáme,“ ujistil mě. „Ale nemusíme je nikam vodit, stačí, když je do zítřejšího odpoledne udržíme tady. Stráž nebude dělat problémy,“ pohrdavě se podíval na vojáky, kteří se pod bedlivým dohledem vidlí a cepů opatrně sbírali ze země, „a na Orvilla my tři stačíme.“

Teď už jsem to přestávala chápat úplně.

„Fajn, zavřeme vojáky do stodoly, Orvilla do chlívku, postavíme k nim stráže a pak mi to vysvětlíš, jo?“

„Platí,“ plesknul mě Bran po rameni, kývnul na Ulicka, společně drapli Orvilla za paže a nechali si ukázat nejbližší kozí chlívek.

Nenapadlo mě, že to vezmou vážně, ale co už.

Seděli jsme na návsi, opírali se o obrubu studně příjemně vyhřátou sluníčkem a podávali si velký hrnek mléka.

„Brane?“

„Hm?“

„Vysvětl mi to, prosím tě. Jsem tu sice za hrdinnýho vůdce selský bouře, ale mám ošklivej pocit, že to řídil někdo jinej než já, tak mi to laskavě potvrd’.“

Rozesmáli se oba. Ulick přitom vyprsknul doušek mlíka na sáh daleko.

„Řídil,“ přiznal Bran. „Theodor z *Acadaemie*. Když mu došlo, co asi plánuješ, přišel nám to říct. Zopakoval, co jsi říkala ty jemu, zdůraznil, že to nemusí bejt pravda, a slíbil, že kdyby to pravda byla, pošle sem městskou stráž ze Scamallu a ti už se mu postarají o vyšetřování a soud.“

„Taky tvrdil, že pembrynnské ukočírueš, aby nás neumlátili vidlema, když na to bude mít dost času,“ vložil se do vyprávění Ulick. „Takže jsme ráno zdrželi odjezd, kvůli zásobám-“

„Ne že bych věděl, co budu dělat s tou hromadou krupice, kterou jsem musel skoupit od všech krupařů ve městě, ale pro tebe cokoliv, Ais,“ ušklíbnul se na mě Bran.

„A zdržení jsme potom museli dohnat,“ usmál se samolibě Ulick. „Koně to tempo vydrželi, ale pánům gardistům se výzbroj trochu pronesla.“

Prostě jsem se musela zasmát. Tak proto byla stráž vozu výběřčího tak snadno k poražení – měli za sebou dvanáct mil ostrého horského pochodu v plné polní.

„Vyšlo mu to perfektně - nás nikdo neumlátil, garda padla jak podřátá, scamallská stráž už je na cestě a Aisling bude na dalších dvacet let místní hrdinka,“ vypočítal Bran na prstech.

„Ais bude hrdinka, a nikdo se nebude ptát na to, že nás do týhle kaše dostal její přebujelej smysl pro spravedlnost,“ postěžoval si Ulick.

„Ais je prostě hodná holka,“ shrnul to Bran a dopil zbylé mléko.

„Díky,“ předvedla jsem mu jeden ze svých méně upřímných úsměvů. „A víš ty co? Bejt hodná holka mě docela baví.“

Na křídlech holubic

„Tak co myslíš?“ zeptal se mě Theodor.

Zvedla jsem se od zakrváceného koně a snažila se nešlápnout do bláta, které krev s prachem vytvořily.

„Kraujas, dost jistě. Šířka čelistí, postavení stop po drápech, nedokážu si představit, co jinýho by tu žilo.“ Oklepala jsem si ruce od hlíny a přelezla ohradu zpátky na Theodorovu stranu.

„Zvládneš ho, Aisling?“ Čaroděj si trochu pochybovačně měřil rozsápanou zdechlinu.

„Levou zadní,“ ujistila jsem ho. „Kraujas loví sám a neumí čarovat, co chtít víc,“ zaradovala jsem se maličko pateticky a vykročila zpátky po cestě do Darraghu. Theodor mi šlapal po boku jako zachmuřený stín. Neprojevoval takové nadšení, jak by mi připadalo přiměřený, když jeho a potažmo všechny čaroděje hodlám zbavit nálepky nočních dobytek vraždících přízraků, což bylo přesně to, co jsem zaslechla včera na trhu - *do vesnice přijel čaroděj a roztrhal nám nejlepší krávu!* Neodolala jsem a jela se na místo činu podívat, a koho tam nenašla jako svého drahého přítele.

„Kraujas loví většinou večer, za šera. Nebo brzo ráno, ale nechce se mi vstávat,“ ušklíbla jsem se. „Podle toho, co z tý kobyly zbylo, myslím, že pár dní lovit nepůjde, ale stejně bych to tu pro jistotu měla ohlídat. Musím se dohodnout s místními, aby zahnali stáda pryč od lesa, vybrat si vhodný místo a tam nechat návnadu. Ach jo...“ nastavila jsem na okamžik tvář sluničku a rozhodila rukama, „proč já pokaždý část ještě neodpracovaný výplaty utratím za dobytek na porážku?“

Koutkem oka jsem zašilhala po Theodorovi. Tak soustředěně zíral na kamínky na cestě, že jsem zapochybovala, jestli mě vůbec slyšel.

Nerada působím teatrálně, takže jsem si povzdech dovolila jenom v duchu. A pak jsem to vzala přímým útokem

„Theodore, co je s tebou?“

„Nic,“ odpověděl. I to jedno slovo zvládlo být zoufalé a mrazivé zároveň. „Mám teď špatný období, všechno se pokazilo.“

Polkla jsem naprázdno. „Co se stalo? Tedy jestli to chceš řešit,“ dodala jsem rychle.

Theodor pohodil dlouhými vlasy jako... no, trochu jako ženská.

„To nejsou tvoje problémy, Ais, nechci je na tebe házet.“

„Klidně si posluž, jestli ti to pomůže, já svých zrovna moc nemám, tak ještě něco unesu,“ nabídla jsem mu. Jako odpověď mi muselo stačit nejasné zabručení. Kousla jsem se do rtu. A co teď?

„Pomůžeš mi s tím hlídáním? Energetický pole poslouží líp než můj kalnej zrak.“ Pokus o lehký tón mi myslím celkem vyšel.

„Ale jo,“ povzdechnul si Theodor a vrazil ruce do kapes.

Se starostou vesnice Darragh nebylo těžký pořízení. Vysoký, hřmotný sedlák, který zřejmě starostoval o pátkách večer v hospodě, zíral na Theodora v černém plášti čarodějů Acadaemie jako na démona. Se mnou, která jsem se ještě neobtěžovala spravit si tuniku rozdrápanou od vlkodlaka, se mu zřejmě mluvilo líp.

Hned při příjezdu jsem si Darragh omrkla, a pozorování to nebylo moc veselý. Malá vesnice, odrbaná, skromná, obklopená lány pastvin pro dobytek. Místním se tu asi nežije špatně, umí vyjít s málem a nedovedou si představit, že by mohli mít víc, ale mě to poskytlo dost bezútešný odhad stavu vesnické pokladny, ze které půjde moje odměna. Tím hůř, že se kdesi ve mně probudila solidarita a upozorňuje mě, že by ode mě nebylo hezké přivést tuhle vesnici na mizinu.

„Paní Aisling,“ uklonil se mi starosta mírně. Bylo vidět, že na takový pohyb není zvyklý. „Co jste zjistila?“

Přinejmenším se s ničím nemaže. Chlápek podle mého gusta.

„To, co vám zabíjí dobytek a koně, je kraujas. Je to vzdálený příbuzný rysa, akorát o dost větší a o dost nebezpečnější. Lovil tu už dvakrát, jak říkáte, takže si myslím, že bude lovit znovu. Potřebuju, abyste na noc zaháněli stáda z pastvin u lesa, aby ho nelákaly, a...“ na okamžik jsem zaváhala. Určitě budou moc rádi, když jim budu z jejich krav chtít udělat návnadu. „A několik kusů dobytka budu potřebovat jako návnadu, ty naopak u lesa necháme. Za několik dní kraujas dostane hlad a půjde lovit, a právě na lovu ho chci dostat. Kdyby přitom přišel nějaký dobytek k úhoně, zaplatím vám za něj,“ dodala jsem. Ach jo, ten můj altruismus. A já myslela, že ho ze mě na Graaffu vymlátí. „Za kolik byste ve městě prodali pět krav? Deset stříbrných?“

Starosta kývl. „Dobře živených, zdravých... deset stříbrných, dvanáct, máme-li dobrého kupce.“

„Fajn. To bude moje odměna. Dvanáct stříbrných, minus cena za případně zraněné krávy.“

Starosta polknul naprázdno, ale vzal to statečně.

„Ujednáno,“ napřáhnul ke mně pravici.

„Ujednáno,“ potvrdila jsem. Moje ruka byla proti jeho asi tak poloviční.

A přitom já jsem ta, kdo tu zabíjí nestvůry.

„Proč na nás tak zírají?“ zamumlal Theodor ublíženě. Hospoda nebyla zrovna prázdná, lépe řečeno hučelo to tu jako v úle, a rádoby nenápadné pohledy místních dávaly znát, o kom že se to tak vydatně mluví.

„Okamžik,“ popadla jsem oba naše poháry – můj od vína, jeho od moštu – a donesla je hospodskému. Než mi je dolil, oplácela jsem vesničanům jejich šmírování.

„Nekoukaj na nás,“ sdělila jsem Theodorovi, když jsem před něj stavěla novou várku moštu. „Koukají na tebe.“

Čaroděj se na mě netečně zadíval.

„Asi ti pořád nevěří, že ty krávy jim nedávíš ty.“ Už mi při rozhovoru s Theodorem vážně začínaly docházet náměty. Ani teď mi to nijak neulehčil a odpověděl jenom už poněkud obehraným neurčitým mručením.

„Theodore?“

„Hm?“

„Jestli se ještě trochu nalíznu, začnu se tě zase vyptávat, co se ti stalo.“

Chvíli se na mě beze slova díval. Pak mi rychlým pohybem vzal moje víno a vrazil mi do ruky mošt.

„Opovaž se. Slunce zapadá za dvě hodiny a to už musíme být na té pastvině. A jestli se namažeš, dost mě tím našťveš.“

„Máš pravdu, jako vždy,“ poklonila jsem se mu ironicky a obrátila do sebe celý pohár najednou. Mošt nebyl špatný, ale dhamskému vínu se prostě nemůže rovnat.

„Paní Aisling, pane Carwyne?“ Nad naším stolem se zastavil starosta.

„Dobrý večer,“ usmála jsem se na něj. Do úsměvu jsem propašovala i pobavení nad starým známým faktem, že zatímco Theodorovo jméno si většina lidí pamatuje a používá, svoje přízvisko bych z nich nevymlátila ani mečem. Čemuž se já, Aisling as Cill Airne, celkem nemůžu divit.

„Vydáte se dnes na lov?“ zeptal se starosta po chvíli váhání. Asi nemohl honem přijít na to, jak se vlastně říká práci, kterou zaklínač dělá. Lov je docela dobrý výraz. Mnohem lepší než jatka.

„Ano,“ přikývla jsem. „Jsme už skoro na odchodu,“ popadlo mě nutkání vysvětlit, proč ještě sedím v hospodě, když bych si měla brousit meč a sedlat koně.

„Výborně. Napadlo nás, že, eh... na východní pastviny je to daleko, kdybyste potřebovali poslat zprávu...“ Kývl na muže, který doteď stál opodál s rukou za zády. Ten přistoupil k nám a cosi postavil na stůl.

„Budeme na ni čekat,“ ujistil nás, on i starosta šklubli hlavou, zřejmě v nápodobě poklony, a zamířili k hostinskému pro další korbel piva. Já dlouho v němém šoku zírala na proutěnou kukaň, která teď stála mezi mnou a Theodorem. A když se mi konečně dar řeči vrátil, rozhodně jsem ho nevyužila nijak světoborně.

„No to si dělají legraci!“

„*Posílám lásku svou na křídlech holubic, čekám, když vrátíš se, vyhlížím do ulic*, to je určitě nějaká trubadúrská balada,“ řekla jsem do příliš dlouho trvajícího ticha. Theodor neodpověděl. Kopyta koní, Theodorova krásného šimla i té herky, kterou mám půjčenou od kolegy Filipa, skřípala v prachu a písku cesty, kožené řemínky postrojů vrzaly a holubice, kterou jsem vezla v proutěné kleci zavěšené u sedla, si mohla zobák vykřičet, jak zuřivě proti svým cestovním podmínkám protestovala. To bylo všechno, co rušilo jinak perfektní ticho.

„Drž zobák,“ vyzvala jsem opeřence. Neposlechl. Theodor nemluví, když to po něm chci, holubice neztichne, nebude ten problém nakonec ve mně?

„Theodore,“ zkusila jsem to znovu, když už mi ticho začínalo připadat vyloženě nepřátelské, „co je s tebou? Provedla jsem něco, že se mnou nemluvíš?“

Theodor potřásl hlavou v gestu signalizujícím smrtelné vyčerpání.

„To není o tobě, Ais. Mám problémy, ale zvládnou je sám. Nechci do toho nikoho tahat.“ Trhnul hlavou tak, aby mu pramen vlasů spadl přes obličej jako záclona.

Začíná mi s tou svou pózou hrdého trpitele docela pít krev.

Zavzpomínala jsem na všechny příležitosti, kdy jsme se za posledních čtvrt roku viděli, a chvíli usilovně přemýšlela, co jsem mu provedla. Nedalo to až tak moc práce; Theodor se učil na zkoušku a já strávila spoustu času cestou za hejnem skairpů

na západních hranicích, takže příležitostí ke konání hloupostí bylo málo. A i tak mi připadalo, že jsem svoji prostořekost držela na uzdě výjimečně dobře. Pokud mi paměť slouží, poštěkali jsme se akorát jednou, když jsem přesladila pečenýho králíka. Naprosto omylem. Nevím o ničem, čím bych mu ublížila, tak co mi to tu předvádí?

Nebo že by to úplně náhodou myslel vážně, že to není o mně? Proč by se o tom ale nechtěl bavit?

Ale dobře, nechce o tom mluvit, nechce celkem vzato mluvit vůbec, jak ctěná libost, nebudu se s ním bavit. Po jeho vzoru jsem se zahleděla k obzoru a začala si nazdařbůh broukat nějakou melodii. Až po chvíli se mi spojila se slovy zamilované balady, ze které jsem část recitovala na účet našeho vrískajícího opeřeného posla.

„Prázdnota v srdci mém palčivě zabolí, čekám, kdy vrátíš se, vyhlížím do polí, tak to pokračuje,“ sdělila jsem holubici. Ta vydala obzvlášť hlasitý a ostrý skřek. Alespoň nějaká odezva.

Mlčky jsme dojeli k místu, kde včera ráno našli rozervanou klisnu. Klidně se tam popásalo několik krav, prvních, které jsem za celou cestu zahlédla. Vesničani mě zřejmě poslechli a stáda na noc zahnali do chlévů. S takovýma je radost spolupracovat.

„Co máš v plánu?“ zeptal se Theodor stručně. Rozhlédla jsem se kolem. Ohrazená pastvina nebyla na místní poměry velká, ale představa, jak přes ni běžím závod o život krávy, které se právě po hrdle vrhl hladový kraujas, se mi vůbec nelíbila. Stejně mi ale nic jinýho nezbyde, pokud nechci sedět uprostřed louky a čekat, jestli bude mít kraujas větší chuť na hovězí nebo na mě.

„Zvládneš natáhnout energetický pole přes celej okraj lesa?“ ukázala jsem Theodorovi úsek mezi ploty pastviny, kterým sem podle mě kraujas přijde nejpravděpodobněji. Jestli přijde.

„Jo.“ Čaroděj rozhodně slovy neplýtvál.

Přelezla jsem ohradu a opřela se do jejího vnitřního rohu. Za světla jsem viděla celou pastvinu perfektně, za tmy to bude horší.

„Nic lepšího asi nevymyslím,“ obrátila jsem se na Theodora. Beze slova přikývnul a odepnul od sedla příkrývky. Ve jménu zaklínačský profesní cti tu přece jenom počkáme do svítání, pokud nám kraujas neprokáže tu laskavost a nepřijde hned, jak slunce olízne hory na západě.

Seděla jsem v rohu ohrady, zabalená do dvou silných dek a stejně mi byla zima. A seděla jsem tak dlouho. Nejdřív zapadlo slunce, pak začaly vycházet hvězdy, měsíc opsal po obloze oblouk, a nakonec začala obloha na východě zase světlat. Nejspíš jsem chvílemi usnula, protože jsem se několikrát přistihla v tak nepohodlný pozici, do jaký bych se vědomě nedostala a ze který mě bude bolet krk ještě nejmíň tři dny.

Kraujas se samozřejmě neukázal.

Ráno cestou zpátky do Darraghu jsem už neměla žádný zvláštní problém ovládnout se a nesnažit se přimět Theodora k rozhovoru. Spíš nebylo úplně snadný udržet se v sedle, protože jsem usínala za jízdy. Holubici jsme poslali se vzkazem *Nic se nestalo* radši vzduchem, protože vézt s sebou to ječící stvoření ještě zpátky by mi rozhodně na náladě nepřidalo. A bojím se, že ji večer nafasujeme znova.

Na přespání nám vyhradili seník obecní stodoly. Za běžných okolností bych se hádala o lepší ubytování, altruismusNealtruismus – navíc přes den, kdy tu musí mít spoustu volných postelí – ale probdělá noc na mě dolehla tak, že jsem se na seno složila ještě s povděkem.

Theodor si lehl kus ode mě, ale ne tak daleko, abych na něj s trochou snahy nedosáhla. Moje sebeúcta zřejmě usnula dřív než já, protože jsem se zničehonic přistihla, jak беру Theodora za ruku.

„Co tě trápí? Já bych ti vážně chtěla pomoci.“

Chvilku jsem měla pocit, že Theodor už spí, ale pak se mojí ruky pustil a odtáhnul se o kousek dál.

„Mám prostě problémy, Ais. Všechno se mi hroutí a potřebuju si to srovnat,“ povzdechnul si a přejel si rukou přes obličej.

„Šteš mě,“ oznámila jsem mu ospale. A pak jsem už doopravdy usnula.

Vzbudil nás holubář. To by mi samo o sobě ani nevadilo, kdyby nedržel v ruce tu proutěnou klec s nespokojeně kvičící holubicí.

„Víte, co se u nás na hradě dělalo s kohoutama?“ zeptala jsem se holubáře rozespale. Naštěstí to nevěděl, mohlo by se ho to dotknout.

Během jízdy jsem se snažila trochu rozhýbat ztuhlé tělo. Hlavně svaly na krku mě bolely skoro nesnesitelně. Budu se muset u ohrady uvelebit nějak jinak, ještě jednu takovou noc a osobně bych šla poprosit kata, jestli by mě tý bolesti nezbavil.

Čím líp tu cestu znám, tím mi připadá kratší. Ještěže tak.

Nenadšeně jsem sesedla a začala v rohu ohrady chystat ležení pro tuhle noc. Rozhodila jsem po trávě jednu obzvlášť silnou houni, na ni navršila dvě hromádky dek a přidala pecen chleba a hroudu másla. Když je člověku zima a chce se mu spát, je to přece jenom lepší než zima, ospalost a hlad navrch.

Theodor se opíral o ohradu, hlavu svěšenou mezi rameny, a soudě podle skelného pohledu nevnímal, na co se dívá. V oranžovém světle zapadajícího slunce vypadal jako model pro obraz hrdého zoufalství.

Kdesi pod bránicí mi zabublal vztek a než jsem ho stihla ovládnout, vytryskl ven.

„Nech už toho,“ štěkla jsem. „Nikdo tu na tvý pózy není zvědavej.“

V Theodorových očích se dalo jasně číst naprosté nechápání.

„Pózy?“ zopakoval si pro sebe.

„Pózy,“ potvrdila jsem mu. Začínala jsem se dostávat do ráže. „Chodíš tu kolem jako mučedník, vzdycháš a meleš něco o tom, že máš problémy, a všechno to vypadá opravdu moc tragicky, to ti podepíšu. Já netuším, co se ti stalo, jak bych taky sakra mohla, jestli jsem ti něco provedla, neobtěžoval ses mi to sdělit, ale jedno ti povím. S tím tvým *mám-spoustu-problémů-a-všechny-si-je-vyřeším-sám* začínáš vypadat trochu směšně.“

„Směšně?“ Až to se mnou šklublo. Zřejmě se mi konečně povedlo Theodora naštvat. A to dokonce velmi. „Aisling, ty vůbec netušíš-“ máchl rukama v jakémsi zoufalém gestu.

A pak odešel. Prostě jen tak, rychle, skoro běžel, jako by to se mnou už nemohl vydržet.

„Aisling, ty jsi ale káča pitomá,“ zanađávala jsem sama sobě, přehodila si přes ramena deku a smířovala se s vidinou noci v kravské ohradě o samotě.

Pomalů se šelilo. Já pečlivě zkoumala každý stín a s postupující tmou jsem si pro jistotu lokla scathu, odvaru z bylin, který kromě jiných účinků rozšiřuje zornice a pomáhá překonat únavu. Jedno se mi hodí víc než druhý.

Tichoučkých kroků jsem si všimla, až když ode mě nebyly dál než na délku nebo dvě. Zastavily se u ohrady a mě v tu chvíli srdce vynechalo úder. Ale pak cosi přešlo ohradu způsobem, jakým by to rozhodně žádná kočkovitá šelma neudělala.

„Ais? Jsi v pořádku?“ zeptal se ze tmy hlas a pak si Theodor sedl na zem vedle mě.

„Jsem,“ potvrdila jsem, když se mi tep a dech vrátily k normálu. „Co ty?“

„Víceméně,“ odpověděl čaroděj a po mém vzoru se zabalil do deky. „Ais, víš...“ na okamik zaváhal, „otec stojí před soudem za vlastizradu a špionáž pro Ador. Před týdnem mi Orinda poslala zprávu, že mě velkoknížecí garda hledala na *Acadaemii* a že by bylo lepší, kdybych se tam nějakou dobu

neukazoval, tak jsem se přijel schovat sem. A tady se mi opravdu dokonale povedlo neupoutat pozornost," dodal s lehkou ironií a kývnul do louky, kde včera ležela potrhaná kobyla. Theodor měl tu smůlu, že kraujas poprvé zaútočil tu noc, kdy přijel. Příjezd čaroděje a smrt krávy v jeden den, to se vesničanům snadno spojuje. „Tak trochu čekám, kdy se vynoří armádní hlídka a dojde si pro mě.“

„Hlídku zmáknem," zamumlala jsem. Theodor se nadechl. Čekala jsem, co mi odpoví, ale nakonec mě jenom obejmul a opřel se bradou o moje rameno.

To koneckonců taky není špatná odpověď.

Instinkty, jakož i smysl pro povinnost mě v tu chvíli opustily. Theodor si našťestí zachoval víc duchapřítomnosti.

„Ais," šeptl najednou a stiskl mi ruku. Pak už jsem to zahlédla taky – velký nehluchý stín klouzající trávou k jedné z krav.

Tak dobře, když to musí bejt.

„Omluv mě, hned jsem zpátky," sykla jsem na Theodora, znovu se napila scathu a vykročila kraujasovi vstříc. Napodobila jsem zavrčení, abych odpoutala jeho pozornost od krávy – vždycky mě potom bolí v krku, ale na šelmy to funguje docela dobře – a tasila meč.

Skočil po mě plavým, elegantním, dokonale předvídatelným skokem. Karotidu jsem mu přesekla hned první ranou.

O trávou jsem z meče otřela většinu kraujasovy krve a vrátila se zpátky za Theodorem. „Žádnou krávu platit nebudu a navíc mám k dobru skoro neponičenou kožešinu," oznámila jsem mu klidně.

„Dobrá práce." I z hlasu byl Theodorovi slyšet úsměv. Přitáhl si mě blíž a naklonil se ke mně. Uhnula jsem a cítila, jak se nechápavě zarazil.

„Pila jsem scath, je v něm atropa, gaha a tak," vysvětlila jsem mu. „Já jsem na to zvyklá, ale ty to radši nezkoušej.“

Tanec mezi střepy

Na kratičký okamžik, na chvíli netrvající ani úder srdce, osvětlil blesk komnatu namodralým světlem, a vzápětí zaburácel hrom, až jeho temná ozvěna rozvibrovala kamenné zdi. Hliněný džbáněk zazvonil o dlaždice, roztříštil na stovky malých střepů a zbytek jeřabinové šťávy se mezi nimi rozlil. Jako krev.

Otevřela jsem oči. Theodor se opíral o stůl, jednu ruku zvednutou před tělem a ve tváři leknutí. Střepy ze džbánu, který upustil, se rozletěly po celé místnosti.

„Co to vyvádíš?“ zeptala jsem se rozespale.

„Promiň, Ais, promiň, já... lekl jsem se...“ mumlal zmateně, klekl si na podlahu a začal větší střepy sbírat na hromádku.

„Nech toho,“ okřikla jsem ho. „Kolik je vlastně hodin? Už je někdo vzhůru?“

Theodor se poslušně zvedl, přešel k posteli, na které jsem ležela a před chvílí ještě spala, a sedl si na její okraj.

„Rayner, pak ten černovlasý učitel šermu a parta felčarů, druháků, ti šli do laboratoře,“ informoval mě. Důležité bylo jenom jedno jméno.

„Rayner?“ ujistila jsem se. „Tak to abych vstalaáá...“ Poslední slabika se mi zvrhla v zívnutí. Opatrně jsem se posadila. Očekávaná bolest hlavy za sebe poslala jenom slabší záskok, ještěže tak. Protáhla jsem si paže a záda, zdálo se mi, že se mi obratle nějak nechtějí srovnat do fungující páteře.

„Je netaktní spát, když je velmistr vzhůru?“ Část mě si oddechla, jestli je Theodor schopnej vtípkovat, není to ještě tak zlý. Sice se nevytasil s obzvlášť vtipnou myšlenkou, ale takový ho nenapadaj skoro nikdy.

„Copak netaktní, ale netaktický,“ vysvětlila jsem stručně.

Theodor se po mně ani neohlédl a do hlavy se mi pomalu probojoval pocit, že jsem něco pořádně zvorala.

V týdnu tři adepti úspěšně složili mistrovskou zkoušku a včera byli s velkou pompou oficiálně přijati do zaklínačského cechu. Rovnou tři noví kolegové, to si samozřejmě žádalo velkolepé uvítání. A velkolepost oslav se na Graaffském institutu měří na vypité sudy.

Takže když někdy kolem půlnoci bušil na bránu Theodor a hlásil, že se mnou potřebuje mluvit ohledně pracovní záležitosti, nebyla jsem zrovna v tom pravém rozpoložení.

„Theodore, co potřebuješ? Proč jsi přišel?“ zeptala jsem se teď poněkud opožděně.

Přikývl a nadechl se.

„Na *Acadaemii* a ve Scamallu se mluví o něčem... nějakým... nočním přízraku,“ začal dost neurčitě. Nadechla jsem se k základním otázkám – kde přesně, jak to vypadalo a co to komu provedlo – ale udržela jsem jazyk za zuby. Jestli to Theodor ví, dostane se k tomu.

„Zatím to zabilo jednoho člověka, a další dva ošklivě potrhalo.“ Čaroděj znovu zaváhal. „Někdo tvrdí, že je to ohnivý pes, někdo v tom viděl medvěda, někdo vlkodlaka, taková nějaká potvora. Problém je v tom...“

„Není to vlkodlak?“ zeptala jsem se do příliš dlouhého ticha.

„Rozhodně ne obyčejný, jenže vím o čarodějích *Acadaemie*, který experimentují s transformačními elixíry. Na vlkodlacích.“

Seděla jsem v bezpečí vlastního pokoje na hradě, na vlastní posteli, s přeleželou rukou a kocovinou a představovala si, co může způsobit magická metamorfóza v kombinaci s přirozenou.

Do zaklení, které ty představy vystihovalo, zazvonil zvon.

„Snídaně?“ odhadl Theodor.

Pohodila jsem hlavou. Bolest mě s očividnou radostí nakopla do pravého spánku.

„Ale houby. Rada mistrů. Musím jít,“ zaúpěla jsem a rozhlédla se po místech, kam jsem včera s největší pravděpodobností hodila oblečení. Košili jsem objevila zplihle

visící ze židle, kalhoty a boty se družně válely pod stolem a na pravé nohavici, jak jsem posléze zjistila, byl pořádný flek od rozlité šťávy.

Došla jsem si pro to všechno a táhla přitom chodidla po podlaze, abych náhodou nešlápla na některý z možná stovky střepů. Rychle jsem na sebe oblečení jakž takž naházela a vyrazila po studených chodbách směrem k Raynerově komnatě.

O dvě hodiny později, když jsem doklopýtala zpátky zpitomělá žvásty z rady a konejšící kručící žaludek skrojkem chleba, seděl Theodor na mojí posteli přesně tak, jak jsem ho tam nechala.

„Theodore?“

Uráčil se alespoň zvednout ke mně pohled, směšku nedůvěry a zklamání. Ale no tak, nic až tak hrozného jsem přece neprovedla, nebo jo?

„Ať se kolem Scamallu toulá cokoli, rada o tom neví.“

Theodor přikývl. „Scamallští na zaklínače moc nedají, věří, že škola plná čarodějů je chráněná víc než dost.“

Ušklíbla jsem se a zkusila to na poslední chvíli zamaskovat za ironický úsměv. „Jasně, osazenstvo *Acadaemie* má scamallský záležitostmi pevně v rukou a nedopustí, aby pod jejich ochranou někdo přišel k úhoně. Scamall na zaklínače nevěří. Tak o čem se tu bavíme?“

„O tom, že já na zaklínače věřím, a že bych byl fakticky rád, kdyby mi některý z nich kryl záda,“ odsekl energicky.

Nejdřív mi spadla čelist, pak se mi koutky rtů začaly stáčet do nevěřícího úsměvu a nakonec jsem se zmohla na hvízdnutí.

„Máš to mít,“ slíbila jsem mu, ještě v šoku z takové důvěry v moje dovednosti.

Tedy, o mně konkrétně nepadlo slovo, ale kterýho jiného zaklínače může mít Theodor na mysli?

„Jo, pěkně si žijete,“ ocenila jsem, jen tak ze zvyku, *Acadaemii*. Důstojné průčelí hlavní budovy s honosným vstupním portálem a výrazným nápisem *Academia Magica* seskládaným z bronzových písmen znám dávno, přece jenom už jsem tu párkrát byla. Stihla jsem se ještě dojmout nad vzpomínkou na místní čarodějkou Orindu Cantenay a na to, jak na tomhle nádvoří spadla ze splašeného koně do největší louže bláta, jaká byla k mání, než mě Theodor pevně chňapnul za paži. Odvedl mě k zadním dveřím v severním křídle, kde bydlí studenti, zatáhl mě nejkratší cestou do svého pokoje, zamkl dveře a postrčil mě k neustlané posteli. Posadila jsem se na ni a přehnaným pohybem přehodila nohu přes nohu.

„Myslela jsem, že tu jsem pracovně, ale což,“ nasadila jsem svůj nejucukrovější úsměv. Theodor přešel ke svému pracovnímu stolu a začal systematicky přerovnávat stoh papírů, který pokrýval skoro celou stolní desku.

„Jsi,“ potvrdil mi. „Ale musíš u toho vypadat nepracovně.“
Chvilku jsem si to rovnala v hlavě. Neúspěšně.

„Cože?“

„Potřebuju tvoji pomoc. Jestli má tu nestvůru na svědomí někdo z *Acadaemie*, potřebujeme se jí tiše zbavit-“

„Jasně, hlavně nenápadně, jako by se nic nestalo,“ šeptla jsem si pro sebe a obrátila oči v sloup.

„-a pomoc zaklínače se bude hodit. Ale rektor trvá na tom, že tuhle situaci vyřeší *Academia* sama, takže oficiálně tu jsi jako soukromá osoba.“

„Ehm, jo. Jsem tu úplně soukromě jako tvoje přítelkyně, o níž je na celý *Acadaemii* dobře známo, že je zaklínačka, a jsem tu úplně náhodou v době, kdy vám po Scamallu běhá mutant vlastní výroby? To je neprůstřelný alibi,“ vsedě jsem zaimprovizovala něco jako uznalé pukrle.

„Oficiálně tu jsi jako můj doprovod na výroční ples.“ Ani při tomhle sdělení se Theodor neobtěžoval zvednout oči od papírů.

Kolena se mi po tom sdělení dost dobře podlomit nemohly, ale roli za ně ochotně převzaly lokty. Paže, o které jsem se doteď opírala, mi vypověděly službu a já se rozpleskla na čarodějově posteli, s pěkným výhledem na klenutý strop.

Nádech. Výdech. Nádech. Uklidni se a nezmatkař dopředu, děvče, času dost.

„Mám tři otázky. Zaprvý, jak přesně si představuješ, že na plese ulovím vlkodlaka? Zadruhý, jak myslíš, že se nám podaří zjistit, kdo ho má na svědomí? Zatřetí, co si vezmu na sebe?“

„No hurá,“ zaradoval se Theodor vlažně. V ruce držel list hrubého, dost špinavého papíru. Pak se po mě letmo ohlédl, asi abych si jako všimla, že teď mluví na mě.

„Zaprvé, nestvůra se zatím objevila vždycky brzo po západu slunce, tak brzo ples nezačíná, neboj se. Zadruhé, jestli je to s tou nestvůrou tak, jak myslím, nikoho nehledáme, jdeme najisto. Zatřetí...“

Čaroděj mi podal umatlané lejtro a přešel ke skříni, ze které vylovil plesové šaty se sukní rozstříhanou do cípů.

„Tohle bude stačit.“

Špinavá listina, která vypadala jako část záznamů o provozu akademického zvěřince, Theodorovy odpovědi na moje pitomý otázky a fakt, že pro mě schovává ve skříni plesový šaty, se spojily v obraz velké akce, plánu, který Theodor řídí a já v něm nevidím ani na krok před sebe.

„A do háje.“

„Menažerie je tamhle.“ Theodor ukázal na nejvzdálenější křídlo rozsáhlé budovy. Mělo úzká vysoká okna naznačující, že vnitřní prostor není členěný na několik poschodí.

„Nemůže se dostat ven jinudy?“ Myslet jsem si, že *Acadaemii* znám, bylo ode mě dost troufalý. Znam zhruba uspořádání budovy, vím, kde hledat ty důležité lidi a většinou trefím do Theodorova pokoje, ale tím to hasne. Kde chovají čarodějové pokusnou zvěř a kterým východem se zmíněná

zvěř, urvaná ze řetězu, dostane z kampusu, jsem neměla ani tušení.

Zvěř...

„Theodore?“ Samotnou mě překvapilo, jak kuňkavě zním. „Oni drží vlkodlaky ve zvěřinci? Vždyť vlkodlak je...“ Člověk, chtělo se mi říct. Paměť mi teď okupovala Orinda Cantenay, čarodějka, vlkodlačice a fňukna. I když jsem ji na vlastní oči viděla při přeměně, nedokázala jsem na ni myslet jako na vlkodlaka. Orinda pro mě zůstala nenápadnou blondýnkou s chováním rozmazlené princezny.

„Jo,“ procedil skrz zuby. „A oni tam chodí dobrovolně. Pokud vím, musí se ty experimenty provádět se svolením vlkodlaka, ale když jim slíbí, že je zbaví toho *prokletí*... nechají se pak i zavřít do klece. Prý aby byli pod kontrolou a neublížili si,“ vyplivl vztekle.

„Já to nechápu,“ zakňučela jsem. Nechápala jsem nic; vlkodlaky dobrovolně držené v klecích, čaroděje, které jim místo snahy o léčbu podávají další proměňující lektvary, ani nás, schované mezi zdí zahrady *Acadaemie* a habry nasázenými podél ní.

Theodor se na mě zadíval s přimhouřenýma očima a sevřenými rty, vypadal, že každou chvilku pronese nějakou obzvlášť kousavou poznámku. Neřekl nic.

„Povídej,“ nevydržela jsem to.

„Nemusíš to chápat, jenom ho dostaň.“ Letmý ironický úsměv.

Neptej se, když nechceš znát odpověď, já vím.

Dolehlo k nám vzdálené, skoro neslyšitelné zavržení veřejí. Od kterých dveří, to jsem nedokázala odhadnout. Pokusila jsem se zaostřit na roh budovy, za kterým jsem tušila vchod do menažerie.

Pomalů, nehlučně se za ním vynořilo něco dost velkého.

„To je on,“ sykl Theodor potichoučku.

„Není,“ odsekla jsem automaticky. „Vlkodlak na lovu se nepohybuje-“

Neobtěžovala jsem se šeptat tak tiše jako Theodor. Stín se zastavil a pootočil hlavu naším směrem. Zavětral. Zavrčel.

„-volným klusem,“ dořekla jsem ze setrvačnosti. Vlkodlak k nám vyrazil dlouhými, pružnými cvalovými skoky.

Kovové mříže zahradní branky zařinčely, jak ji Theodor rychle zavíral kouzlem. Já tasila meč.

„Tak pojď, vlčku,“ stihla jsem ještě zadrmlolit v rámci všeobecné zaklínačské přezíravosti, než jsem jen tak tak uhnula silným čelistem, které mi s cvaknutím zubů sklaply nepříjemně blízko levého ramene. Ta zubatá bestie je zatraceně velká, tlapu má nejmíň dvojnásobnou jak moje ruka.

Pootočila jsem se k němu čelem a vší silou ťala po jeho krku-

„Ne!“ křikl Theodor. Leknutím jsem na okamžik ztratila balanc a přestala kontrolovat meč. Čepel vlkodlaka sice zasáhla, ale už neměla dost síly na to, aby mu vážně ublížila. V kůži se mu objevila dlouhá, mělká rána. Vztekle vyštěkl a ohnal se po mně, já rychle ukročila dozadu, šlápla do nějakého dolíku a praštila sebou o zem. Vlkodlak vycenil zuby, pokrčil přední tlapy a chystal se po mně vyrazit.

„Parchante!“ zaječela jsem, jak mi to hrdlo sevřené strachem dovolilo, a nakopla ho do čenichu. Že pořád držím v ruce meč, na to jsem si ani nevzpomněla.

Hlavou mi problesklo úsloví o dráždění hada bosou nohou. Kopnout zmutovaného vlkodlaka do čumáku a nemocť okamžitě a velice rychle utéct je něco dost podobného.

Bolestně kňučící, ale stále děsivě ozubený a bojeschopný vlkodlak se po mně vrhl znovu. Máchlá jsem před sebou pravačkou s mečem a zasáhla ho od koutku tlamy po ucho, bohužel čepelí naplocho. Překvapilo nás to oba, naštěstí jsem pro jednu měla rychlejší reflexy já. Správně natočený meč už sice trefil jenom tlamu, ale i tak by mu to mohlo znechutit

myšlenku na moje neodkladný zakousnutí. Napřáhl tlapu s děsivými drápy a ohnal se po mně.

Pak odněkud od menažerie přiletěla ohnivá koule.

Vlkodlak zavyl a odskočil ode mě tak rychle, jak stihl seskládat packy k odrazu. A vši silou to napálil do neviditelný zdi.

Jak mi na obličej kapaly vlčí sliny, úplně jsem zapoměla, že vlastně nelovím sama. Takže Theodor zřejmě, místo aby mi pomohl, budoval nějakou energetickou bariéru, do který pak vlkodlaka nadehnal.

„Ais, dělej!“ houkl na mě čaroděj. Rychle jsem se posbírala ze země, postavila se ke kňučící, místy mírně ožehlé hromadě srsti a uzavřela tak trojúhelník, ze kterého by vlkodlak neměl utéct. Na jedné straně silová bariéra, na druhé Theodor s plamínky u špiček prstů, na třetí já. Vlkodlak se na mě zadíval a v hrdle mu zadunělo tiché, zlé vrčení. Zvedla jsem před sebe meč a druhou rukou sáhla za opasek pro nůž.

„To nezkoušej,“ varovala jsem ho. „Nehraj si se stříbrem.“ Stříbrnou čepel má popravdě akorát ten nožík, ale to je jenom taková malá variace na pravdu.

Vlkodlakovo kňučení teď bylo koncentrované zoufalství.

„Proměň se,“ přikázal mu Theodor tónem, jakým mluví flegmaticční rodiče na neposlušné dítě. V ublíženém kňučání vyniklo několik ještě ublíženějších vyštěknutí.

Theodor zformoval plamínky ze svých prstů do další ohnivé koule a nechal ji vznášet se nad pošukávající se hromadou chlupů. Využila jsem příležitosti a trochu si vlkodlaka – nebo jak bych mu měla říkat – prohlédla.

Proměněný vlkodlak je většinou o něco větší a mohutnější než obyčejný vlk, ale tohle stvoření připomínalo lehkou a pružnou stavbu těla ze všeho nejspíš tažného valacha. Jeho tlapa byla dvakrát větší než moje ruka i teď, když jsem ho pozorovala s chladnou hlavou, a jak ke mně obrátil obličej,

byly zřetelně vidět jeho oči. Měly svislé zornice a odrážely světlo jako oči kočky.

„Ais!“ varoval mě Theodor. Cukla jsem sebou; tak jsem se zabrala do uvažování, kolik pokusů a omylů stál lektvar, který vlkodlaka posílí a nezabije, že mi uniklo, jak si vlk nenápadně stahuje nohy pod sebe a chystá se skočit. Na mě.

„Na to zapomeň,“ vybídl ho čaroděj ledově. Aby měla šelma rozhodování jednodušší, namířila jsem jí těsně nad hrudní kost meč tak, že jí jeho špička čechrala srst.

„Proměň se,“ zopakoval Theodor. Vlkodlak znovu kvílivě zakňučel a pohodil hlavou v lidsky teatrálním gestu.

„Aha, promiň,“ broukl čaroděj. „Ais, půjč mu plášť.“

„Ehm?“ Zmohla jsem se jenom na vytřeštění očí. Theodor udělal velice významnou grimasu.

„Aha.“ Hmátla jsem si ke krku, rozepnula sponu a přehodila plášť přes vlčí tělo, kterým už začínaly cloumat křeče

Těžko říct, jestli mu lektvar přeměnu ztížil, nebo to byl prostě slaboch, ale vyl při ní strašně. Naštěstí netrvalo moc dlouho, než vlčí vytí přešlo v nadávky a klení a než se vlkodlak, teď vysoký a lehce obtloustlý chlapík kolem třicítky, provizorně zavinul do mého pláště a postavil na nohy.

„Konečně jsme se hnuli z místa,“ pochválil ho Theodor a sklonil hlavu v mírně ironické pokloně. „Od koho máš ten lektvar?“

Vlkodlakovi se napnuly svaly na krku, jak zuřivě zatnul zuby. Neodpověděl.

Čaroděj si melodramaticky povzdechl. „Tak od koho? Podívej, já pracuju na oddělení alchymie, vím, kdo dělá na transformacích. Jenom mi řekni jedno z těch tří jmen.“

Proměněnec si něco zabručel a obrátil oči v sloup. Měl recht; já taky měla pocit, že na to Theodor jde nemožně mírumilovně a amatérsky. Namířila jsem vlkodlakovi hrot meče do důlku mezi klíčními kostmi.

A teď tu otázku.

„Hmm... Kdo ti dal ten lektvar?“ zavrčela jsem.

Alespoň už se tak pohrdavě neušklíbal. Pokusil se ustoupit, ale narazil zády do Theodorovy energetické bariéry.

„Dělej něco,“ sykla jsem na čaroděje. Když zvládá udržet mu za zády zeď a ještě si hrát s ohněm, proč ho nemůže rovnou spoutat nebo tak?

„Ty něco dělej,“ přikázal mi tiše. „Já už víc nezvládnu.“ Na chvíli jsem se soustředila na jeho dech; dýchal rychle, mělce, jako by měl za sebou dlouhý běh nebo tak něco. Dobře, věřím mu. Takže se s vlčkem musím vypořádat já.

„Jak moc to potřebujeme vědět?“ optala jsem se.

Theodor se na mě chvíli zkoumavě díval. Pak sevřel rty a přimhouřil oči. „Hodně.“

„Fajn.“ Snažila jsem se nedat na sobě moc znát hluboký nádech. Naštěstí má můj meč dost krátkou čepel.

Ohnula jsem paži v lokti a stáhla ji dozadu tak, aby meč pořád výhrůžně mířil někam do krajiny srdeční, a levačku se stříbrným nožem jsem napřáhla před sebe. Ostří se lehoučce dotklo jeho krku a nechalo po sobě úzkou ránu se spálenými okraji.

Vlkodlak udusil výkřik za zatáťmi zuby.

Nechala jsem stříbro vznášet se kousek nad jeho karotidou.

„Kdo?“ procedila jsem skrz zuby, rty odhrnuté jako vyhrožující vlk. Akorát že já nemám tak působivý špičáky.

V lidské podobě měl vlkodlak i lidské oči, bez kočičích zornic. A lidské oči jsou šikovní nástroj pro vyjádření emocí, například vzteku.

Opatrně, skoro neznatelně zakroutil hlavou.

„Ale no tak,“ pobídla jsem ho šeptem. No tak, já jsem ta, která ti drží stříbro pod krkem a která si s ním může hrát velice dlouho, než tě to stříbro doopravdy zabije...

Zamrazilo mě za krkem. Bohové, to jsem si vážně pomyslela?

Nádech, výdech. Uklidni se, Aisling. Jestli se ti bude takhle klepat ruka, spálíš ho neúmyslně. Nádech. Někdo tu dělá z vlkodlaků ještě nebezpečnější nestvůry, než jsou normálně. Tenhle chlap je jediná šance, jak se dostat k pachateli, a navíc už sám někoho zabil. Výdech.

„Tak kdo to byl?“ Výhrůžný sykot mi najednou jde sám od sebe. Špička nože klouže podél svalů do důlku mezi klíčními kostmi a zanechává po sobě tenkou červenou čáru páchnoucí spáleným masem. „Kdo...“ čepel se vyhoupne na hrudní kost, „to...“ klesá podél sternu dolů... „byl?“

Při slově „byl“ omylem přitlačím na nůž trochu víc. Vlkodlak se už neudrží, bolest ho přiměje vykřiknout a ucuknout. Špička nože mu zajíždí pod žebra. Rychle stáhnou ruku zpátky, nechci ho zabít, to v žádném případě, ale i tak vypadá nehluboká rána ošklivě. Proměněnec se po mě ožene svalnatou paží, já instinktivně zvednu ruku k obraně, bohužel tu s nožem a on schytá další ránu, tentokrát přes dlaň a zápěstí.

„Née,“ sténá bolestně a podél Theodorovy bariéry se sesune k zemi. „Ne... vrrr... áá... aargh...“ I v lidské podobě zní jako vyjící vlk.

Theodor chvíli váhá, pak si k němu přiklekne a začne si prohlížet jeho rány.

„Nemel sebou,“ doporučí mu tiše. Vlkodlak ho možná přes svoje nářky ani neslyší. „Jinak ti to nemůžu ochladit.“

O nejbližším osudu popáleného proměněnce jsme se příšerně pohádali. Theodor ho v žádném případě nechtěl nechat na půdě *Acadaemie* pro případ, že by ho našel ten, kdo z něj to monstrum udělal. Já ho odmítala dát do péče městského felčara, protože vlkodlak pod vlivem transformačního lektvaru a nic zlého netušící člověk je recept na pořádně krvavej koktejl. Nakonec jsme vlkodlaka nechali ležet v Theodorově pokoji, s ošetřenými ranami a pod paralyzujícím zakletím.

Theodor ještě odněkud vylovil stříbrný řetízek a omotal s ním okenní klíčku.

„Fajn,“ zhodnotil svoje dílo. „Ais, převleč se,“ vrazil mi do náruče šaty a pár bot z měkké kůže.

„A co přesně čekáš, že na tom plese zjistíme?“ Chvilku jsem přemýšlela, kam bych se šla převléknout, měnit svršky před bezvědomým vlkodlakem a až příliš všímavým čarodějem se mi zrovna dvakrát nechtělo. Vlastně ani jednou.

„Asi neodejdeš a nenecháš mě převlíct se v klidu, že ne?“ zeptala jsem se pro jistotu.

„Ne,“ potvrdil mi Theodor, ale alespoň se ke mně obrátil zády. Rychle jsem si sundala košili a přetáhla přes hlavu šaty. Zkroutila jsem paže za záda a venkoncem marně bojovala se šněrovačkou, dokud se Theodor, pořád otočený ode mě a dívající se z okna, nezačal tlumeně pochechtávat.

„Potřebuješ pomoc?“ nabídl se nakonec.

„Já nepotřebuju nic, ty mě chceš mít na plese,“ odsekla jsem vztekle. Do rukou mě brala křeč.

„Když tak pěkně prosíš...“ Větu nechal nedokončenou a chopil se dlouhých konců stuhy, kterou jsem zřejmě zašmodrchala do napodobeniny proplétaných ornamentů, jaké zdobí fasádu Acadaemie. Dlouho je rozmotával, se šněrováním si ale poradil tak rychle, až jsem začala přemýšlet, kde vzal tu praxi.

„Tak.“ Utáhl poslední smyčky, zavázal stuhy na uzel a třepil mě rukou po zádech.

„Máš tu někde zrcadlo?“

Podíval se na mě skoro pohrdavě. „Co bych dělal se zrcadlem?“

„Pravda.“ Prohlédla jsem si je alespoň natolik, kolik jsem na sobě viděla i bez zrcadla. Šaty měly černý saténový korzet, jeden rukáv úzký, ze stejné látky, druhý široký, vlající, z vínově červeného hedvábí. Sukně, rozstříhaná do cípů, měla tři

vrstvy, černou, temně purpurovou a jasně vínovou. Celkem vzato, na mravy Acadaemie to byla dost neortodoxní kreace.

Opřela jsem si jednu nohu o židli a začala si obouvat boty. Přes nárt měly šněrování skoro tak složité, jako na korzetu šatů.

„Takže co ode mě přesně čekáš na tom plese?“

Theodor zaváhal.

„Jak ti jde nenápadný, přirozený rozhovor a trocha flirtu, abys z chlapa dostala informace?“

„Jak psovi pastva,“ zhodnotila jsem se, podle mého soudu dost shovívavě, a omotala si příliš dlouhé tkaničky okolo kotníku.

Spokojeně přikývl. „Prima. Takže ty zaměstnáš toho, koho ti řeknu, na tak dlouho, abych stihl prověřit jeho pracovnu.“

Hrklo ve mně. „To znamená na jak dlouho?“

„Moc ne,“ ujistil mě Theodor bezstarostně. „Udělám to magicky, musím se jenom dostat pryč ze sálu, aby ostatní necítili tak silné ozvěny kouzel.“

„Fajn,“ zaváhala jsem. „To snad zvládnou.“

Theodor vzal za kliku. „Tak jdeme.“

Cesta obytným křídlem a většinou hlavní budovy až k velkému sálu mi v neobvyklých botách připadala delší než obvykle, a navíc začala dlažba přes kožené podrážky dost studit. Zavzpomínala jsem, jestli alespoň na tanečním parketě čarodějové nešetřili dřevem. Paměť mě ohledně materiálu podlahy krutě zklamala.

Před vysoké, honosné dveře sálu jsme se dostali podivnou úzkou chodbou, ústící u úpatí schodiště. Koutkem oka jsem zahlédla v zrcadle po straně dveří vlastní odraz, červeně rozevlátý – rukáv, sukně, vlasy – než mě Theodor chytil za loket a lehce natočil směrem ke schodišti.

„Orindo,“ pronesl uctivě s pohledem upřeným na plavovlasou čarodějkou a lehce před ní sklonil hlavu. Jeho ruka mi významně stiskla paži.

„Ráda vás znovu setkávám.“ Rty jsem do úsměvu prohnula skoro násilím.

Ghislaine Orinda Cantenay se naším šťastným shledáním zdála být překvapená ještě víc.

„Potěšení je na mé straně, slečno Aisling,“ hlesla nepřesvědčivě. Tmavozelený samet jí poslušně splýval z boků až na zem, černý živůtek měla zdobený zlatou výšivkou, kolem ramen pruh tmavozelené. V tom jí bude strašný horko.

Orinda se rozhodla pro akci. Mírně si nadzvedla sukni, scupitala ze schodů a zmizela v sále.

„To šlo hladce,“ usoudila jsem.

„Celkem jo,“ souhlasil Theodor a usmál se na další příchozí.

„Hezký večer, Nero.“

Nera byla vysoká, robustně stavěná, věkem něco přes dvacet, v róbě barvy půlnoční modři. Rovné tmavé vlasy měla zastřižené těsně nad rameny, oči pečlivě obtažené černou linkou a ústa v dokonale přirozeném úsměvu. Zachtělo se mi propadnout se do země.

„Dobrý večer, Theodore.“ V hlase ani stopa po afektovanosti. Kdybyste tak věděla, dámo, jak mě vytácejí dokonalé osoby vašeho ražení.

„Dobrej,“ broukla jsem v odpověď na další Neřin úsměv. Sebevědomí se mi zahrabávalo pod zem rychlostí vyplašeného eostalpa. Čarodějka pružně odkráčela do sálu, doprovázena šustěním hedvábí.

„A to byl kdo?“ sykla jsem na Theodora koutkem pusy.

„Nera si na alchymii dělá mistrovskou disertaci, alespoň myslím,“ odpověděl nepřítomně a prohlížel si další a další příchozí. Většina čarodějů a skorem všichni studenti sice dávali znát, že jsou pro ně večerní šaty a honosné obleky věc krajně nezvyklá, ale ani to mému sebevědomí zrovna dvakrát nepomohlo.

„Dobrý večer, pane rektore.“ Rektor *Acadaemie* v těžkém, důstojně nachovém plášti kývl na pozdrav. „Nejvyšší čas na nový volby,“ dodal Theodor potichoučku.

„Ais,“ ukázal mi pokud možno nenápadně na vysokého, hřmotného čaroděje v hnědém wamsu, „to je Mathan, ten pracuje přímo s vlkodlaky.“ Pro sebe jsem si přikývla; rozhodně na to vypadal. Na jeho rukou, krku a obličeji, jediných částech těla, které byly vidět, jsem si všimla několika jizev. Bohové ví, kolik jich schovává pod oblečením. Společensky jsem se na něj usmála a doufala, že to plnohodnotně nahradí už poněkud omleté „hezký večer, ráda vás poznávám“.

„Hezký večer, Theodore, čekáš na někoho?“ Postarší kostnatá čarodějka, na které i aksamit čímsi připomínal pytel od brambor, mě sjela ledově modrým pohledem.

„Na Lyalla,“ přikývl můj společník.

„Dobře se bavte,“ popřála mu, mě na rozloučenou znovu proklála očima a odešla, téměř odběhla, pryč.

„Elowen,“ poučil mě Theodor. „Má na starosti lokální metamorfózy. Když jsem u ní byl naposled, snažila se nechat králíkům narůst plovací blány.“

„Jak tu mám asi zaměstnat?“

„Snadno.“ Mírně pokřivený úsměv, jaký teď Theodorovi pohrával na rtech, větší nějakou zákeřnost, to už vím. „Najde si tě a podrobí křížovému výslechu – kdo jsi, co máš co dělat se mnou, proč si na reprezentační ples *Acadaemie* bereš tak nevhodné šaty, věř mi, ty musíš akorát poslouchat.“

Promnula jsem v prstech jeden z mnoha cípů sukně. „Takže to bylo schválně?“

„Částečně,“ pokrčil rameny. „Hele, to je Lyall.“

Lyall, jak se ukázalo, byl Theodorův spolužák. A Theodor rozhodně nemínil ztrácet čas; jen jsme vkročili do plesového

sálu, přistrčil mě do Lyallový náruče se slovy o mém nadšení pro tanec, které on nesdílí, a až příliš významným pohledem.

„Tvoje ztráta,“ sjel mě Lyall chtivýma očima. Celkem snadno mě vmanévroval na taneční parket, přiměl mě protočit se pod jeho vztaženou rukou a nespouštěl ze mě pohled.

„Ty jsi ta zaklínačka, vid’?“ zeptal se po chvíli.

„Tady se nic neutají, jak tak koukám,“ povzdechla jsem si. Doopravdy, ale snad to vyznělo jako ironie.

„Na zaklínačku vypadáš fakt dobře.“ Lyallův pohled už začínal být jednoznačně vyzývavý. „A taky celkem dobře tančíš.“ Znovu mě podtočil pod rukou.

„Nepodceňuj mě,“ napomenula jsem ho. Nízko posazený hlas, upřený pohled zpod přivřených víček, kliše jako hrom, ale s tancem lehce zamotanou hlavou mě nic lepšího nenapadalo. Při otočce se mi zdálo, že ostatní páry na parketu se od sebe drží na délku paží.

„Že se o tebe Theo nebojí,“ nadhodil řečnický. Jeho ruka mi rádoby nenápadně sklouzla z lopatky k pasu. Když jsem se nebránila, úsměv se mu o kousek rozšířil.

„Nemusí,“ jenom s námahou jsem rozevřela zaťaté zuby, „ví, že se o sebe dovedu postarat.“

Lyall mi přestal šilhat do výstříhu a jeho skořicové oči teď zíraly soustředěně a vytrvale do těch mých.

„Jseš pěkná a jseš svá, tomu se prostě nedá odolat.“ Hlas mu chraptěl někde hodně hluboko v hrdle. Přitáhl si mě k sobě tak blízko, že mezera mezi přestala existovat.

V tu chvíli jsem mezi dveřmi sálu na okamžik zahlédla Theodora.

Jestli nezjistil, co potřeboval, má smůlu. V tomhle nehodlám dál pokračovat.

„Varuju tě, pusť mě,“ pokusila jsem se vyslovovat jasně a srozumitelně, aby nedošlo k žádnému nedorozumění. Sevření jeho dlaní v odpověď zesílilo.

„A když ne?“

Možná by bylo fér zopakovat výhrůžku ještě podruhé, ale to už moje nervy nevydržely. Sesmekla jsem ruku z Lyallova ramene a s rozmachem mu vrazila facku. Chvilku na mě šokovaně zíral.

„Čubko,“ ulevil si pak, ale nijak zvlášť vztekle. Znělo to spíš jako univerzální reakce na až příliš častý okamžik, kdy záležitosti s dámou přestanou jít podle plánu.

„No to snad nemyslíte vážně,“ zaskřípěl mi za zády hlas té čarodějky, která nechávala králíkům růst plovací blány. Alewen? Elawen? Prostě jedné z našich podezřelých. Spolkla jsem poněkud nevhodné „smrtelně vážně“ a počkala si, jak bude rozhořčená strážkyně pořádku pokračovat.

„Nejdřív se tak... k sobě... prostě... jaksi...“

„Jaksi co? Nejsem si jistá, co máte na mysli. Že se po mně plazí?“ navrhla jsem přátelsky. Čarodějka vyprskla. Asi se nemohla rozhodnout, jestli je na mě našťvaná za narušení plesu nevhodnou činností, nebo vděčná za to, že tu činnost umím pojmenovat.

„A pak napadnete čaroděje Acadaemie!“ přešla to nakonec bez poznámky. Lyall za jejími zády se chtě nechtě usmíval.

„A jo,“ přikývla jsem, jako bych si díky jejím slovům vybavila nějakou dávno zapomenutou příjemnou událost. „Taky jsem jednou napadla výběřčího daní. Ale toho jenom slovně, čehož dodneška lituju,“ zkusila jsem jí poskytnout další látku k moralizování. Nezklamala.

„No to je vrchol! Jak může mít pan Carwyn vůbec tu drzost přivést osobu vašeho postavení a reputace na reprezentační ples Acadaemie?“

„Já bych věděl,“ nechal se slyšet Lyall. Věnovala jsem mu samolibý úsměv.

„Budu si o vás muset s panem Carwynem promluvit,“ zakončila úderně čarodějka a otočila se jako na obrtlíku. „Kde je? Proč vůbec tančíte s někým jiným než s tím, komu děláte doprovod, a ještě...“ zarazila se znovu.

„Se po něm plazíte?“ navrhnul Lyall nevinně.

„Tak to prr,“ ohradila jsem se, než stačila čarodějka jakkoliv zareagovat, „plazil ses výhradně ty po mně, já tě ještě musela usměřňovat,“ významně jsem se zadívala na svoji levačku. Moralistka v plandajícím aksamitu mezi námi jen bezmocně soptila.

„Kde je pan Carwyn?“

„Ještě před chvilkou tu byl,“ ujistila jsem ji. Lyall na mě v náhlém zmatku několikrát vyděšeně zamrkal a pak se překotně ztratil v houfu kolemstojících.

„Ještě jednou hezký večer, Elowen. Bavíš se, Aisling?“ Zničehonic stál Theodor vedle mě a trochu neupřímně, ale vážně moc hezky se usmíval.

„Výborně,“ ujistila jsem ho stejně medově.

„Pane Carwyne, já musím trvat na-“

„Omluvíte nás, Elowen?“ skočil jí Theodor do řeči a než mu to stačila vyčíst, popadl mě nad loktem a trochu hruběji, než situace vyžadovala, mnou smýkl směrem k východu.

„Dělej, něco jsem zjistil,“ zamumlal tiše. Srovnala jsem s ním krok a uvažovala, co přesně má v plánu.

„Zkoušel jsem trasovat zaklínadla spojený s transformacemi, ty, co se používají na úpravu elixírů. Našel jsem nějaké ozvěny ve velké laborce, jenže je něco přemazalo. Někdo tam teď kouzlí a schovává po sobě stopy.“

„No, a není to ani Lyall, ani Elowen, takže je to jasný, ne?“ dovolila jsem si trochu optimismu.

„Není, protože to nebyl ani Mathan, zahlédl jsem ho v sále, když jsem pro tebe šel.“

„Takže to může být vlastně kdokoliv?“ ověřila jsem si znechuceně.

„Kdokoliv, o kom nevíme úplně jistě, že sledoval tvůj výstup s Elowen,“ přisvědčil.

„Takže... kdokoliv.“

To moc růžově neznělo.

Theodor mě chňapnul za ruku a chvílemi skoro vláčel za sebou.

„Ais? Máš nějaký zkušenosti s telepatíí?“ zeptal se, když jsme zahýbali, alespoň podle mého odhadu, do křídla s alchymistickými laboratořemi.

„Ne,“ vydechla jsem úsporně.

„*Ne že by to byla nějak moc velká výhoda, ale pořád lepší, než na sebe ječet normálně.*“

Zamrkala jsem. Theodorův hlas se mi ozýval v hlavě, jenže cestou jaksi vynechal uši.

„Cože?“

„Ty to ani nezkoušej, jenom poslouvej,“ přikázal mi.

„S největší radostí.“

Když jsem konečně začala matně rozpoznávat chodby a uvědomila si, že se blížíme k laboratořím, přinutil mě Theodor zastavit se. Chvíli jenom beze slova stál a skelným pohledem se díval do zdi, pak zaostřil zpátky do našeho světa a souhlasně pohodil hlavou.

„Velká laborka, a pořád tam je,“ řekl tiše. „Ty půjdeš dveřmi z téhle chodby,“ postrčil mě dál směrem, kterým jsme měli namířeno, „já to vezmu přes ty druhé. Počkej, až ti řeknu,“ zdůraznil, otočil se na patě a ztratil se za rohem. Tiše jsem se doplížila ke dveřím s mosazným štítkem *Laboratorium magnum*. Jak dlouho to Theodorovi může k těm druhým dveřím trvat?

Opatrně jsem se o dveře opřela a přiložila na ně ucho. Neslyšela jsem nic.

„Ais, pojď!“ zadrnčelo mi v hlavě. Uskočila jsem o krok zpátky, zalomcovala klikou a vpadla do místnosti.

Dokonalá tmavovlasá Nera se po mně na okamžik nervózně ohlédla. Zároveň lehce, skoro mimoděk mávla rukou. Neviditelná síla si prorazila cestu skrz laboratorní stoly, ze kterých zbyly třísky a střepy, a mrštila Theodorem o zárubeň

takovou silou, že se s tichými, nezřetelnými kletbami svezl k zemi a oběma rukama si svíral hlavu.

Na mě čarodějka magickou energií neplýtvala. Druhou rukou převrátila stolek u zdi, na kterém se zřejmě za klidnějších časů sušilo umyté sklo. Spousta baňek, několik chladičů se spirálovitými trubicemi, hromádka nálevek a halda dalších věcí, které jsem ani neuměla pojmenovat, se na podlaze roztříštily na tisíce střepů.

Tisíce malých, pekelně ostrých střepů. A já mám boty s tenkou koženou podrážkou.

Nera hrábla na poličku nad svojí hlavou, popadla malou, pořádně odrbanou knížku vázanou v ušmudlaném plátně a zamířila ke dveřím, u kterých ležel Theodor. Dalším proudem energie si vyčistila únikovou cestu od střepů. Sakra špatně si spočítala, jak daleko se taková lahvička rozprskne.

Rozběhla jsem se za ní, špičky jsem táhla po podlaze, jako když se děcka v zimě kloužou po zamrzlém rybníce. Přišla mi pod ruku kovová trojnožka; vděčně jsem si popadla a mrštila po čarodějčiných zádech. Tak nesmyslně nevyváženým předmětem se dost špatně mívá, ale přece jenom jsem se jí trefila kamsi pod pravou lopatku. Vyjekla a zavrávala, což mi stačilo k tomu, abych ji dohnala, popadla z nedostatku jiných možností za šněrování korzetu a smýkla s ní zpátky doprostřed laborky, na podlahu plnou ostrých skleněných hran.

Nera, bez plavné elegance, sebevědomého úsměvu a dokonalých očních linek už trochu uvěřitelnější, se zoufale snažila udržet rovnováhu, jak setrvačností cupitala napříč místností, ale při každém dalším kroku jí pod nohama zaskřípalo rozbité sklo. Podle kňučení bych si tipla, že se některé střepy hrdinně probíjaly skrz podrážky jejích střevíčků.

Kdybych ji kopl, nebo strčila nebo něco, blesko mi hlavou, padne na ty střepy ještě rukama, a to už nezvládne.

Jenže já nejsem taková mrcha. Nebo jo?

Pak se ozvalo bolestné zavytí.

Nera svůj taneček mezi střepy nevybalancovala a na všech čtyřech skončila i beze mě.

Klekla jsem si k Theodorovi a položila mu prsty na zápěstní tepnu. Jeho puls se mi zdál v pořádku.

„Jak je ti?“

„Nic moc,“ zabručel otráveně. „Připomeň mi, že se musím Lyallovi omluvit.“

„Byl to pěkněj parchant,“ ulevila jsem si. Seděli jsme v Theodorově pokoji a já z okna sledovala odcházející členy městské rady, kteří přišli vlkodlakovi oznámit rozsudek za vraždu – doživotní žalář. Z bezpečnostních důvodů v menažerii *Acadaemie*, po tom, co se rektor a vedoucí alchymistického oddělení zapřísahali jmény celého panteonu bohů, že už v žádném případě nedostane možnost k útěku. Theodor, pořád ještě usykávající, když měl pohnout krkem, si prohlížel Neřiny pracovní záznamy, ten odrbaný zápisník, který si chtěla při útěku z laboratoře odnést s sebou.

„Neříkám, že nebyl,“ ozval se věčně, „ale mě připadá jako větší mrcha Nera.“

„Ta alespoň nikoho nezabila,“ odfrkla jsem. Za městskou radou kráčela vysoká žena v černé loktuši, vdova po chlapíkovi, kterého vlkodlak roztrhal, a v uctivé vzdálenosti za ní se ploužila další tmavá silueta – vlkodlakova vlastní manželka. Vezmi jeden, a ani nevíš, kolik dalších životů tím poznamenáš.

„To nezabila,“ uznal Theodor. „Ona to prostě brala jako vědecký experiment.“

Seskočila jsem z okenního výklenku a natáhla ruku po čarodějčině sešitě.

„Můžu?“

„Radši to ani nečti,“ poprosil mě, ale zápisník mi podal. Znejistěla jsem.

„Proč to nemám číst?“

„Zjistíš, proč je Nera větší mrcha než on,“ pohodil hlavou směrem ke zvěřinci. „Byl to obyčejnej ksindlík, kam vítr, tam plášť, a hádám, že si nadělal pár nepřátel. A ještě ke všemu byl vlkodlak.“

Přišel, jako všichni ostatní, pro lék. Jenže podle toho, co tu píše Nera, na něj měl jeden dryák od Mathana opačné účinky, ještě v něm povzbudil šelmu. Rozhodl se toho využít a vyřídit si nějaké osobní účty. Jaký, to tu nepíše, ale jeden z těch potrhaných je jeho švagr. No, a tohle se mu asi zalíbilo a chtěl toho lektvaru víc. Neru zase zajímaly jeho amplifikační účinky, chtěla zjistit, co přesně má na vlkodlaky takový efekt, tak mu míchala různé směsi, má tu zapsané složení, konkrétní recepty, účinky, prostě si s ním dělala, co chtěla. Několikrát ho zřejmě málem zabila, jednou dostal epileptický záchvat. A když to náhodou vyšlo, jak plánovala, vyrážel na lov jako vlk.“

Odložila jsem sešit na okenní římsu a sedla si na postel vedle Theodora.

„Lidi jsou bestie,“ povzdechla jsem si.

„Všichni ne,“ broukl konejšivě Theodor, jednu ruku mi položil kolem ramen a přitáhl si mě k sobě. Pak bolestivě zamrkal.

„Potvora jedna,“ utrousil a chytil se za namožený krk. „Promiň, Ais.“

Hlavně nebýt sama

„...není jen bojovníkem, není jen léčitелеm, ale zná přispět platnou pomocí v boji i po něm, ve válce i v míru, proti nepříteli v člověku i v šelmě...“

Přenesla jsem váhu na pravou nohu a potlačila zívnutí. Velmistrovský proslov jsem si vyslechla třikrát jako učednice a teď podruhé v řadách mistrů. Nikdy se v něm neřeklo nic zajímavého. Zaměřila jsem se na skupinku učedníků, která v hlavní síni postávala naproti mně. Ještě jsem je pořádně neznala, byli na našem oboru prvním rokem. Asi proto se Raynerův nicneříkající projev poctivě snažili poslouchat.

„Mmm, škoda,“ mlaskl nespokojeně Bran, který se mi nudil po boku. „Tu holku svěří tobě nebo Sorche.“

„Tobě určitě ne,“ souhlasila jsem s ním. Zmíněná holka, v houfu prváků jediná, měla střapaté hnědé vlasy, nevinné pomněnkové oči a koketní držení těla. Pod patronát sukničkáře Brana – a zejména první patronát, loni nás, čerstvě vyučené, nechtěli - by ji svěřil leda blázen. Velmistr Rayner byl ledacos, ale blázen ještě ne. „Já bych ji ale nechtěla. Co ta vůbec hledá u zaklínačů?“

„Čert ví,“ broukla z druhé strany Sorcha, podsaditá, nakrátko ostríhaná černovláska a jediná kolegyně z řad školitelů.

„Přistoupíme k rozdělení patronátů,“ zaburácel Rayner. „Patron vám bude průvodcem a rádcem v začátcích vašeho působení a postará se, abyste si osvojili vše potřebné.“

„Překlad – aby vás nezabili dřív, než se naučíte bránit,“ zabručel Bran. Ne že bych s ním souhlasila, mě přišel patron pro učedníka dost důležitý, ale teď asi nebude vhodná chvíle to řešit.

„Heber ze Scarty – mistryně Sorcha Listow,“ oznámil velmistr. Sorcha se s povzdechem vydala stisknout ruku svému novému svěřenci.

„Lachlan Moyvane – mistr Ulick z Rhodri.“ Ulick napřáhl ke svému adeptovi paži a šeptem prohodil pár slov. Soudě podle Lachlanova rozzářeného obličeje to bylo „nezajdem na pivo?“

„Laoise Finn – mistryně Aisling as Cill Airne.“ Pár pomněnkových očí si mě našel a Laoise se potěšeně usmála.

„Škoda,“ vydechnul Bran znovu, zatímco jsem se zdravila s novou nadšenou společnicí.

Já bych pro to dokázala najít horší slova.

„Aisling? Za jakou práci sem jedeme?“

„Rada má zato,“ snažila jsem se dosáhnout do sedlové brašny a vylovit z ní medailon s vlčí hlavou, „že se ve skalách za Gaoithem usadili lintové. Každopádně tam něco začalo dávit dobytek, a údajně tam dva lidi zmizeli.“

„Lintové,“ hlesla si Laoise pro sebe a ponořila se do soustředěného mlčení. Mě se ale nepodařilo udržet zvědavost na uzdě.

„Laoise?“

„Ano?“ Modrý rozzářený pohled mé momentální chráněnký mě trochu děsí. V mých teoriích o vedení učednického výcviku nikdy nefiguroval učedník nadšený.

„Proč ses rozhodla stát se zaklínačkou?“ dostala jsem z pusy otázku, která se mi v hlavě mlela už od rozřazování. Důvod pro volbu tohoto řemesla jsem za léta na Graaffu poznala jenom jeden, byť v mnoha podobách – jiná možnost už nezbyla. Řady zaklínačů se doplňují většinou ze zkrachovalých šlechticů, benjamínků početných rodin, uprchlíků z domova a sirotků.

„Vzdělání zaklínačské je přece vrcholem Institutu,“ zadeklamovala Laoise zpěvavě. Pak jí hlas klesl k obyčejné dobré náladě. „Poslali mě naučit se boji a léčitelství, ale proč bych to nakonec nemohla spojit dohromady jako zaklínačka? Vždyť adepti za sebou stejně musí mít šerm i léčitelství, než se můžou zapsat na zaklínače, ne?“

„Musí,“ potvrdila jsem jí. Takže Laoise je tenhle typ – ratolest z dobré rodiny kladoucí důraz na vzdělání, ovšem vzdělání, které v budoucnu bude k něčemu dobré. Tahle děcka nekončívala mezi filosofy a právníky, protože ti se dají za mrzký peníz najmout, ale umění vládnout mečem někdy jako když najde. Málokdy se z nich ovšem stávali zaklínači.

„Proč se ptáš?“ zajímala se.

Jak jí taktně říct, že podle letitých zkušeností ji to nadšení pro vrcholné vzdělání hodně rychle přejde, nejspíš už za chvíli, hned jak ulovíme prvního lintu?

„Nejsi zrovna typ holky, která u nás skončí,“ zamlžila jsem to. Páni, to mi to patronování jde. A to jsem doufala, že bych mohla být dobrá školitelka. Když už nijak extra nevynikám v žádné ze zaklínačských disciplín, chtěla bych takhle alespoň zúročit fakt, že jsem ve všech dobrá. Ne nejlepší, ale dost dobrá.

Ovšem naštvat si učedníci hned první den asi nebude ten nejlepší začátek.

„Aisling?“ přerušila Laoise po chvílce ticho.

„Poslouchám.“

„Tys byla ten typ?“

Představila jsem si svou situaci ve chvíli, kdy jsem se upisovala zaklínačskému cechu, Rayner si mě nespokojeně měřil a jeho „nevydrží“, i když šeptnuté, se neslo celým sálem.

„Byla,“ přisvědčila jsem a poskytla tím Laoise látku k přemýšlení. S trochou štěstí jí to vydrží až do Gaoithu.

Vyřizování v Gaoithu zabralo mnohem míň času a dohadování, než jsem čekala. Průvodní glejt z Graaffu, vlčí medailon coby odznak cechu, rychlá audience u jednoho z radních, který pečlivěji než Raynerův přípis zkoumal rozhalenku Laoisiny košile, a mohly jsme se vypravit do skal za město.

Zadržela jsem koně pořádný kus před okrajem lesa. Laoise, která to nečekala, předvedla se svým ořem několik pěkných piruet, než se jí povedlo navést ho vedle mě. Bradou jsem ukázala na vrcholky skalního masivu, které se malebně tyčily nad převážně borovým lesem.

„Tak co víš o lintech?“ Laoise, i přesto, že o tom už musela přemýšlet, se zatvářila vyděšeně.

„Linto je... létající ještěr,“ vypravila ze sebe nakonec pracně.

„Volatisauros,“ přikývla jsem souhlasně, když se střapatá hlava neměla k dalším výkonům. „Jak útočí, čím je nebezpečný?“

„Drápy,“ vykulila Laoise oči tak dokonale, až jí modrou duhovku ze všech stran obkružovalo bělmo. „A... drápy,“ zamumlala zmateně.

„Jednak má pařáty jako pták,“ rozhodla jsem se svoji svěřenku dál netýrat, „a jednak má drápy na prstech, ty mu vlastně tvoří kostru křídél. A zapomnělas na jedový zuby. Jak s ním budeš bojovat?“

Tentokrát zřejmě nechala paměť Laoise na holičkách úplně. Holt se u zkoušek soustředila na jiné věci než boj s ptakoještěrem velikosti menšího koně a jedovatosti tuctu zmijí.

„Jakkoliv, hlavně rychle,“ povzdechla jsem si. „S protijedem v kapse. Linto má dlouhej krk a na něm celkem povrchově uložený tepny, to je nejjistější, jen pozor na ty zuby. A většinou hnízdí v párech, tak si hlídej záda. Jedem.“

Pobídla jsem koně do kroku a za zády se mi ozvalo něco jako kňučení týraného štěněte, kterému někdo drží čumák.

V zúžených zorníčkách a pootevřených rtech byl pořád jasně čitelný strach, ale jinak se Laoise dala dohromady. Přínejmenším její pohyby, když sesedala z koně a odepínala od sedla meč, se zdály stejně jisté jako při výcviku. Tázavě se po mně ohlédla. Chvilku jsme jí pohled oplácela, pak jsem musela sáhnout k jasnějšímu sdělení.

„Prosím,“ ukázala jsem jí ke skalám. „Až po tobě. Dneska jsi tu za hvězdu ty.“

Laoise se odevzdaně obrátila naznačeným směrem. „Ti děkuju,“ zamručela si pro sebe s jasně slyšitelným sarkasmem.

Možná mě to děvče ještě překvapí.

„Laoise?“ nadhodila jsem jen tak do vzduchu, když moje svěřenka začala přivazovat svého koně k větvi krušiny. „Nech ho navolno.“

„Zdrhne,“ ohradila se stručně a pokoušela se na otěžích vyrobit pokud možno pevný uzel.

„Jenom když bude mít důvod.“

„A když budu zdrhat my a budu ho potřebovat?“ prskla Laoise tak naštvane, až jsem se musela usmát. Jen ať jí to vydrží i na liny.

„Tak nerozvážeš ten uzel,“ ujistila jsem ji, poplácala svého hnědáka Faichana po krku a s plnou důvěrou ho nechala stát uprostřed lesa. Na nervy flegmatika Faichana jsem v tuhle chvíli sázela mnohem víc než na Laoisiny. Moje učednice po mně znovu švihla pohledem, tentokrát skoro nevraživým, utáhla třetí uzel na otěžích a odhodlaně vyrazila směrem, kde jsme obě tušily liny doupě.

Zastavila se pod hranou skalní stěny a s bolestivě vyvráceným krkem si skály prohlížela. Napravo vyšší věž, nalevo nižší, relativně prostorná rozsídlna mezi nimi, spousta malých balvanů všude kolem. Linta nikde nevidno.

„Co kdybysme... obejdem to nejdřív dokola,“ opravila se honem, ještě než jsem stihla zopakovat *je to na tobě*.

„Dobře,“ souhlasila jsem stejně tlumeným hlasem, a nakonec se rozhodla Laoise alespoň maličko uklidnit. „Taky bych to tak udělala.“

Laoise se s novou jistotou bedlivě zadívala do skal, uklouzla a rozmázla se na vrstvě borového jehličí. A ať se snažila jak chtěla, neubránila se překvapenému vykviknutí.

Automaticky jsem se přitiskla zády ke kmeni nejbližšího stromu a zaposlouchala se. Až na Laoisino opatrné, téměř neslyšné dýchání jsem neslyšela nic nepatřičného. Šelest a vrzání větví, zdálky rozčilený křik sojky – žádné šustění kožnatých křídel ani ostré ještěří skřeky. Alespoň prozatím.

Laoise otevřela pusu. Nehodlala jsem zjišťovat, jestli si chce postěžovat nebo má na srdci něco jiného. Naštěstí je moje spoléčnice holka chápavá, výhrůžný pohled podtržený syknutím mezi zuby rozšífrovala správně.

Čekaly jsme dlouho, než jsme se posunky a přikyvováním dorozuměly, že nic nebezpečnějšího než lesní mravenci na nás v nejbližším okolí nečihá. Pak mě Laoise – znovu očividně vyděšená – váhavě vedla dál podél úpatí skalního masivu a místa, kam chtěla došlápnout, zkoumala pečlivěji než řečené skály.

Já si jeskyně ve vyšší skalní věži všimla na první pohled, Laoise by ji možná přehlédla, kdyby se odkudsi shora neozvalo zvláštní, trochu kovové kňourání.

Vyplašená střapatá modroočka s mečem u pasu hodila hlavou dozadu tak rychle, až jsem zaslechla křupnutí nějakého obratle, a ruce se jí začaly třást.

„Rychle. Opatrně. Na krk. Bacha na zuby,“ mumlala Laoise horečnatě, lapala po dechu a s hrůzou klouzala očima nahoru a dolů po úzké, jenom lehce prošlapané cestičce vedoucí mezi věže skalního masivu. „Aisling...“ hlesla tak tiše, že jsem ji málem přeslechla, a zbytek věty se jí zadrhl v krku.

„Klid,“ broukla jsem stručně a ukázala jí fiólu s nažloutlou tekutinou. „Je ho dost pro nás obě, kdyby něco. A vařil ho nejlepší alchymista *Acadaemie*.“

Laoise mi ještě několik okamžiků zírala do očí a pak se rozběhla do kopce.

„Tak jo, jdem na věc,“ šeptla jsem si, abych alespoň sama pro sebe dusivou atmosféru situace nějak shodila, schovala

lahvičku s protijedem do kapsy a rychle vyrazila za svou svěřenkou.

Pokud jsem si myslela, že ji najdu klepat se za nějakým balvanem – jakože jsem si to myslela – dost jsem se přepočítala.

Z plácku mezi věžemi se ozvalo něco jako bojový pokřik. Protáhla jsem krok, co nejrychleji se vyšvihla přes skalní hranu, a pak už jsem stihla jenom vyjeknout leknutím. Očividně překvapený linto se tiskl bokem ke skále, zběsile cvakal čelistí a Laoise, která se přes jeho zuby neodvážila seknout ho do krku, mu vrazila meč do slabiny.

Právem rozlíčený linto se po ní ohnal, vyrazil Laoise z ruky meč, který mu pořád ještě vězel v boku, a v úzké, hroživě zubaté ještěří tlamě se ocitla Laoisina paže. To už jsem ale nejdelšími možnými skoky letěla přes sklaní plošinu a tasila vlastní zbraň, abych s ní zaútočila na perfektně vystavený lintův krk.

Ještě si mě všiml o okamžik dřív, než měl. Na poslední chvíli se ke mně obrátil čelem, Laoise při tom zavyla bolestí, jak se jí zuby zaryly hloub do svalů, a moje čepel neškodně sklouzla po hladkých šupinách a zarazila se až o křídelní kloub.

Srdce mi začalo vyvádět psí kusy, jak jsem se dívala do očí vzteklému lintovi.

Pud sebezáchovy se vzpamatoval a já uskočila z jeho dosahu. Pokusil se po mně chňapnout, ale nejdřív musel vyprostit zuby z Laoisina předloktí a to ho o životně důležitou chvíli zdrželo.

Laoise, která přes slzy vůbec nemohla vědět, kam běží, uháněla k pěšině, kterou jsme sem vylezly. Letným pohledem jsem zhodnotila její zranění jako rány, na které se neumírá.

Když nejsou otrávený, kmitlo mi hlavou. Uhnula jsem lintovi z dosahu a aniž bych z něj spustila oči, hrábla jsem do kapsy, pozpátku dotápala až k Laoise a vtiskla jí do dlaně lahvičku s protijedem.

Linto se vzpamatoval z překvapení a vyrazil k nám, opíral se přitom o složená křídla. Rána od Laoise ho sice zpomalila, ale rozhodně byl pořád v převaze.

„Stačí třetina,“ napomenula jsem učednici a myslela přitom na to, kam nejlíp zasáhnout.

„Zdrháme,“ zaškemrala Laoise.

„Musíme ho dostat,“ odsekla odhodlaně ta moje část, která si stála za hrdinskými ideály a zaklínačskou ctí, zatímco pud sebezáchovy jen šokovaně zíral. Laoise kníkla, znělo to jako zaskřípění skla o sklo, a přikrčila se o jedné z menších skalek na okraji plošiny.

Linto, v očích šílenství, zapomněl na opatrnost a natahoval krk, aby na mě dosáhl.

Šelma, já a v mojí ruce meč.

Přesně ta situace, kdy přebírají velení zaklínačské reflexy.

Úkrok dozadu, ve spodním oblouku švihnout čepelí, meč zasviští vzduchem a zasáhne karotidu. Uskočit před kapkami krve a před ostrými zuby. Trochu se přikrčit, aby čelisti cvakly neškodně vedle, a další rána.

Znovu jsem rychle ustoupila z lintova dosahu. Krvácel rychle a samotného ho to překvapilo, oči mu těkaly mezi mnou a rudými stříkanci na kamenné plotně. Držela jsem se z jeho dosahu, když křečovitě chňapal všude kolem sebe a mrskal ostnatým ocasem. Netrvalo dlouho, než výpady přešly v křeče, a pak ochably i ty. Linto se bezvládně zhroutil na zem.

Krev mi hučela v uších pořád silněji, teď už mohla soupeřit s mořským přílivem. *Bohové, stačilo takhle málo a umřela mi tu učednice! A to jsem chtěla bejt dobrá patronka?*

Co když umře i tak? Co když to Theodor zvorál? Co když...? Strach a hysterie si v mém mozku uspořádaly dostihy. Ruce se mi lehce třáslly, jak jsem se ohlédla po krvácející Laoise a modlila se, aby se napila protijedu, aby protijed fungoval, aby byla v pořádku.

Laoise ke mně zvedla pohled a zakvílela.

„To nic,“ pohnout rty mi dalo podivnou práci, „všechno bude dobrý-“

Levé rameno mi sevřely čelisti s proklatě ostrými zuby.

Reflex – švihnout mečem za sebe. Tenhle ještěr je drobnější, pohyblivější. A mnohem vzteklejší. Ona to bude spíš ještěřice. Na okamžik povolí sevření čelistí, aby na mě zařvala, ale neoddláí zuby dost na to, abych se jí mohla vytrhnout. Jenom si tím zranění ještě zhorším. Oháním se po ní čepelí meče, ale škupe se mnou sem a tam a meč v ruce zkroucené za zády taky není nejefektivnější zbraň.

Hlavně žes varovala Laoise, ty káčo! Ve zhnusení sebou samou, které mi projede celým tělem, si něco malého spokojeně oddechne. *Jo, hlavně že to neschytala Laoise.*

Přehodím si meč do levačky, pravou rukou rychle hmátnu do pouzdra v botě a bodnu ještěřici do krku nožem. Měkká stříbrná čepel sotva prorazí šupiny a linto není na stříbro alergický jako třeba upír, ale okamžik překvapení stačí alespoň k tomu, aby mě konečně pustila. Rychle ustoupím o krok dozadu, nuž zahodím, meč si vrátím do zdravé ruky a s výpadem jí ho vrazím do prohlubně pod hrudní kostí.

Uskočím z dosahu posledních křečovitých kousnutí, protože ještěřice se pořád snaží vzít mě na onen svět s sebou, a ještě zvládnou dojít těch pár kroků ke k smrti vyděšené Laoise. Moje učednice, oči vytřeštěné, mi rozklepanou rukou podává lahvičku s protijedem. Se zbytkem protijedu. Z původního obsahu zbývá sotva čtvrtka.

Větší část mě už otupěla, ale někde vzadu v hlavě se něco snaží spočítat, jestli mi taková dávka bude stačit. Nedopočítám se ničeho. Před očima se mi začne dělat temno, já se na zemi stočím do klubíčka a usnu. Nebo omdlím.

To bolí.

Proč mě to tak bolí?

Otevřela jsem oči a rychle zamrkala. Rozhodně jsem nebyla nikde, kde to znám. A navíc mě vážně pekelně bolelo rameno.

„Au,“ postěžovala jsem si nahlas.

„Aisling?“ Majitelka roztřeseného hlásku sedí někde za mnou a lapá po dechu, jako by brečela-

V okamžiku mi to všechno došlo. Laoise. Lintové. Moje prokousnuté rameno.

„Laoise, jsi v pořádku?“ Pokusila jsem se převalit na druhý bok a zavyla bolestí, jakmile jsem na zraněnou paži přenesla váhu. Moje učednice seděla opřená o skálu, kolena obtočená pažemi a na košili mokré fleky od slz. V odpověď na moji otázku jen trhaně přikyvovala.

„Výborně,“ ucedila jsem rezignovaně, opatrně jsem se zvedla do sedu a rozhlédla se kolem. Mrtví lintové v kalužích krve, na zemi můj nůž a Laoisin meč, všechno tak, jak jsem to nechala.

„Už nechci!“ vyjekla najednou Laoise s nádechem hysterie. „Já... už nechci!“

„Co nechceš?“ zeptala jsem se automaticky a zkoušela se postavit. Její meč ať si tu zůstane, ale nůž bych tu nechala nerada.

Laoise se roztrásla čelist tak, že nedokázala promluvit, jen klouzala pohledem ze mě na liny a zpátky.

„Už nechceš lovit?“ tipla jsem si. Laoise tichounce zakvílela a mně došlo, že mě asi z obzvláštního taktu a empatie nepodezřívá. Hubená, k smrti vyděšená, zraněná, v roztrhaném, zakrváceném oblečení, Laoise teď vypadala jako ztělesněné zoufalství.

Až ji takhle přivedu na Graaff, Rayner mě přerazí.

„Aisling?“ Laoisin hlas byl zvláštní směs arogance a strachu. „Já se na Graaff nevracím.“

Prima. Tak to bychom měli tu moji báječnou kariéru školitelky.

„Nikdo tě nenutí,“ vypravila jsem ze sebe unaveně.

Klapot kopyt – Faichan na mě klidně čekal pod kopcem, Laoisina koně našli gaoithští sedláci na polích u městských hradeb i s ulomenou krušínovou větví v otěžích – kousek za mnou ustal. Ohlédla jsem se; Laoise zastavila koně před vesnickým hostincem.

„Já se nevracím,“ prohlásila důrazně.

Chvíli trvalo, než mozek zařadil informaci do správných souvislostí. Pak moje sebeovládání zmizelo v prachu.

„To si piš, že se vracíš!“ zaječela jsem, šklubla otěží a přinutila Faichana otočit se na zadních. „Zejtra si dělej co chceš, ale dneska večer jdeš se mnou podat hlášení Raynerovi!“

„Nevrátím se tam!“ Laoise sebou v sedle šklubla jako umanuté děcko.

„Už takhle mě Rayner nejspíš vyrazí za to, že tě přivedu bez lovu, zraněnou a odhodlanou s výcvikem praštit, ale ten průšvih, že bych tě nepřivedla vůbec, to mi neuděláš!“

Laoise sesedla, podala otěže stájníkovi z hostince, který se odněkud vynořil, a ušklíbla se na mě. „To už není můj problém, mistryně.“

Seskočila jsem ze sedla a doběhla k ní dřív, než stihla vzít za kliku. Popadla jsem ji za obvázané předloktí a vláčela ji po cestě k hradu.

„Co to děláš?“ vyjekla plačtivě.

„Kašlu si na budoucnost,“ plácla jsem první, co mi přišlo na jazyk. Laoise to zaskočilo tak, že mi zapomněla dál nadávat a vzpírat se. Za odměnu jsem jí pustila zraněné předloktí a chňapla ji nad loktem, kde to přece jen tolik nebolelo.

„Aisling?“ zeptala se Laoise opatrně a nechala tázavý tón viset ve vzduchu. Prosit jsem se nenechala, potřebovala jsem to ze sebe dostat a jestli to chce Laoise schytat, tak proč ne.

„Když že už nemůžu být zaklínačská elita, protože na některý věci nemám sílu, když se nemám plést do šermu,

protože nemám výdrž, když se nemám snažit léčit, protože na lidi nemám klid a trpělivost, myslela jsem si, že můžu být školitelka, právě že nejsem nejlepší, právě že znám ty problémy, a co se stane? Dostanu na výcvik tebe, ty to zvořeš, málem se zabiješ, já tě z toho musím vysekat, mě jde o krk taky, protože zapomenu na svoje vlastní poučky, teď už fakt nemám moc na výběr a ty mi chceš ještě dělat problémy!“ Hlas mi přeskakoval a s Laoise jsem cloumala jako s hadrovou panenkou, až zakopla a upadla. Chvíli jsem na ni nechápavě zírala, pak se ve mně něco zlomilo.

„Promiň,“ vyletělo ze mě automaticky. Podala jsem učednici ruku a pomohla jí na nohy. „Promiň, Laoise, já to tak nemyslela, promiň...“

„Ale myslela,“ povzdechla si Laoise odevzdaně. „A máš pravdu, zvorala jsem to. Ale...“

„Ale já to zvorala taky,“ přikývla jsem. Chvíli jsme se na sebe unaveně dívaly.

„To je tak, když se holky snaží dokázat, že na to maj,“ zafilozofovala Laoise pološeptem.

„No jo,“ uvažovala jsem nahlas, „jenže ty se alespoň máš kam vrátit, když víš, že na to nemáš. Já to budu muset předstírat dál.“

Střapatá modrooká brunetka, které se pomalu začínala vracet pochroumaná sebedůvěra, se na mě dívala podivně prázdnýma očima. Ten výraz jsem znala; Laoise se o něčem dohaduje sama se sebou.

Neměla jsem náladu čekat, jak ten boj dopadne.

„Pojď, ať máme ten virvál za sebou,“ vyzvala jsem ji a pohodila hlavou k vrcholu kopce, kde mezi stromy prosvítala hláška graaffského hradu.

Neodporovala.

Příště se laskavě snaž, s tím mě velmistr vyprovodil ze své komnaty. Nic víc; prohlédl si zbídačelou Laoise, odkýval jí její

proslov o tom, že už se nechce věnovat zabíjení v žádné podobě, a pak mi řekl, ať se příště snažím.

Pokud je tohle Raynerův přístup k patronátům, už se nedivím, že mě moh školit arogantní neumětel Helmo. Ale jestli to má znamenat, že mi Rayner přidělí učedníka i z příštích prváků, tak si nestěžuju.

Cestou na *Acadaemii* jsem se zastavila v hostinci, kterému svěřila Laoise svého oře předtím, než jsem se na ní dopustila násilí. Tušení mě nezklamalo; čekal tam na mě Faichan v prostorném stání a účet za vodu a oves. Zaplatila jsem bez smlouvání, slíbila, že si ho ráno odvedu, a pokračovala čím dál hlubším šerem k důstojné kamenné budově.

Službu u brány měl našťestí Lyall, jeden z mála čarodějů, se kterými mám víceméně přátelské vztahy, a pustil mě dovnitř bez řečí. Propletla jsem se bludištěm chodeb až do ubytovacího křídla a proti svému zvyku zaklepala na dveře.

„Ano?“ I v tom jednom slově jsem rozpoznala rozespalost a zmátek. Vešla jsem dovnitř.

Theodor ležel v posteli a vypadal, že jsem ho probudila.

„Ais, co tu...?“ nedořekl a nejistě se na mně díval.

„Děkuju.“ Asi to nebyla právě reakce, kterou čekal, ale na nic lepšího jsem se nezmohla.

„Za co?“

Věcná odpověď mě nenapadla a patetická jsem být nechtěla. Vyloučila jsem z kapsy prázdnou fíolu a položila ji na pracovní stůl. Theodor mě sledoval a v očích se mu objevil strach.

„Aisling, co se stalo?“

Unaveně jsem pohodila hlavou, bez ptaní si lehla vedle něj a opřela si tvář o jeho rameno.

„Ais-“ zkusil to ještě jednou. A pak mě volnou rukou lehce obejmul.

Víc pro dnešek nechci.

Tak pravila věštba

Někdo zaklepal na dveře a v souladu s dobrými mravy čarodějů *Acadaemie* vešel řečenými dveřmi do místnosti dřív, než jsem ho k tomu stihla vyzvat.

„Dále,“ poznamenala jsem rezignovaně. Příchozí mi sice stál za zády, ale mých očí v sloup si stejně nejspíš všiml v zrcadle, před kterým jsem si rozčesávala vlasy.

„Už Theovi balíš, Ling?“ zeptal se Lyall a rychle se rozhlédl po pokoji. „Nebalíš,“ konstatoval. „Začni.“

Obrátila jsem se k Lyallovi čelem.

„Zaprvé, jmenuju se Aisling. Zadruhé, co bych mu měla balit?“

„Věci na cestu?“ navrhl Lyall konverzačním tónem a zcela samozřejmě se posadil na Theodorovu postel.

„Jakou cestu?“ Hřeben jsem položila na stůl s trochu větší silou, než bylo nutné.

Lyallovi pomaloučku mizel z tváře vyzývavý úsměv.

„Do Tosaithu? Zítř ráno?“ Zněl tázavě, skoro až nevěřičně.

„On se nepochlubil, že ho rektor posílá jako vyslance jednat s tosaithským králem o přístupu do jejich palácový knihovny?“

V hlavě se mi vynořilo celé hejno otázek, ale závod k hlasívkám nevyhrála zrovna ta nejdůležitější.

„O přístupu do knihovny se musí jednat?“

„Je-li to knihovna s knihami o magii a nachází-li se na území vazala Adoru, pak ano,“ potvrdil mi Lyall s mírně zvednutým obočím.

„Aha,“ spojilo se mi všechno v hlavě do smysluplného celku. „Magie je v Adoru nesmírně citlivé téma, a tedy tam ze všech vašich mágů jede jednat zrovna Theodor, jelikož spoléháte na to, že ho bude krýt diplomatická imunita jeho otce, se kterým už asi šest let nepromluvil?“

Lyall pokrčil rameny a udělal grimasu. „Více méně tak.“

„To je prima,“ padla jsem na postel vedle něj. Svému drahému příteli zřejmě nestojím ani za to, aby mi řekl, že zítra odjíždí na kdovíjak dlouho a prakticky na nepřátelské území, a to v den, který jsem si na něm, málem za použití vydírání, po dlouhé době vymohla pro sebe. Kdesi pod bublajícím vztekem to zabořilo. Lyall mě úkosem pozoroval a rozpačitě se kousal do jazyka.

Pak se dveře rozletěly znovu a do pokoje vrazil sám jeho obyvatel.

Lyall vyskočil z postele a s trochu křečovitým „mějte se“ se ztratil na chodbě, já zírala na Theodora a nenapadalo mě jediné slovo, které bych mu mohla říct.

„Lyall ti řekl, že jedu do Tosaithu.“ Theodor se neptal, ale i tak jsem přikývla. „Pokoušel jsem se z toho vyvléct.“ Posadil se vedle mě a položil mi ruku na stehno. „To se mi nepovedlo, rektor na tom dost fanaticky trvá. Ale mohla bys jet se mnou, jestli chceš.“

Rty mi škubnul úsměv. „To zní líp,“ připustila jsem. „Ale myslíš jako tvoje stráž, nebo jako tvůj doprovod?“

„No, to je těžký. Doprovod by asi líp odpovídal tomu, co jsem ti slíbil-“

„Těší mě, žeš nezapomněl,“ nedokázala jsem si odpustit drobnou jedovatost. Theodor se na mně zadíval maličko vyčítavě – *nepodceňuj mě tolik* – než pokračoval: „Ale jako mojí stráž by ti *Acadaemia* zaplatila.“

„Platit mi za to, že budu s tebou?“ Drapla jsem polštář a přetáhla s ním Theodora po hlavě. Rychle mi ho sebral, pevně mě chytil za obě zápěstí, přitáhl si mě blíž a nádherně se usmál.

Pak jeho pohled pohasl a změnil se.

„Ais, jestli to má znamenat ano, tak by sis měla sbalit.“

„Bála jsem se, že to řekneš,“ povzdechla jsem si a rezignovaně vstala. Jít v noci na graaffský hrad není zrovna nejpříjemnější cesta.

Tosaith má své kouzlo.

Za dhamskými hranicemi jsem zatím byla jenom jednou a elfy jsem taky potkávala málokdy. V prvéku na léčitelství nás jeden elf učil botaniku, z kteréžto doby pochází veškeré moje povědomí o jeho národě. A teď jsem byla v jejich zemi, já jsem tu cizinka, o mně si budou elfí děcka večer špitat, že viděly *amháin* – a mně to nevadilo. V zemi elfů jsem se cítila podivně příjemně, rozhodně líp, než tenkrát v Castelgrande. Líp než ve spoustě míst, kam jsem přijela za prací. Tosaithské lesy, kopce a města mají svou zvláštní, domáckou auru.

Cesta k tosaithské hranici nám trvala týden. Většinu té doby Theodor zachmuřeně mlčel, pořád dokola pročetl několik listin označených erbem *Acadaemie* a spíš než na okolní zemi se díval kamsi do svých představ. Já žádné takové starosti neměla, v hlavě se mi mlela spousta otázek, nápadů, někdy jsem se až třásla, jak jsem silou vůle držela jazyk za zuby. Jenže už dávno jsem se naučila, že lámat z Theodora odpověď násilím je efektivní přibližně stejně jako jít na válečného mága ozbrojen práčnivou plátkou z plotu. Tak jsem si tiše užívala cestu a nejpalčivější myšlenky broukala do ucha Faichanovi.

Tosaith je malá země, za další dva dny se za obzorem vynořil obrys věží královského hradu. Faichan spokojeně pohodil hlavou a zrychlil – nějak jsem si komoně rozmazlila, vyloženě se do stáje těší – a já si ani nevšimla, že klapot kopyt Theodorova koně za mnou utichl.

„Aisling?“ Faichan se se mnou otočil a vyrazil opačným směrem jen s krajní neochotou. „Doprovod, ne stráž, pamatuješ?“

„Pamatuju, co s tím?“

„Byl bych rád, kdybys schovala ten meč. A medailon.“ Zvlášť na medailon se zaklínačským erbem se Theodor zadíval dost nevrle. Až tak, že jsem si honem sáhla za krk, rozvázala tři uzly na koženém řemínku, na kterém odznak cechu nosím, a schovala ho do kapsy. Meč jsem úplně uklidit z dohledu

nemohla, ale alespoň jsem ho připnula k sedlu místo k vlastnímu opasku, aby nebyl tak nápadný.

Když ani to Theodora nijak viditelně nepotěšilo, uvědomila jsem si v plné míře, jak moc je nervózní.

„Co se děje, proč?“ Možná nebyl dobrý nápad se ho přímo zeptat, ale nakonec to vyšlo nastejno jako mlčení, protože Theodor, bez jediného náznaku, že mě slyší a vnímá, pobídl koně a zamířil do podhradí.

Otěže, které mi odírají prsty už desátý den, mi najednou v rukou připadají podivně cizí. Chvilku trvá, než mi to dojde – že pokud se něčeho bojí Theodor, asi bych se měla bát taky.

Ještě přede dveřmi audienčního sálu královské rady, omalovanými tak, aby připomínaly mramor, mě Theodor nevybíravě nabral loktem pod žebra. Asi další připomínka, abych povolala do akce svoje vybranější chování, které jsem podle jeho mylných představ nabrala v raném mládí doma v Cill Airne. A pak mě skrz ty dveře prostrčil do místnosti.

Tosaithskou královskou radu představovalo pět postarších, důstojně vyhlížejících elfů oblečených v měňavých tmavozelených pláštích. Okamžitě na mě dolehla jemná atmosféra samozřejmé, nevynucené autority a i bez Theodorova šťouchance by mě bývala usadila stejně účinně.

Elf sedící u půkruhovitého stolu uprostřed nás pozdravil úklonem hlavy a promluvil.

A já si uvědomila, že jsem tu beztak úplně k ničemu, protože elfštinou neumím ani kváknout.

Že Theodor ovládá elfský jazyk celkem plynně, mě asi překvapit nemělo. Sice mu chyběla melodická intonace a působivý přízvuk tosaithských reprezentantů, ale zřejmě alespoň rozuměl, co mu vykládají. Já se celou tu dobu, co se mi kolem uší ovíjely vlnky nesrozumitelných slov, snažila nepřeslapovat, nehrát si s okrajem tuniky a nerozhlížet se moc nápadně kolem. I tak se na mě co chvíli některý elfí rádce

zadíval s nevstřícným výrazem, asi nemohli přijít na to, proč si čaroděj vybral jako doprovod zrovna mě. Radši jsem se těm pohledům vyhýbala a prohlížela si vysoké ebenové skříně s mnoha policemi plnými knih v odřené vazbě a nedbale převázaných pergamenových svitků, zlatem rámované obrazy bývalých tosaithských králů a těžké, trávově zelené závěsy na oknech.

Trvalo nepříjemně dlouho, než Theodor předal radě seznam témat a materiálů, ke kterým si chtěl vybojovat přístup. Ale konečně, když už jsem pod protivnými pohledy elfů začínala dostávat křeče a z nudy si v duchu recitovala trubadúrské balady, elfové sklonili hlavy na pozdrav. Koutkem oka jsem zahlédla, jak jim to Theodor oplácí, honem taky šklubla hlavou a ráda z audienční síně vypadla.

„Nerozuměla jsem jim ani slovo – co říkali, jak to šlo?“ zeptala jsem se nedočkavě. Než mi Theodor stihnul odpovědět, vrhl se ke mně mladý plavovlasý elf s vlasy svázanými do ohonu a chňapnul mě za paži nad loktem.

“Go bhfuil tu bheannearch!” vyhrknul a zíral na mě rozzářenýma očima.

Překvapením jsem ztuhla a nezmohla se na víc, než zběsilé pomrkávání a šilhání po Theodorovi, aby mi pro všechny bohy vysvětlil, o co tomu klučinovi jde.

Ani čaroděj neměl zrovna nejrychlejší reakce.

“Uhm, teda... on... vlastně... on říká, že jsi... že jsi *fénix*,” přeložil mi nakonec váhavě.

„Ne. Ne, rozhodně nejsem. Ne. Jak se řekne elfsky ne?“ obrátila jsem se na Theodora.

„Ty mi nerozumíš, já nemyslím fénixe ptáka, já myslím tvoje...“ Místo výrazu, na který si elf v dhamštině nemohl vzpomenout, si sáhnul přes rameno a namotal si na ukazováček pramen vlasů.

„Aha,“ brouknul Theodor, kterého situace zničehonic zaujala. „Bheann – hlava, earch – plamen, pěkná slovní hříčka.“

„A co z toho? Nejsem snad jediná zrzka na světě, ne?“

„Ty jsi... my jsme... je psáno... pojd'!“ škulbl mi světlovlasý, v dhamštině zjevně slabý elf paží a táhl mě chodbou kamsi do útrob královského hradu.

„Hej! Hejhejhej – hele –“ Tváří v tvář elfovi mě v nadávání brzdilo vědomí, že by mi dost možná nerozuměl, ale vytrhnout ruku z jeho sevření bylo mezinárodně srozumitelné gesto.

„Okamžitě s tím něco udělej!“ zasyčela jsem na Theodora a navyklým pohybem k němu přiskočila tak, abych ho měla těsně za zády. Obyčejně podobnému účelu sice slouží zdi a stromy, ale nikdo mi nebude tvrdit, že je tohle normální situace.

„Co asi?“ zabrblal mi za hlavou ublíženě.

„Nevím, já jsem tu jako doprovod, ne ochranka, pamatuješ?“

Plavovlasý elf na nás zíral nejistě, ovšem s rostoucí netrpělivostí.

„Poslouchej,“ oslovil nakonec Theodora, „já jsem ze školy, ze školy vysokých... vysokých umění. Víme o bheannearch,“ ukázal na mě, „a rádi bychom se s ní... seznámili.“

Poprvé jsem si doopravdy uvědomila rozdíl mezi lidskýma a elfíma očima. Oči elfů jsou takové... jasnější. Zářivější. Pokud jde o tohohle konkrétního chlapce, tak skoro fanaticky zářící.

„Na co potřebuje škola Aisling?“ zeptal se Theodor ostře. „Na co potřebujete bheannearch?“

Elf asi vyhodnotil čaroděje jako způsobilějšího ke komunikaci než mě samotnou, ale nepřestával po mně střílet nadšenými pohledy.

„Bheannearch je bojovnice. Bude bojovat s démonem, jenž nás trápí. A přemůže ho.“

“Doprovod, ne ochranka!” zaduněl mi v hlavě Theodorův hlas, zatímco mi pravá ruka navyklým, tisíckrát provedeným pohybem sjela k levému boku a hledala jílec meče.

“Aisling není žádná bojovnice-” Div že se čaroději od pusy neprášilo. Já si nervózně přejížděla prsty po opasku.

“Ten boj bude muset chvílku počkat, než si dojdou pro meč.”

“Bheannearch! Ta sé bheannearch!” šuškaly si skupinky elfů shromážděných podél stěn školní knihovny. Šuškaly si vážně intenzivně, protože tam nebylo víc než patnáct studentů školy vysokých umění, ale uctivý šepot se nesl místností v mnoha – poněkud znepokojivých – ozvěnách. Žádný z nich nevypadal víc jak na dvacet, i když u elfů těžko říct.

Plavovlasý mě napůl dovedl, napůl dovlekl doprostřed místnosti a při mém představování, díky bohům, použil dhamštinu.

“To je bheannearch a ona nás zbaví démona!” ohlásil skoro zbožně přihlížejícím spolužákům. A pak nastalo nepřijemné ticho.

Vhodná chvíle pro praktickou stránku věci.

“Uhm. Hezký den. Jmenuju se Aisling, jsem mistryně zaklínačka Graaffského institutu a lovit nestvůry je moje povolání. Potřebovala bych o tom vašem démonovi vědět co nejvíc, co všechno se tu stalo, jak ta šelma útočí, kdy se objevuje... cokoliv, co mi můžete říct.”

“A nejdřív ze všeho mi řekněte,” vmísil se do věci Theodor, který nečekán nezván klusal chodbami za mnou a teď nervózně postával u dveří, “jak jste věděli, že je Aisling zaklínačka. V Tosaithu není pracovně a nikomu zde jako graaffská mistryně představena nebyla. Jak jste to zjistili?” Dívčina, která na čaroději doteď visela obdivným pohledem, ucukla, když Theodor nervózně mávl rukou a ze špiček prstů mu vytryskly oranžové jiskřičky. *Rozmysli si, co mu odpovíš*, poradila jsem v

duchu svému světlovlasému únosci, *Theodor nervózní tak, že pořádně neovládá energii, je hodně nebezpečnej protivník.*

“My jsme nevěděli, že bheannearch je za-klí-naška,” vyhrknul plavovlasý honem a mimoděk od čaroděje ještě o krok ucouvl, ačkoliv mezi nimi už tak byly dobré tři délky. “Věděli jsme, že démona nás zbaví bheannearch, protože... protože tak pravila věštba,” upřel na mě safírový pohled.

Já snad špatně slyším. Určitě jsem se přeslechla. Co já mám co dělat v nějaký elfí přepovědi?

“Jaká věštba?” zeptal se ostře Theodor a vykročil za plavovlasým. Ten, oči vytřeštěné strachem, teatrálně došmátral až k jedné z polic plných knih, chvítku hledal, než našel obzvlášť objemný svazek, odnesl si ho ke stojanu a začal v něm horečně listovat.

“Tady!” zabodnul pak vítězně prst do jedné stránky a pokynul Theodorovi, aby se přišel podívat.

Čaroděj se ke knize nehrnul nijak nadšeně, ale jeho výraz se maličko, téměř nepostřehnutelně uvolnil. Vztek a nejistota ustoupily akademickému zájmu.

“A město bude sužovat noční přízrak,” slabikoval si pomalu a trhaně, hádala jsem, že překládá z elfštiny, “bude čerpat z života lidu a nepřemůže jej nic, až přijde fénix a zbaví město oné kletby. No dobře, dejme tomu, ale jak víte, že se to týká právě Aisling?”

Safírový pohled zapátral v davu a ke knize jako na povel přiskočila vysoká, kostnatá elfka, krásné černé vlasy spletené do copu na zádech.

“Celá pasáž odsud,” přelistovala několik stránek dopředu, “až sem,” otočila hrst listů najednou, “se týká této doby, tohoto roku, dvě stě padesát let po konci velkého věku. My jsme studenti dějin, ale nesledujeme jen to, co se stalo – sledujeme i myšlenky za těmi činy, vize, se kterými se dějiny tvořily. Studujeme to, co čekali, že se stane. Víme, co bylo kdysi o dnešku psáno. A když zemřela Líadan, lékařova dcera, tak

podivně, v noci... věděli jsme, že je to démon, o kterém mluví věštba. A hledali jsme bheannearch.” Za jejími zády se zableskl pyšný modrý plamínek. Plavovlasý mě vyčíhal v zámku, bude slavný, že našel fénixe.

Čaroděj převracel stránky, oči se mu míhaly, jak cosi hledal. Neměla jsem tušení, po čem to pátrá a co s tím pak hodlá dělat. Ve svalech se mi usadila nepříjemná tíha nicnedělání.

“Fajn, věštba nevěštba, jsem zaklínačka a tohle vypadá jako práce pro zaklínače, tak jdeme na věc. Řekne mi někdo, jak ten démon útočí a co se tý holce stalo?”

Elfové váhavě přikyvovali, k řeči se neměl nikdo. Theodorův pohled mi nerozdrásal kůži do krve a neproklál mě skrz naskrz, ale rozhodně se o to poctivě pokusil.

Zpoza jednoho sloupu podloubí domu na náměstí jsem opatrně sledovala, jak se k poražené ovci, ze které se po dláždění volně rozlévala krev, plíží dva skřípavě oddechující stíny. V duchu jsem počítala, kolik upírů se do léčky chytlo za poslední čtyři dny. S těmihle dvěma se dostanu na jedenáct, a to už je na tosaithské podhradí smečka velká až až. Budu doufat, že tihle jsou poslední, že na krev dobytčete, které nechám podříznout zase pozítří, se nikdo nakrmit nepřijde.

Mám vlastně docela štěstí, že jsou jenom dva. Krvesajové jsou sice malí a zaklínačským pohledem viděno neškodní, ale umí sebou zatraceně rychle hodit, když se po nich člověk vrhne s mečem. A když mi teď odpadli všichni pomocníci, jsou dva upíři naráz přesně akorát.

Pomaloučku jsem zvedla malou kuši a začala rozmýšlet výstřel. Dala jsem si dobrý pozor, abych se postavila od upírů po větru, jen teď musím vítr správně odhadnout, nerada bych chybila. Šipka má začerněný hrot, nemusím se bát, že se zaleskne a prozradí mě.

Ještě kousek... výdech... stisknout spoušť. Střela proletí vzduchem a vzdálenější upír překvapeně zakňourá. Než

krvesajům dojde závažnost situace, vyřítím se zpoza sloupu a druhého skolím dvěma údery meče, načež dám ránu z milosti i prvnímu.

“Tak, to jsou další,” zazněl rezignovaný hlas ze stínu podloubí a následně se z něj vyloupila silueta Tuathala, mého plavovlasého objevitele.

První lov se mnou, byť neochotně a s tisícem zbytečných řečí, absolvoval Theodor a elfy jsem od sledování, jak se plní věštba, musela odhánět nepěknými výhrůžkami. Podruhé mě Theodor poslal k čertu a nadšené elfy jsem tedy využila jako střelce. Napotřetí už nikoho plnění věštby nezajímalo, upíří a ovčí krev se elfům rychle okoukala a Theodor naznačoval, že jestli ho požádám o pomoc, pošle mě do mnohem horších míst než jen k čertu. Dostavil se jen Tuathal, bez nadšení, zato s obšírným vysvětlením, proč s sebou nemá kuši.

Bohové, dejte, ať už tu žádní upíří nejsou, už tak moje oblíbenost klesá jak upuštěnej kámen.

“Hotovo už? Byli to všichni?” zeptal se elf unaveně. Opírání se o zeď zřejmě vyčerpává.

“Nevím.” Vylovila jsem z batohu kus hadru a otřela do něj krev z čepele. “Řekla bych, že jedenáct je na takovýhle město docela velká smečka, ale jistá si být nemůžu. Ještě nejmíň jednou na ně nastražím, zase za dva dny.”

“Už ne,” pohodil nesouhlasně hlavou a pak se mi zadíval do očí. V šeru našťestí ta jejich pronikavá modrá tolik nezářila. “Bheannearch, my máme potíže. Vždycky uklidit... zbavit se...” ukázal bradou na těla ovce a upírů, “umýt krev, zahladit stopy. Nikdo nesmí vědět, že ty jsi tady, bheannearch, a ty nám to neulehčuješ.”

“Cože?” Prsty se mi na jílci výhrůžně sevřely. Radši jsem meč zastrčila zpátky do pochvy, aby si to Tuathal nevyložil špatně. “Jak, nikdo o mně nesmí vědět? O co tady jde?”

“Bheannearch-”

“Říkej mi Aisling, prosím tě,” přerušila jsem ho. Podíval se na mě dost nepříjemně.

“Bhea- Aisling,” opravil se, když jsem předvedla vzteklou grimasu, “ty přece víš, co je tohle za zemi. Pod Frolikem Adorským. Už tak je moc nebezpečné, že přijel tvůj čaroděj studovat. Jestli Frolik zjistí, že skutečně čaruješ...” Nechal větu významně myslet ve vzduchu.

“Já přece nejsem čarodějka!” vyjela jsem na elfa s tentokrát nehraným vztekem. Rychle mi zakryl pusou dlaní.

“Bheannearch, nevím, co jsi, ale vím, že vojáci by se tě neptali,” napomenul mě důrazným šeptem.

Na chvíli se ve mně pralo pochopení se vzdorem – já prostě nejsem čarodějka, ať se moje povolání obrací z kterékoliv strany, a uhájím si to i před adorským vojákem.

Pak se náměstím rozlehlo velitelské zavolání.

“Jménem noční hlídky – stůjte a odhod'te zbraně.”

“A do háje,” kousla jsem se do rtu.

Něco kovového zazvonilo o dlažbu pod našima nohama. Automaticky jsem se k tomu shýbla a zjistila, že Tuathal, poslušen rozkazu, odhodil stříbrný nůž na ryby.

O tom, s jakými amatéry poslední dobou lovím, jsem uvažovala, dokud k nám čtyřčlenná hlídka nedoběhla a neobklopila nás. A když jsem se pokusila oplatit jejich veliteli vyzývavý pohled, něco se ve mně zlomilo a najednou mi bylo jedno, že mě vedou do šatlavy.

Oni to udělali.

Oni to udělali.

Oni to udělali.

Čelem a lokty jsem se opírala o mříže svého dočasného obydlí v královském vězení a pokoušela se zaujmout ke své momentální situaci jednoznačné stanovisko. Pro začátek si třeba ujasnit, jaké z toho mám pocity. Naštvaná, rezignovaná, ublížená? Vyděšená?

Na druhé straně mříže jsem si propletla prsty dohromady a opřela se o místy prореzlý kov větší vahou. Vždyť to ani není poprvé, co jsem kvůli práci skončila pod zámkem. Akorát že teď mě obviňují z čarodějnictví, zatímco tenkrát v Rhodri to bylo za dluhy v hospodě.

Držej mě tu jako čarodějkou, zopakovala jsem si a krk se mi najednou sevřel, jako bych už na něm cítila katovu smyčku. *Tohle není benevolentní Dhamsa, kde můžeš s magií lovit, bavit se nebo vydírat městský rady. Tady je prakticky Ador, kde se za magii věší.*

Jenže já nejsem čarodějnice.

“Nejsem čarodějnice,” zopakovala jsem si nahlas. Z ústí boční chodby vykoul vysoký, svalnatý a od pohledu dost nepříjemný elf a pohrdavě si odfrkl. Smyčka kolem krku jako by se utáhla ještě trochu víc a neomítnuté stěny cely najednou hrozily sevřít mě a rozmačkat. Zatřepala jsem hlavou, ale moc to nepomohlo.

Theodor! vylovila jsem z víru v hlavě jedinou povzbuzující myšlenku. *Theodor o tom už určitě ví, a nějak mě dostane ven. Vždycky mě vytáhl z průšvihů, na který jsem nestačila. Theodor mi zase jednou zachrání život.*

Theodor je čaroděj, upozornil mě chladný, vypočítavý hlásek podvědomí. *A jestli se zaplete do čarodějnickýho procesu, velice snadno může přijít o kejhák sám.* Uvědomila jsem si, že mám přišerně studené ruce, a chabě, vzdáleně si přála hrnek čaje, o který bych si je ohřála.

Ne, Theodor by mě tu přece nenechal. Vzal mě sem s sebou, musel s tím počítat. Musí mít nějaký plán.

Jo? Počítal s tím, že tu přes jeho zákaz uspořádáš upířský jatka a necháš se chytit?

Tosaith mě chce popravit jako čarodějkou, přerýkala jsem si znovu a najednou mi to nepřišlo jako omyl, ale jako velice reálná vize budoucnosti.

Křečovitě jsem se chytla mříží a doufala, že si strážný nevšimne, jak se mi roztrásly ruce.

Já tady umřu.

Umřu, umřu, umřu, to slovo mi poletovalo v hlavě v tisíci opisech, bušilo do spánků a dusilo v krku. Na kamenné podlaze vystlané náručí slámy jsem se stočila do klubíčka a zírala před sebe, aniž bych něco viděla, ani zdi a mříže, ani graaffský hrad, spolužáky, Brana a Ulicka tenkrát, jak jsme přelstili nepoctivýho výběřčího daní, Lyalla a Neru na plese Acadaemie, Theodora... Všechny smysly mi zahltila všudypřítomná skutečnost koncentrovaná v jednom slově. *Umřu.*

“...paní Aisling!”

Když jsem si konečně uvědomila hlas zvenčí, měla jsem pocit, že už na mě chvíli mluví. Pomalu jsem se vyškrábala do sedu. Za mříží stál postarší elf v temně modrém taláru a naléhavě opakoval moje jméno. Natáhla jsem ruku po zrezivělém kovu a s vynaložením neobvyklé námahy se postavila. I tak mě elf převyšoval skoro o hlavu. Jeho obličej mi byl matně povědomý, že by některý ze členů královské rady?

“Paní Aisling, chystá se s vámi přelíčení. Ohledně vaší osoby se jedná o formalitu, Ador proti vám nemá žádné důkazy, ale je nutné, abyste důrazně popřela veškeré-” na okamžik se zarazil, pak o poznání hlasitějším tónem načal novou větu. “Nemusíte se ničeho obávat, paní Aisling, tribunál je obeznámen s podstatou povolání zaklínače, jedná se skutečně o pouhou formalitu.” V jeho jantarovém pohledu bylo něco, co s uklidňujícími slovy nepříjemně kontrastovalo. Z boční chodby se vynořil známý elfí strážný s dalším kolegou. Žlutooký elf mě probodl posledním podivně nervózním pohledem a pak ustoupil od dveří, aby je stráž mohla odemknout a vyvést mě ven.

Několikrát jsem se zhluboka nadechla, jak mě stráž vedla chodbami, zřejmě k soudní síni, a zadoufala, že mi před výslechem dají najíst, že mě nechají se umýt. Až před velkým, honosně zdobeným portálem mi došlo, že takováhle privilegia zřejmě obžalovaní nemívají.

Jantarový pohled na mně celou tu dobu přímo visel. Před vstupem do síně ke mě jeho majitel přistoupil a rychle, ale opatrně mi vytahal z vlasů stébla slámy. Zvedla jsem k němu oči a pokusila se na něj vděčně usmát; v krku jsem měla tak sucho, že by se každý pokus o slovo změnil v chrapot. Elfovy rty se lehoučce chvěly, jako by chtěl něco říct, ale nemohl se k tomu odhodlat. Upustil na zem hrstičku slámy, kterou mi vylovil z hlavy, a jemně mě postrčil do sálu.

“Obžalovaná Aisling as Cill Airne, věk dvacet tři, povoláním zaklínačka, absolventka Graaffského Institutu?” zaduněl pod klenbou obrovského sálu hromový hlas. Sklouzla jsem pohledem po stupňovitých lavicích podél tří stěn, než mě strážní postrčili doleva, tak, abych stála čelem k soudci a jeho tribunálu. Soudit mě měl drobný černovlasý elf s úzkou, ostře řezanou tváří a pichlavýma očima.

Dlouho na mě beze slova zíral, než mi došlo, že jeho rekapitulace byla formálně vzato otázka.

“Ano,” zachraptěla jsem.

“Čím jste se zabývala během svého pobytu ve městě Tosaithu?” pokračoval soudce.

“Lovem upírů.” Z pusy už mi vycházelo jenom podivné skřehotání a vyschlý krk začínal bolet.

“Na čí žádost?”

“Školy... studentů školy vysokých umění.” Možná bych řekla ještě něco navíc, ale v krku mi vzduch drhnul tak, že jsem se málem rozkašlala.

“Kdo vám s tímto lovem pomáhal či vás při lovu doprovázel?” Soudce trochu přimhouřil oči. Tohle je důležitý, holka, o to mu jde, soustřed' se...

Odporný pocit, že se tu děje něco důležitého a mě to uniká.

"Kdo vám pomáhal?" zahřměl elf znovu.

"Studenti, hlavně Tu-" Tuathalovo jméno mi v ústech přerval záchvat kašle. V krku mě zabolelo tak, že jsem se za něj jednou rukou chytla, druhou jsem si držela před pusou.

"Ctihodný, paní as Cill Airne je zjevně vyčerpána," ozval se za mnou jemný, melodický hlas, něčí ruce mě měkce vzaly zezadu za lokty a nasměrovaly mě k nejbližšímu prázdnému místu na lavici. "Žádám, abyste jí dopřál odpočinek. Můžete mezitím předvolat další svědky."

Ztuhle jsem se posadila, nechala si do ruky vtisknout pohár s vodou a poslouchala, jak soudce předvolává vyslance Theodora Carwyna.

"Theodor Carwyn, věk dvacet pět let, adept alchymie, *Acadaemia Magica*?" přeptal se soudce, Theodor přisvědčil a elf s pichlavýma očima ho začal vyslýchat. Důvod cesty do Tosaithu, obory knih, které tu studoval, potenciální využití získaných znalostí. Jestli ví, co jsou zač upíři. Jestli je někdy viděl. Jestli zná...

"...zde přítomnou obžalovanou Aisling as Cill Airne?"

Světlovlasý čaroděj se na mě zadíval. No tak, Theodore, pomoz mi, dostaň mě z toho...

"Je to moje stráž. Poslala ji se mnou *Acadaemia*."

"Jak dobře ji znáte?"

"Vlastně vůbec," pokrčil čaroděj rameny.

"Jste si vědom toho, že vaše stráž opakovaně porušila tosaithské zákony zejména ohrožením obyvatelstva, podezřením z provozování magie a neoprávněnou porážkou zvířete?"

"O tom jsem neměl tušení." V Theodorově hlase zaznělo pobouření a nesouhlas. "Ale jak jsem řekl, v podstatě ji neznám."

Nezná, nezná, nezná, rezonovalo mi v prázdné hlavě, *Theodor tě nezná, nezná, nezná, umřeš tu, umřeš, umřeš...*

Nezná...

Umřeš...

Nezná!

Žlutooký elf natáhl ruku právě včas, aby mi vzal z ruky pohár, který mi začínal klouzat mezi prsty. Usmíval se na mě mírným, vstřícným, povzbuzujícím úsměvem. Významným úsměvem.

Praštila bych ho, kdyby nebyl v téhle zemi jediný, kdo se ke mně chová hezky. Kdybych na to měla sílu. Kdyby mělo cokoli v mé existenci ještě nějaký smysl.

Nehnula jsem ani prstem.

Soudce asi skončil s výsledkem; hlasy utichly a kolem mě prošel čaroděj, ani se po mně nepodíval. Elf z městské rady mě vzal za loket, vytáhl na nohy a dostrkal zpátky před soudcovskou lavici. Sama bych se k pohybu nepřiměla. Soudce začal mluvit, hned zkraje jsem postřehla svoje jméno, řeči kolem jsem nezachytila. Vždyť je to, u všech bohů, stejně úplně jedno.

Mluvil dlouho, a když konečně zmlknul, ještě mě na rozloučenou probodl obzvlášť nepříjemným pohledem. Otupěle jsem čekala, až mi na pažích přistanou dlaně dozorců a začnou mě strkat zpátky do cely nebo na šibenici nebo co se mnou vůbec hodlají udělat. Místo toho do mě jemně šťouchl žlutooký elf a postrčil mě k východu. Strážé se ruší? Jak to?

“Jak to?” dostala jsem nakonec z pusy, zatímco mě můj průvodce vedl chodbami za další a další rohy, až jsem úplně ztratila přehled o tom, kde jsem.

“Okamžik,” odbyl mě elf, v kdovíkolikáté chodbě se konečně zastavil, otevřel nenápadné dveře a vznešeným gestem mě vybídl ke vstupu. Všourala jsem se dovnitř a bez vyzvání sebou praštila na nejbližší židli. Moc na výběr bych stejně neměla, pomenší místnost byla zařízená dost skromně, krom psacího stolu a dvou židlí už v ní byly jen rozhlehlé skříně plné knih a velký stojan na mapy.

Elf si sedl naproti mě, přes stůl na mě upřel jantarový pohled a ulehčeně si povzdechl.

“Všechno dobře dopadlo.”

“Jak, dobře?” Ruka se mi vymrštila a dlaň uhodila do stolu snad sama od sebe. “Jak, všechno?” zasípala jsem. Elfovi se na tváři objevil alespoň náznak netrpělivosti.

“Na svobodě jste i vy, i všichni, kdo vám pomáhali s tím nesmyslem s věštbou.”

“Já věděla, že jsou věštby tak akorát na dvě věci,” zamumlala jsem si spíš pro sebe, ale elf mi rozuměl.

“Kvalitní věštba v rukou zkušeného historika může být velice informativní a užitečná, slečno Aisling,” napomenul mě. Pak sepnul dlaně před obličejem a naklonil hlavu ke straně. “Ale studenti z věštby o fénixovi nadělali skutečně takříkajíc guláš,” přiznal.

“Takže nejsem bheannearch předurčená k záchraně města před démony? Díky bohům za ty dary,” procedila jsem skrz zuby. Elf se pousmál.

“Slečno Aisling, vykonala jste pro Tosaith velký kus práce a rád bych vám za to vyjádřil svůj vděk, ale... ne, bheannearch zmiňovaná ve věštbě nejste. Studenti tento výraz špatně pochopili, zapomněli, že slovní spojení *bheann earch* se používalo především v přeneseném významu, *planoucí* neboli *bystrá mysl*, s barvou vašich vlasů to skutečně nemělo nic společného. Nechci samozřejmě podceňovat váš intelekt,” dodal rychle. “Hlavní chybou v jejich výkladu věštby bylo nesprávné pochopení datace. Tato studijní skupina má velmi... novátorský a nepodložený přístup k věci,” povzdechl si. “Použili značně neortodoxní výklad dat Velkého Věku, takže se ve výsledku zmýlili přibližně o dvacet let.”

“Tak já přijdu za těch dvacet let.” Opřela jsem se o stolní destu a vstala. “Doprovodíte mě ven?”

Pootevřel ústa, ale neřekl nic, přikývl a vykročil ke dveřím.

“Ještě...” zarazila jsem ho. Hlas mi v krku vyhrožoval třesem a selháním, ale to se mi teď vážně nehodilo. “Co Theodor?”

“Pan Carwyn vás doprovázet nebude a nemůžete se s ním vidět ani zde.” Elf mluvil tiše a přísně. Polkla jsem naprázdno a tupě vykročila za ním.

Stáje. Od podkoního převzít otěže nasedlaného Faichana. Žlutooký osobně mi pomáhá do sedla.

Město. Podkovy klapou. Elfí obličej se po mně otáčí. Ticho, nikdo uctivě nešeptá Fénixovi na pozdrav. Domnělému Fénixovi.

Pole, louky, les. Faichan kluše drobně, pravidelně, měkce, pak přejde do kroku, protože mu v sedle nadskakuju jako žok.

Šeří se. Nejsem schopná nad tím přemýšlet, sesednu, až když se Faichan zastaví na okraji lesa, ze kterého vytéká potok, a odmítne jít dál.

Rozhodím deku na zem, praštím sebou na ni, ruce si omotám kolem sebe a rozbřečím se.

Theodor... Bohové, proč mě v tom nechal? Vážně nemohl nic dělat? Nebo ho prostě omrzelo tahat mě z průšvihů? Theodore... vrať se.

Theodore, miluju tě.

A se svítáním se vyškrábat do sedla a vyrazit zase dál.

Faichana nechám ve stájích dole ve vsi a na Graaff jdu pěšky. Co jdu; běžím. Letím lesem hlava nehlava, do kopce, přes kameny a popadané stromy, v boku mě snad něco dloubá dýkou, jako to bolí, ale nepovolím, krev mi v žilách teče šílenou rychlostí a já cítím, že žiju. Alespoň fyzicky.

Proběhnu přes první nádvoří, zastavím se v bráně, opřu se o jedno její křídlo a prudce oddechuju. Na plácku pod okny pokojů Bran štípá dříví a Ulick s Lachlanem ho odnáší kamsi do hradu.

Bran si mě všimne jako první. Nechá dříví dřívím, sekeru
zatne do špalku a rozběhne se ke mně.

“Ais, co se stalo?”

MEČ, CO NENÍ ZE STŘÍBRA a další povídky

Napsala,
zredigovala,
korektury udělala,
obálku vytvořila,
vysázela a vydala vlastními silami Alissa.

Počtu vydání se dopočítat nelze, internet je černá díra a
archivy jsou na slovo skoupé. Jako e-kniha první.

2017